

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΑΝΤΩΝΑΚΕΑΣ

Υποστράτηγος ἐ.ἀ.

ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ

**ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΜΙΣΘΟΦΟΡΩΝ ΤΟΥ ΣΛΑΥΪΣΜΟΥ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΙΝ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ**

ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

**ΝΕΑ
ΘΕΣΙΣ**

ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ
ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΜΙΣΘΟΦΟΡΩΝ ΤΟΥ ΣΛΑΥΪΣΜΟΥ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΙΝ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ Ν. ΑΝΤΩΝΑΚΕΑ
Ὑποστρατήγου ἐ. ἀ.
ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ
ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΜΙΣΘΟΦΟΡΩΝ
ΤΟΥ ΣΛΑΥΙΣΜΟΥ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΙΝ
ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν εὐθύνην
διὰ τὴν ἐκδοσὶν ἔχει ὁ ἐκδότης
ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΧΟΙΝΑΣ

Ἀθῆναι 1993

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΟΥΣ Ν. ΑΝΤΩΝΑΚΕΑ

Υποστρατήγου έ.ά.

**ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ
ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΜΙΣΘΟΦΟΡΩΝ
ΤΟΥ ΣΛΑΥΪΣΜΟΥ ΔΙΑ ΤΗΝ
ΥΠΟΔΟΥΛΩΣΙΝ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΚΑΙ ΟΧΙ ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ**

«Δέν υπάρχουν Έλληνες κομμουνιστές.
Όταν κανείς γίνει συνειδητός κομμουνιστής
παύει νάσαι Έλληνας».

Στρατής Μυριβήλης
Λογοτέχνης - Ακαδημαϊκός

29η Αύγουστου 1949. Ἡ Μακεδονία εἶναι ἐλευθέρα. Ὁ γενναῖος καὶ ὑπερήφανος Ἕλλην στρατιώτης φρουρεῖ τὰ πάτρια ἐδάφη, ἱστάμενος ἐγγὺς τῶν συνόρων, ἐπὶ καταληφθέντος πολυβολείου τῶν ξένων ἐπιδρομέων.

ΑΦΙΕΡΟΥΤΑΙ

Εἰς τοὺς ἐνδόξους Νεκροὺς
Εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς Τραυματίας
Εἰς τοὺς γενναίους Πολεμιστάς
τοῦ Συμμοριτοπολέμου

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

	Σελίς
ΤΟ Κ.Κ.Ε. ΜΙΣΘΑΡΝΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΠΑΝΣΛΑΥΪΣΤΙΚΗΣ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ	11
'Η Ἑλλάς ἀπὸ αἰώνων στόχος τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ	13
Τὰ «Δεζεμβριανά» καὶ ὁ «Συμμοριτοπόλεμος» ἐξαπελύθησαν ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος μὲ ἐντολὴν τοῦ Στάλιν καὶ ἀπετέλουν ἐφαρμογὴν τοῦ Πανσλαυϊστικοῦ σχεδίου.....	17
Η ΡΩΣΣΙΚΗ ΠΑΝΣΛΑΥΪΣΤΙΚΗ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ - Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ - ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΝ	21
'Η Ἐρευνητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ο.Η.Ε. ἀποφαίνεται: «Ὁ συμμοριακὸς πόλεμος ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀπόσπασιν τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα»	23
'Ο Συμμοριτοπόλεμος ἦτο ξενοζίνητος ἐπιβουλὴ.....	31
'Η Σοβιετικὴ Ἐνωσις δίδει τὸ σύνθημα ἐνάρξεως τοῦ Συμμοριτοπολέμου καὶ ὁ Τίτο πιέζει διὰ ταχεῖαν ἐναρξιν αὐτοῦ	37
'Ο Στάλιν ἐγκρίνει τὰ σχέδια διεξαγωγῆς τοῦ Συμμοριτοπολέμου καὶ ἀναθέτει τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ εἰς τὸν Τίτο...	43
Σύναψις «Ἀγράφου Συμφωνίας» μεταξὺ Τίτο καὶ Ζαχαριάδη	46
'Ο Στάλιν ἐγκρίνει τὸν διαμελισμὸν τῆς Ἑλλάδος - Διακήρυξις «Στρασβούργου».....	53
'Η Συμφωνία τοῦ «Μπλέντ» περὶ παραχωρήσεως τῆς Μακεδονίας εἰς Νοτιοσλαυϊαν	57
Ἀπόφασις 5ης Ὁλομελείας Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὴν δημιουργίαν ἀνεξαρτήτου «Μακεδονικοῦ Κράτους».....	60

Ὁ Ν. Ζαχαριάδης ἐκλιπαρεῖ τὴν ἐπιείκτιαν τοῦ Στάλιν διὰ τὴν ἀποτυχίαν ἀποσπάσεως τῆς Μακεδονίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος	66
Σύμπασα ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τῆς Ἑλλάδος ὁμιλεῖ περὶ ἐξωτερικῆς ἐπιδρομῆς ἐναντίον τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἑλλάδος	71
Οἱ κομμουνιστοσυμμορίται ἦσαν μισθοφόροι τοῦ Σλαβίου	77
Η ΕΛΛΑΣ ΗΓΩΝΙΣΘΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΩΝ ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΩΝ ΤΟΥ ΣΛΑΥΪΣΜΟΥ ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΕΛΛΗΝΩΝ	80
Εἰς τοὺς συμμορίτας δὲν ἀνεγνωρίσθη διεθνῶς ἡ ιδιότης τοῦ ἐμπολέμου	82
Ὁ Συμμοριτοπόλεμος διεξήχθη ὑπὸ δύο Σημαίας καὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν αὐτονομίαν τῆς Μακεδονίας	84
Τὴν ἐθνικότητα ἐνὸς ἀτόμου χαρακτηρίζει ἡ ἐθνικὴ συνείδησις καὶ ἡ παιδεία	89
Τὸ παιδομάζωμα, ἐγγλημα γενοκτονίας	93
ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ 1989 ΑΣΕΒΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ ΚΑΙ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ	97
Διὰ Νόμου τιμᾶται ἡ προδοσία καὶ τὸ ἐγγλημα καὶ λοιδορεῖται ἡ θυσία τῶν Ἑλλήνων πολεμιστῶν	99
Ἡ ἱστορία δὲν γράφεται μὲ ἰδιοτελεῖς Νόμους, ἀλλὰ μὲ γεγονότα, τεκμήρια καὶ αἷμα	105

**ΤΟ Κ.Κ.Ε. ΜΙΣΘΑΡΝΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΠΑΝΣΛΑΥΪΣΤΙΚΗΣ
ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ**

Η ΕΛΛΑΣ ΑΠΟ ΑΙΩΝΩΝ

ΣΤΟΧΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΣΛΑΥΙΣΜΟΥ

Ὁ Πανσλαυϊσμός ἀποτελεῖ τὴν μετεξέλιξιν τῆς Ἱμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς, ἥτοι τῆς ἐδαφικῆς ἐπεκτατικῆς τάσεως, ἡ ὁποία ἐκυριάρχει εἰς τὴν Ρωσικὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς δευτέρας μετὰ Χριστὸν χιλιετίας καὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν κατάκτησιν ἐδαφῶν γεωπολιτικῆς καὶ γεωοικονομικῆς σημασίας.

Ἡ πολιτικὴ διαθήκη τοῦ Τσάρου Μεγάλου Πέτρου τοῦ Α΄, (1672-1725), (Βιβλιοθήκη Βιογραφιῶν, «Οἱ Γίγαντες τῆς Πολιτικῆς», σελὶς 35), δίδει τὴν εἰκόνα τῆς Ἱμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς τῆς Ρωσσίας, τῆς ἀποσκοποῦσης ἀρχικῶς εἰς τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Εὐρώπης καὶ εἰς τελικὸν στάδιον εἰς παγκόσμιον ἐπικράτησιν. Εἰς αὐτὴν, ὁ Μέγας Πέτρος, ἀναφέρει ὅτι: «Ὁ Ρωσικὸς λαὸς εἰς μελλοντικοὺς χρόνους εἶναι προωρισμένος νὰ κυριαρχήσῃ τῆς Εὐρώπης» καὶ πιστεύει ὅτι ἡ Θεία Πρόνοια ἐπιφυλάσσει εἰς τὴν Ρωσσίαν «τὴν κατάληψιν τῶν Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν χωρῶν μέσω τοῦ Βορρᾶ». Οὗτος ἀφήνει ὡς παρακαταθήκην εἰς τοὺς διαδόχους του τὴν ἐντολήν:

«Νὰ ἐκταθῇτε ἀκαταπαύστως πρὸς Βορρᾶν διὰ τῆς Βαλτικῆς καὶ πρὸς Νότον διὰ τῆς Μαύρης Θαλάσσης. Νὰ ἐξαπλωθῇτε, ἐφ' ὅσον δύνασθε εὐκολώτερον, πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὰς Ἰνδίας, διότι ὅστις βασιλεύει ἐκεῖ εἶναι ὁ πραγματικὸς κυρίαρχος τοῦ κόσμου».

Ἐπίσης, ὁ Τσάρος Μέγας Πέτρος, εὐθὺς ὡς ἐγένετο ἀπόλυτος μονάρχης τῆς Ρωσσίας (1696), υἱοθέτησε πλήρως τὴν θεωρίαν τοῦ Κροάτου καθολικοῦ ἱερέως Γεωργίου Κρίγιανιτς, ὅστις ὑπῆρξεν ἐκ τῶν προδρόμων τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ. Οὗτος ἐκήρυττε τὸ μῖσος κατὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐβάλει τὸν

Τσάρον τῆς Ρωσσίας νά ἐκδικηθῇ τὴν Γερμανικὴν φυλὴν. Ὁ Γεώργιος Κρίγιανιτς, ὅπως γράφει ὁ Ἀντιστράτηγος Γεώργιος Λεβέντης, εἰς τὴν σελίδα 28 τοῦ βιβλίου του «*Ἡ κατὰ τῆς Μακεδονίας ἐπιβουλὴ*», διετύπωσε τὴν σκέψιν, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν: «*Δύο εἶναι οἱ μεγάλοι ἐχθροὶ τοῦ Σλαβισμού, οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Γερμανοί*». Ἐπὶ τῆς ἀρχῆς δὲ αὐτῆς, ὁ Μέγας Πέτρος, ἐστήριξε τὰ σχέδιά του, περὶ κοσμοκρατορίας τοῦ Σλαβισμού καὶ πρὸς τοῦτο διέταξε τὴν κατὰ χιλιάδας ἐκτύπωσιν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐκδοθέντος ἐν Μόσχᾳ, τὸ ἔτος 1661, ὑπὸ τοῦ Γεωργίου Κρίγιανιτς, σχετικοῦ βιβλίου, ὑπὸ τὸν τίτλον: «*Ἡ ἱστορία τοῦ Σλαβισμού*».

Ἡ κατακτητικὴ πολιτικὴ τοῦ Μεγάλου Πέτρου ἀπέβλεπε σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ εἰς τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ἡ ὁποία τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατεῖχε τὸ μέγιστον τμῆμα τῆς Βαλκανικῆς χερσονήσου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Ρωσσία ἐνεφανίζετο ὡς νόμιμος διάδοχος τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Μάλιστα, ὅπως γράφει ὁ Χρ. Χριστόπουλος, εἰς τὰς σελίδας 30 καὶ 31 τοῦ βιβλίου του «*Ἑλληνορωσικαὶ σχέσεις διὰ μέσου τῶν αἰώνων*», κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Β' Πανσλαβιστικοῦ συνεδρίου, τὸ ὁποῖον συνεκλήθη εἰς τὴν Μόσχαν, τὸν Μάϊον τοῦ 1867, ἡ Κωνσταντινούπολις ἐκηρύχθη, ἐν ὁμοφωνίᾳ, σλαβικὴ πόλις ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις ἰαχὰς τοῦ συνεδρίου καὶ ἀπεκλήθη «*Τσαριγκράντ*», δηλαδὴ πόλις τοῦ Τσάρου!

Τὴν αὐτὴν Ἱμπεριαλιστικὴν πολιτικὴν τῆς Ρωσσίας ἠκολούθησε καὶ ἡ Τσαρίνα Μεγάλῃ Αἰκατερίνῃ ἡ Β' (1729-1796), ἡ ὁποία ἐπεχείρησε νά ἐκμεταλλευθῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ρωσσίας, τὸ ἰσχυρὸν τότε ὑπόδουλον Ἑλληνικὸν στοιχεῖον τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, πρὸς διήθεν ἀπελευθέρωσίν του. Τοῦτο, ἄλλως τε, προκύπτει καὶ ἐκ τοῦ «*Ἑλληνικοῦ Σχεδίου*» τῆς Μεγάλῃς Αἰκατερίνης, τὸ ὁποῖον προέβλεπε τὸν, ἀπὸ συμφώνου μετὰ τῆς Αὐστρίας, διαμελισμὸν τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Συμφώνως πρὸς τὸ «*Σχέδιον*» αὐτό, ἡ Αὐστρία θὰ ἐλάμβανε τὴν δυτικὴν περιοχὴν τῆς Βαλκανικῆς, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Πελοποννήσου, ἡ δὲ Ρωσσία τὴν ἀνατολικὴν

περιοχὴν, συμπεριλαμβανομένης τῆς Ρωμυλίας, τῆς Θράκης καὶ τῶν Στενῶν τῶν Δαρδανελλίων (Ἑλλήσποντος).

Αἱ κατακτητικαὶ βλέψεις τῆς Ρωσσίας οὐδέποτε ἔκτοτε ἐγκατελείφθησαν, ἀναλόγως ὅμως τῶν περιστάσεων ἐλάμβανον διαφορετικὸν τρόπον ἐκφράσεως. Οὕτω μετὰ τὸν Ρωσο-Τουρκικὸν πόλεμον (1828-1829), ὅτε οἱ Τούρκοι ἠττήθησαν καὶ οἱ Ρῶσοι εἰσέβαλον εἰς τὴν Βαλκανικὴν καὶ ἔφθασαν μέχρι τῆς Ἀδριανουπόλεως, ἀλλὰ κυρίως μετὰ τὸν ἀτυχῆ διὰ τὴν Ρωσσίαν Κριμαϊκὸν πόλεμον (1854-1856) αὕτη, ἐνεφανίσθη ὑπὸ νέον πρόσωπον. Ἡ μέχρι τοῦδε καθαρῶς Ἱμπεριαλιστικὴ πολιτικὴ τῆς Ρωσσίας, εἰς τὸν τομέα τῶν Βαλκανίων, παρουσιάσθη ὡς προσασίᾳ τῶν Σλαυϊκῶν λαῶν τῆς Σερβίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, δηλαδή ὡς ἐθνικὴ ἐπανάστασις τῶν Νοτίων Σλαύων καὶ ὄχι ὡς Ρωσσιζὸς ἐπεκτατισμός. Ἡ Πανσλαυϊστικὴ αὕτη πολιτικὴ, ἥτοι ἡ θεωρία περὶ ὑπάρξεως ἑνὸς καὶ μόνον ἔθνους ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μεγάλης Ρωσσίας, ἀπετέλεσεν ἔκτοτε τὴν νέαν μορφὴν διατυπώσεως τῶν ἱμπεριαλιστικῶν σχεδίων τῆς Ρωσσίας, διὰ τὴν ἔξοδόν της εἰς τὴν Μεσόγειον Θάλασσαν καὶ ἐξ αὐτῆς πρὸς τὰς ἀνοικτάς θαλάσσας τῶν Ὠκεανῶν. Μοναδικὸν ἐμπόδιον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων αὐτῶν ἦτο πάντοτε ἡ Ἑλλάς. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ Ρωσσιζὴ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ ἦτο ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ ἐθνικὰ συμφέροντα.

Ὁ Ρωσσιζὸς Πανσλαυϊστικὸς Ἱμπεριαλισμὸς ἔλαβε περισσότερον συγκεκριμένην μορφὴν ἀπὸ τοῦ πρώτου Πανσλαυϊστικοῦ Συνεδρίου τῆς Πράγας (1840). Τὴν πολιτικὴν αὐτὴν, ἣτις διεκηρύχθη κατὰ τὸ Συνέδριον ἐκείνον, καὶ ἣτις ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ὑποδούλωσιν καὶ βαθμιαίαν ἐξαφάνισιν τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, υἱοθέτησαν ἔκτοτε ὄχι μόνον ὅλαι αἱ μετέπειτα Τσαρικαὶ κυβερνήσεις, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐγκαθιδρυθὲν τὸ ἔτος 1917 δικτατορικὸν κομμουνιστικὸν καθεστῶς, τὸ ὁποῖον μάλιστα ὑπηρετήσε τὴν ιδέαν τοῦ Πανσλαυϊσμοῦ μετὰ μεγαλυτέρας ἐπιμονῆς καὶ ἡγωνίσθη δι' ὅλων τῶν μέσων διὰ τὴν ἐπικράτησίν της. Ὁ Μαρξισμὸς, ἔκτοτε, ἀπετέλεσε τὴν ἰδεο-

λογικὴν μεταμφίεσιν τοῦ Σλαβικοῦ Ἱμπεριαλισμοῦ.

Οἱ Ρῶσοι Πανσλαβῖσταί, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς πολιτικῆς των, υἰοθέτησαν τὰς ἀνιστορήτους ἀπόψεις τοῦ Γερμανοῦ ἱστορικοῦ Ἰακώβου-Φιλίππου Φαλλμεράυερ (1790-1861). Οὗτος, εἰς τὸ σύγγραμμά του «*Περὶ τῆς καταγωγῆς τῶν Νεοελλήνων*», διατελὼν ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν τῶν συγχρόνων του, ἦτοι τοῦ Τσέχου φιλολόγου καὶ Σλαβιστοῦ Παύλου Σάφφαριτς, τοῦ Γερμανικῆς καταγωγῆς Γάλλου φιλολόγου Κάρολου-Βενεδίκτου Χάξε καὶ τοῦ Ἀγγλοῦ πολιτικοῦ Τζώρτζ Γκόρντον Ἀμπερνην, διετύπωσε τὰς γνωστὰς, ἱστορικῶς ἀστηρίζοντας καὶ ἀνατραπείσας ἐκ τῆς ἐπιστημονικῆς μελέτης καὶ ἐρεῦνης θεωρίας, συμφῶνως πρὸς τὰς ὁποίας οἱ σημερινοὶ κάτοικοι τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀπόγονοι διαφόρων βαρβαρικῶν φυλῶν, ἰδίως Σλαβικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐδέχθησαν τὸν Χριστιανισμόν καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἐκ Κωνσταντινουπόλεως!

Ὁ Γερμανοεβραῖος κοινωνιολόγος καὶ φιλόσοφος Κάρολος Μάρξ (1818-1883), ὁ ἰδρυτὴς τοῦ λεγομένου Ἐπιστημονικοῦ Σοσιαλισμοῦ, εἰς δημοσιευθεῖσαν ἀνταπόκρισίν του, κατὰ τὰς παραμονὰς καὶ διαρκούντος τοῦ Κριμαϊκοῦ Πολέμου (1853), πρὸς τὴν ἐφημερίδα «*Ἡμερήσιον Βῆμα τῆς Νέας Ὑόρκης*», ἀναφέρει τὰ πλεονεκτήματα τὰ ὁποῖα θὰ ἀποκομίση ἡ Ρωσσία ἐκ τῆς ὑπ' αὐτῆς καταλήψεως καὶ προσαρτήσεως τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ ὑποστηρίζει ὅτι «*τὰ φυσικὰ σύνορα τῆς Ρωσσίας ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ Ντάντσιχ τῆς Βαλτικῆς Θαλάσσης ἢ ἴσως ἀπὸ τὸ ἐπὶ δυτικώτερον Στεππῖνον τῆς Πομερανίας καὶ καταλήγουν εἰς τὴν Τεργέστην τῆς Ἀδριατικῆς*»!

**ΤΑ «ΔΕΚΕΜΒΡΙΑΝΑ»
ΚΑΙ Ο «ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ»
ΕΞΑΠΕΛΥΘΗΣΑΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΜΕ ΕΝΤΟΛΗΝ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ
ΚΑΙ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ
ΤΟΥ ΠΑΝΣΛΑΒΪΣΤΙΚΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ**

Ἡ Ῥωσικὴ Πανσλαβιστικὴ ἰδέα ἔλαβε σάρκα καὶ ὅσα μετὰ τὸ τέλος τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ὅτε ὀλοκληρὸς ἡ Ἀνατολικὴ Εὐρώπη καὶ ἡ Βαλκανικὴ χερσόνησος, πλὴν τῆς Ἑλλάδος, εὐρέθησαν ὑπὸ Σοβιετικὴν στρατιωτικὴν κατοχὴν. Ἡ Ἑλλάς, λόγῳ τῆς γεωγραφικῆς θέσεώς της, ὡς κατ' ἐξοχὴν Μεσογειακὴ χώρα, περιελαμβάνετο εἰς τὴν ζώνην στρατηγικοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν Δυτικῶν Μεγάλων Δυνάμεων καὶ οὕτω ἀπέφυγε τὸν θανάσιμον Σλαβικὸν ἐναγκαλισμόν. Εἰς τοῦτο, μάλιστα, συνεφώνησε καὶ ὁ Στάλιν, τὴν 9ην Ὀκτωβρίου 1944, κατὰ τὴν σύσκεψιν τῆς Μόσχας. Ὅθεν, ἔπρεπε νὰ ἐξευρεθῇ εὐσχημος τρόπος διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν συμφωνηθέντων, προκειμένου νὰ ὀλοκληρωθῇ τὸ κατὰ τὸν Κάρολον Μάρξ Πανσλαβιστικὸν σχέδιον. Εἰς πρῶτον στάδιον ἐθεωρήθη ὅτι θὰ ἦτο δυνατὴ ἡ κατάληψις τῆς Μακεδονίας καὶ ἡ ὑπαγωγὴ της εἰς τὴν Ὁμοσπονδίαν τῶν Νοτίων Σλαύων, ἤτοι ἡ ἐνσωμάτωσίς της εἰς τὴν «Ὁμόσπονδον Λαϊκὴν Δημοκρατίαν τῆς Μακεδονίας» (Σκόπια), καὶ δι' αὐτῆς εἰς τὴν «Βαλκανικὴν Κομμουνιστικὴν Ὁμοσπονδίαν» (Β.Κ.Ο.), ἐπιτυχανομένης κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς ἐξόδου τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως εἰς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὴν Μεσόγειον.

Αἱ συνθῆκαι, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐφαίνοντο εὐνοϊκαὶ διὰ τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ Κ.Κ.Ε., ἀφοῦ ἐξωλόθρευσε διὰ πυρὸς καὶ μαχαίρας ἅπαντας σχεδὸν τοὺς ἡγηθέντας ἐνόπλων ἀντιστασιακῶν ὁμάδων, ἐναντίον τῆς τρι-

πλής ἐχθρικῆς κατοχῆς, ἐπέτυχε νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τοῦ μεγαλύτερου τμήματος τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας καὶ εὐρίσκετο, πλέον, εἰς τὸ κατώφλιον τῆς ἐξουσίας. Ἐπίσης, εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. εἶχεν ἀπεριφράστως ταχθῇ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ συγκληθέντος ἐν Ἀθήναις 3ου Ἐκτάκτου Συνεδρίου του (26.11-3.12.1924): «Υπὲρ τῆς ἐνώσεως τῶν τριῶν τμημάτων τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης γιὰ ἐνιαίᾳ καὶ ἀνεξάρτητη κρατικῇ τους ὑπαρξῇ» («Ριζοσπάστης», 14ης Δεκεμβρίου 1924). Ἐξ ἄλλου, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1934, ἡ 6ῃ Ὀλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., καθώριζεν ὡς καθήκον της: «Τὴν ἐθνικὴ αὐτοδιάθεση μέχρι ἀποχωρισμοῦ τῶν καταπιεζομένων Μακεδόνων καὶ Θρακῶν». Τέλος, τὸ ἔτος 1935, τὸ Κ.Κ.Ε., διασαφηνίζον τὰς ὑποφάσεις του, ἐδήλωνε: «Τὸ Κόμμα δὲν παύει νὰ διακηρύττει πῶς τελικὰ καὶ ὁριστικὰ τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα θὰ λυθεῖ ἀδελφικὰ μετὰ τὴν νίκη τῆς Σοβιετικῆς ἐξουσίας στὰ Βαλκάνια». («Δέκα Χρόνια Ἀγῶνες τοῦ Κ.Κ.Ε. 1935-1945», Ἔκδοσις Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε., Ἀθήνα 1945, σελ. 67). Ὡς ἐκ τούτου, ἡ ἡγεσία τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως ἔσπευσε τότε νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν εὐνοϊκῶν συγκυριῶν καὶ ὅπως γράφει ὁ ἀρχισυμμορὶτης Μάρκος Βαφειάδης, τὸν Ἰανουάριον 1948, εἰς τὴν, πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Κ.Κ.Ε. Νίκον Ζαχαριάδην, ἐπιστολὴν του: «Διὰ τοῦ ἱστορικοῦ μηνύματος τοῦ συντρόφου Στάλιν, τοῦ Δεκεμβρίου 1944, παρεκίνησε τὸ Κ.Κ.Ε. νὰ κηρύξῃ τὴν λαϊκὴν ἐξέγερσιν μετὰ τὰ γνωστὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα» («Ἑλληνικὴ Ἀνταρσία» - F.A. VOIGT).

Εὐτυχῶς, τότε, ἡ κομμουνιστικὴ ἀνταρσία τοῦ Δεκεμβρίου 1944 ἀπέτυχεν οἰκτρῶς. Οὕτω τὰ Πανσλαβιστικὰ σχέδια ἐματαιώθησαν καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐσώθη ἀπὸ τὴν Σλαβικὴν ὑποδούλωσιν καὶ τὸν ἐδαφικὸν διαμελισμὸν της. Ὁ Στάλιν, ὅμως, παρ' ὅλα ταῦτα δὲν παρητήθη τῶν κατακτητικῶν σχεδίων του. Ἐνα μόλις ἔτος βραδύτερον (Ἀπρίλιος 1946), οὗτος ἔδιδε νέαν ἐντολὴν πρὸς τὸν ὑποτελεῖ τῆς Μόσχας Ἀρχηγὸν τοῦ Κ.Κ.Ε., ὅπως ὁρμώμενος ἐκ τῶν ἐδαφῶν τῶν Βορείων γειτόνων μας ἐπιχειρήσῃ τὴν κατάληψιν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν ἐνσωμάτωσίν της εἰς τὸν Σοβιετικὸν συνασπισμὸν. Ἡ ἐπιχείρησις ἐκείνη ἐξυτηρεῖται ἀναμφιβόλως τὰς κατακτητικὰς βλέ-

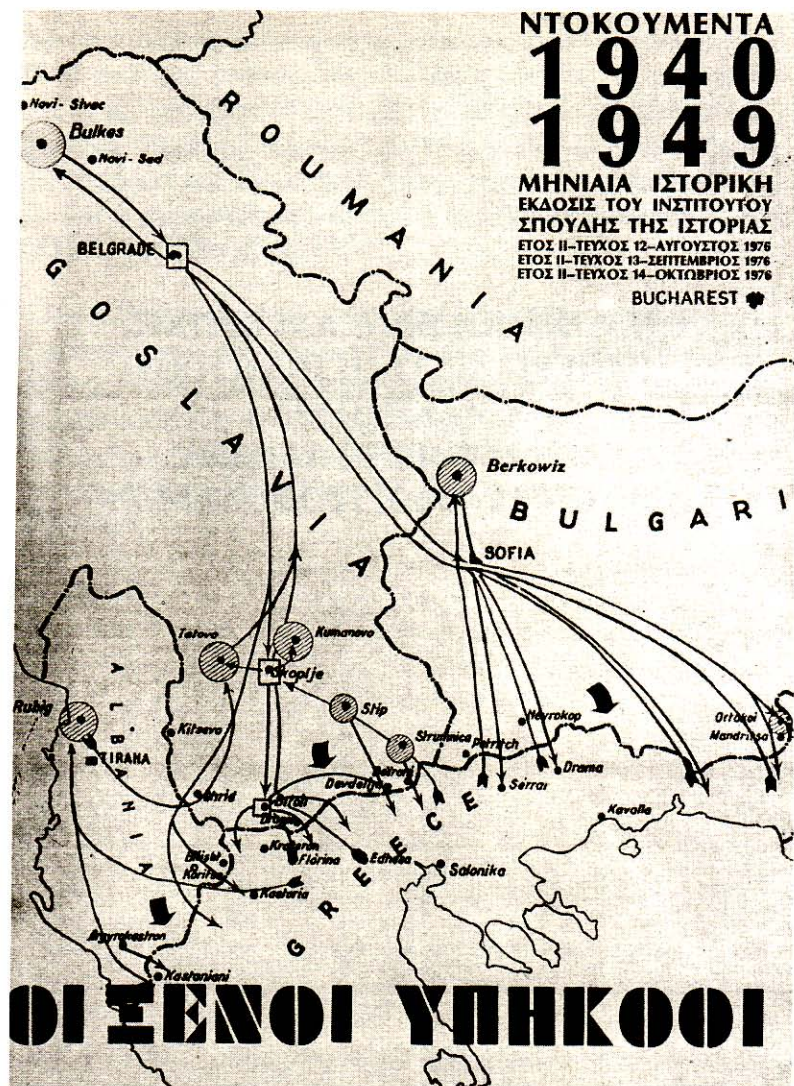
ψεις και τὰ συμφέροντα τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ τῶν πρὸς βορρᾶν ὁμόρων κομμουνιστικῶν κρατῶν, εἰς βάρος τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης καὶ ἤτο εἰσβολὴ τοῦ Σλαβισμού εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἐπιχείρησις ἐκείνη εἶχεν ὀργανωθῇ καὶ διηυθύνετο, ὑπεστηρίζετο καὶ ἐνισχύετο ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, μέσω τῶν κομμουνιστικῶν κυβερνήσεων Ἀλβανίας, Νοτιοσλαβίας καὶ Βουλγαρίας. Ἡ ἐπιχείρησις ἐκείνη ἤτο ἀποδεδειγμένως ξενικὴ ἐπιβουλὴ διὰ τῶν ἀρνησιπάτριδων, τῶν ἐστερημένων Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ ἐνεργουμένων τοῦ Σλαβισμού κομμουνιστοσυμμοριτῶν. Τέλος, ἡ ἐπιχείρησις ἐκείνη, ἡ ἀποβλέπουσα εἰς τὸν διαμελισμὸν, τὴν ὑποδούλωσιν καὶ τὸν ἐδαφικὸν ἀκρωτηριασμὸν τῆς Ἑλλάδος, ἀπετέλει τὴν προώθησιν τοῦ Ρωσικοῦ Πανσλαβιστικοῦ σχεδίου πρὸς τὸ Αἰγαῖον καὶ τὴν Ἀνατολικὴν Μεσόγειον. Εὐτυχῶς καὶ πάλιν, διὰ τὴν Ἑλλάδα, ἡ μεγαλειώδης νίκη τῶν Ἑλληνικῶν ἐθνικῶν δυνάμεων καὶ ἡ συντριβὴ τῶν ἐπιδρομῶν τοῦ Σλαβισμού κομμουνιστοσυμμοριτῶν, τὸν Αὐγουστον τοῦ 1949, ἔθεσε τέρμα εἰς τὰ Πανσλαβιστικὰ σχέδια τῆς Μόσχας. Διὰ τὴν περίλαμπρον ἐκείνην νικὴν τῶν ἐλευθέρων ἀνθρώπων κατὰ τῆς στυγνῆς κομμουνιστικῆς δικτατορίας, ὁ Πρόεδρος τῶν Η.Π.Α. Τζώρτζ Μπούς, τὴν 18ην Ἰουλίου τοῦ 1991, ὁμιλῶν κατὰ τὸ παρατεθὲν ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας ἐπίσημον γεῦμα, εἶπε χαρακτηριστικῶς: «Καὶ ἦσθε ἐπίσης οἱ πρῶτοι ποὺ ἐσταματήσατε τὸν Σοβιετικὸν ἐπεκτατισμὸν εἰς τὴν Εὐρώπην, μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον».

Οὕτω, καταδεικνύεται, πέραν πάσης δυνατῆς ἀμφισβήτησεως, ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τὰ σημαίνοντα στελέχη αὐτοῦ, ἐν ἐπιγνώσει των καὶ ἐκ προθέσεως ἐγένοντο δι' ἰδιοτελεῖς σκοποὺς μίσθαρνα ὄργανα τῆς Σοβιετικῆς ἡγεσίας, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων αὐτῆς, ἤτοι τοῦ Ρωσικοῦ Πανσλαβιστικοῦ Ἱμπεριαλιστικοῦ σχεδίου. Οὗτοι ἀπειράθησαν δύο φορές νὰ ἀποσπάσουν, διὰ τῆς βίας τῶν ὅπλων, ἐπαρχίας τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας (Μακεδονίαν καὶ Θράκην) καὶ νὰ ἐνσωματώσουν τὴν ὑπόλοιπον Ἑλλάδα εἰς τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα, ὡς ἐπαρχίαν τῆς Σοβιετικῆς

Αυτοκρατορίας. Διὰ τοῦτο, ἡ ἐξαπολυθεῖσα ἔξωθεν, τὸ ἔτος 1946, ἐπίθεσις ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, δὲν ἦτο ὡς ἀνιστορήτως ἐχαρακτηρίσθη (Σεπτέμβριος 1989) ὑπὸ τῶν πλαστογράφων τῆς ἱστορίας «ἐμφύλιος πόλεμος», ἀλλὰ ξενικὴ ἐπιβουλὴ μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ ἢ Συμμοριτοπόλεμος, ὡς, ἄλλως τε, διὰ ψηφίσματός της, ἀπεφάνθη ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Ο.Η.Ε., τὸν Ὀκτώβριον 1947.

Σκοπὸς τῆς παρούσης μελέτης εἶναι νὰ ἐξετασθῇ ἱστορικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἡ φύσις τοῦ πολέμου τῆς περιόδου 1946-1949 καὶ νὰ παρουσιασθοῦν ὅλα τὰ στοιχεῖα, τὰ ὅποια τεκμηριώνουν πλήρως τὴν θέσιν, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς ἡγωνίσθη, τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἐναντίον κομμουνιστο-συμμοριτῶν, ἀνδρεικέλων τοῦ Σλαυϊσμοῦ καὶ οὐχὶ ἐναντίον Ἑλλήνων.

**Η ΡΩΣΣΙΚΗ ΠΑΝΣΛΑΥΪΣΤΙΚΗ
ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
- Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ -
ΚΑΙ Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΝ**

Χάρτης επί του οποίου σημειούνται αι βάσεις οργανώσεως και ανεφοδιασμού, ως και αι γραμμαί εισβολής εναντίον της Ελλάδος, των μισθοφόρων της Ρωσικής Πανσλαβιστικής Ίμπεριαλιστικής πολιτικής.

**Η ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΟΥ Ο.Η.Ε.
ΑΠΟΦΑΙΝΕΤΑΙ:
«Ο ΣΥΜΜΟΡΙΑΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΑΠΟΒΛΕΠΕΙ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΠΟΣΠΑΣΙΝ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ»**

Ὁκτώ περίπου μῆνας μετὰ τὴν δοθεῖσαν ἔγκρισιν, ὑπὸ τοῦ Ἰωσήφ Στάλιν, πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Κ.Κ.Ε. Νίκον Ζαχαριάδην, διὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου – ἤτοι διὰ τὴν εἰσβολὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα τῶν, ὁρμωμένων ἐκ τῶν ἑδαφῶν τῶν Βορείων γειτόνων της, μισθοφόρων τοῦ Σλαβῖσμοῦ κομμουνιστοσυμμοριτῶν- ἢ προελθοῦσα ἐξ ἐλευθέρων ἐκλογῶν Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις, ἀναγκάζεται, λόγῳ τῆς δημιουργηθείσης ἀπειλῆς ἐναντίον τῆς ἑδαφικῆς της ἀκεραιότητος, νὰ προσφύγῃ ἐνῶπιον τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε. Διὰ τῆς προσφυγῆς της ἐκείνης, τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1946, ἡ Ἑλλὰς κατήγγειλεν ὅτι ἀντιμετωπίζει ἀκήρυκτον πόλεμον, διὰ τοῦ ὁποίου ἀποσκοπεῖται ἡ διὰ τῆς στυγνῆς βίας ἀπόσπασις μεγάλου Ἑλληνικοῦ ἑδαφικοῦ τμήματος (τοῦ ἀποκαλουμένου ὑπὸ τῶν Σλαύων «*Μακεδονία τοῦ Αἰγαίου*») καὶ ἡ ἐγκαθίδρυσις ἐν τῇ Χώρα τυραννικοῦ ὀλοκληρωτικοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστώτος, παρὰ τὴν ἀντίθεσιν τῆς μεγίστης πλειονοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ. Ἐπίσης, ἡ Ἑλλὰς κατήγγειλε, ὅτι αἱ εἰσβαλοῦσαι κομμουνιστοσυμμορίαὶ ἐκ τῶν Βορείων ὁμόρων αὐτῆς κρατῶν, στρατολογοῦνται, ὀργανοῦνται, στελεχοῦνται, ἐκπαιδεύονται στρατιωτικῶς, ὑφίστανται πολιτικὴν καθοδήγησιν, διευθύνονται, ἐξοπλίζονται, ἐφοδιάζονται διὰ στολῶν καὶ τροφῶν καὶ ὑποστηρίζονται καὶ διευκολύνονται διὰ τὴν παράνομον διάβασιν τῶν συνόρων ὥς καὶ διὰ τὴν διαφυγὴν των, ὡσάκις καταδιώκονται ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, ὑπὸ τῆς Νοτιοσλαβίας, τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς Βουλ-

γαρίας. Πρὸς τοῦτο, ὁ Ἕλλην ἀντιπρόσωπος, ὑπέβαλε λεπτομερὲς ὑπόμνημα, περιέχον πλείστα ὅσα ἐπίσημα ἔγγραφα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα, διὰ τῶν ὁποίων ἐτεκμηρίωσε τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ βάσιμον τῶν καταγγελλομένων, περὶ τῆς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλῆς τῶν Βορείων γειτόνων της, κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον.

Ἡ γενομένη προσφυγὴ τῆς Ἑλλάδος, ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε., ἡ καταγγέλλουσα τοὺς Βορείους γείτονάς της, ὡς ἐπιβουλευομένους τὴν ἀκεραιότητα καὶ ἀνεξαρτησίαν της, συνεζητήθη τὴν 10ην Δεκεμβρίου 1946. Ταύτην ὑπεστήριξε διὰ μακρῶν, αὐτοπροσώπως, ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος Κωνσταντῖνος Τσαλδάρης, ὅστις, πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ Νέαν Ὑόρκην, τὴν 31ην Νοεμβρίου, ἐδήλωσε: «...Διαπιστοῦται βάσει σειρᾶς ἀδιασείστων ἀποδεικτικῶν στοιχείων, ὅτι ἔχει δημιουργηθῇ καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῶν βορείων συνόρων μας, μὲ τὴν παρεχομένην ἔξωθεν ἐνίσχυσιν πρὸς τὰς ἀναρχικὰς συμμορίας, ἀνησυχητικὴ κατάστασις, ἐγκυμονοῦσα κινδύνους διὰ τὴν εἰρήνην». Οὗτος ἠγωνίσθη σκληρῶς, ἐπὶ τοῦ διπλωματικοῦ πεδίου, παρουσιάσας ἅπτά συντριπτικὰ πειστήρια διὰ νὰ ἀποδείξῃ καὶ στοιχειοθετήσῃ ὅτι ὁ Συμμοριτοπόλεμος ἦτο ξενοκίνητος Σλαβικὴ ἐπιδρομὴ ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος καὶ ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, ἐξυφανθεῖσα ἀπὸ τοῦ θέρους τοῦ 1945, ἐκτὸς τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων. Καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας ὅπως διαπιστώσῃ πάντα ταῦτα δι' ἐπιτοπίου ἐρεῦνης, λάβῃ δὲ τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς ἀποτροπὴν τῶν διαγραφομένων κινδύνων.

Ὁ Κωνσταντῖνος Τσαλδάρης κατηγόρησε, ἐπίσης, τὴν Νοτιοσλαβίαν, Ἀλβανίαν καὶ Βουλγαρίαν, ὅτι ὠργάνωσαν τὰς συμμορίας καὶ κατέληξεν ὑποστηρίζας ὅτι ἡ Ἑλλάς ἀντιμετωπίζει ἀκήρυκτον πόλεμον ὑπὸ τῶν Βορείων γειτόνων της.

Τὴν 19ην τοῦ ἰδίου μηνός, παρὰ τὴν ζωηράν καὶ πείσμονα ἀντιδικίαν ἐκ μέρους τῶν Σοβιετικῶν, ἐλήφθη ὁμοφώνως ἀπόφαισις περὶ συγκροτήσεως Ἑρευνητικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀποτελουμένης ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν συμμετεχόντων εἰς τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας 11 Κρατῶν μελῶν, ἡ ὁποία καὶ ἐξουσιο-

δοτήθη νά διερευνηθή τὰς καταγγελίας τῆς Ἑλλάδος, τὰς ἀναφερομένας εἰς τὰς παραβιάσεις τῶν συνόρων τῆς.

Ἡ Ἑρευνητικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε., μετὰ τὰς ἐργασίας τῆς, αἱ ὁποῖαι διήρκεσαν ἐπὶ τετράμηνον, ἐμελέτησε καὶ ἐξηκρίβωσε τὴν ἀξιοπιστίαν καὶ τὴν αὐθεντικότητά τῶν προσκομισθέντων αὐτῇ ἐγγράφων ἀποδεικτικῶν στοιχείων καὶ τὰς καταθέσεις πολλῶν δεκάδων συλληφθέντων ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ καὶ αὐτομόλων κομμουνιστοσυμμοριτῶν, πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων, μάλιστα, ὑπηρετήσαν εἰς τὴν συνεργασθεῖσαν ἐπὶ Κατοχῆς μετὰ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ τῆς Βουλγαρικῆς ὀργανώσεως «Ὁχράνα» «Σλαβομακεδονικὴ Ταξιαρχία» (1η Ταξιαρχία τῆς «Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου»), τοῦ διαβοήτου κομιτατζῆ καὶ ἡγετικοῦ στελέχους τοῦ Ν.Ο.Φ. (Ἑθνικὸν Ἀπελευθερωτικὸν Μέτωπον) Γκότσεφ. Ἐπίσης, ἔλαβε γνῶσιν τῶν ἐγγράφων τῶν ἐπισήμων κομμουνιστικῶν ἀρχῶν τῆς Νοτιοσλαβίας καὶ ἐξήτασε τοὺς συνηγόρους τοῦ Σλαβικοῦ ἐπεκτατισμοῦ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ οἱ Μιχ. Κύρκος, Ἡλίας Τσιριμῶκος καὶ Νεόκοσμος Γρηγοριάδης. Ἐν συνεχείᾳ, ἀπεσύρθη εἰς τὴν Γενεύην Ἑλβετίας, ὅπου συνέταξε καὶ υπέγραψε, τὴν 23ην Μαΐου 1947, τὴν ἐκθεσίν τῆς. Δι' αὐτῆς, ἡ Ἑρευνητικὴ Ἐπιτροπὴ, ἀποφαίνεται ἐπὶ λέξει: «Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἡ Ἐπιτροπὴ διεπίστωσεν ἢ ἰδίᾳ, ἀποτελεῖ συμπέρασμα τῆς, ὅτι ἡ Νοτιοσλαβία καὶ εἰς μικρότερον βαθμὸν ἡ Ἀλβανία καὶ ἡ Βουλγαρία ὑποστηρίζουν τὸν συμμοριακὸν πόλεμον ἐν Ἑλλάδι»... «Οἱ Βόρειοι γείτονες τῆς Ἑλλάδος ἐπιχειροῦν νὰ δημιουργήσουν καὶ ὑποδαυλίσουν αὐτονομιστικὴν κίνησιν ἐν Μακεδονίᾳ μὲ σκοπὸν τὴν τελικὴν ἀπόσπασιν τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα»... «Ταῦτα ἀπεδείχθησαν σαφῶς διὰ τὴν Ἐπιτροπὴν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιτοπίου ἐξετάσεώς τῆς...». Ἐπίσης, εἰς ἕτερον σημεῖον τῆς ἐκθέσεως, ἀναφέρεται: «Δὲν ὑπάρχει καμμία ἀμφιβολία, ὅτι εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Μπουλκες (πλησίον τοῦ Βελιγραδίου), οἱ ἐξ Ἑλλάδος πρόσφυγες, ἔτυχον πολιτικῆς καὶ διαφωτιστικῆς προπαγάνδας, ἀποσκοπούσης εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς Ἑλλη-

Πυρομαχικά πολυβόλου Βουλγαρικής κατασκευής, χρησιμοποιούμενα υπό των κομμουνιστοσυμμοριτών, φέροντα επί του κιβωτίου των την ένδειξιν παραγωγής των (Καζανλίτς Βουλγαρίας), περιελθόντα εις χείρας του Έλληνικού στρατού την 10ην Δεκεμβρίου 1947, πλησίον του Διπλοχωρίου Δράμας.

νικῆς Κυβερνήσεως, προπαγάνδαν τὴν ὁποίαν τοὺς ἑκατον διάφοροι ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι τῆς Νοτιοσλαβίας καὶ τῆς Βουλγαρίας...». «Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου αἱ Κυβερνήσεις Νοτιοσλαβίας καὶ Βουλγαρίας δι' ἐπισήμων ἀγορευσέων καὶ ἄρθρων εἰς τὸν Τύπον ἀνεξωογόνησαν τὴν ἰδέαν καὶ ἐνίσχυσαν τὴν ἀποχωριστικὴν κίνησιν μεταξὺ τῶν Σλανομακεδόνων εἰς τὴν Ἑλλάδα...». «Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν κατετέθησαν στοιχεῖα, συνιστάμενα ἐξ ἀποσπασμάτων λόγων ὑπευθύνων Νοτιοσλαβίων καὶ Βουλγάρων ἐπισήμων, ὡς καὶ δημοσιευμάτων ὑπὸ κυβερνητικὸν ἔλεγχον ἐφημερίδων, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι αἱ Κυβερνήσεις αὗται υἱοθέτησαν πολιτικὴν ὑποστηρίξεως χωριστοῦ Μακεδονικοῦ Κράτους, ἐντὸς τῆς Νοτιοσλαβικῆς Ὁμοσπονδίας καὶ ἐξεμεταλλεύθησαν τὰς βλέψεις τῶν ἐν Ἑλλάδι Σλανομακεδόνων πρὸς δημιουργίαν αὐτονόμου Μακεδονίας...». Τέλος, ἡ Ἑρευνητικὴ Ἐπιτροπὴ, καταλογίζει βαρεῖας εὐθύνas ἐναντίον τῶν Βορείων γειτόνων τῆς Ἑλλάδος διὰ «τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι συμμοριτῶν».

Διὰ τῆς ἐκθέσεως ταύτης τῆς Ἑρευνητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ο.Η.Ε. (23.5.1947) διεπιστώθη, κατὰ τὸν πλέον ἐγκυρον καὶ κατηγορηματικὸν τρόπον, ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς Ἑρεῦνης τοῦ Ο.Η.Ε., ὅχι μόνον ἡ ἄφθονος καὶ ποικίλη βοήθεια τῶν «Λαϊκῶν Δημοκρατιῶν» Νοτιοσλαβίας, Βουλγαρίας καὶ Ἀλβανίας, πρὸς τοὺς κομμουνιστοσυμμορίτας, ὡς καὶ οἱ τρόποι διὰ τῶν ὁποίων παρείχετο αὕτη εἰς αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ ὅτι: «Ἡ ὅλη προσπάθειά των, κυρίως τῶν δύο πρώτων, διὰ τῆς ἐνισχύσεως τῶν Ἑλλήνων κομμουνιστῶν, ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀπόσπασιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας». Ἐν ἄλλοις λόγοις, διεπιστώθη δι' ἀκλονήτων ἐπισήμων στοιχείων, ὅτι ὁ χαρακτηρισθεὶς ὡς «ἐμφύλιος πόλεμος» δὲν ἦτο ἰδεολογικὸς ἀγὼν μεταξὺ δύο παρατάξεων, ἀλλ' ἐξωτερικὴ ἐπιβουλὴ ἐναντίον τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἑλλάδος. Ὁ δὲ διεξαγόμενος ἀγὼν ἐπεξετείνετο καὶ πέραν τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων, ἀφοῦ αἱ εἰς τὰ ξένα γειτονικά ἐδάφη εἰσερχόμεναι δυνάμεις τῶν κομμουνι-

στοσυμμοριτών, μετά την άνασυγκρότησίν των και τόν έπανεξοπλισμόν των, εισήρχοντο και πάλιν εις τó Έλληνικόν έδαφος, πρòς συνέχισιν του πολέμου.

Εις τὰς ίδίας διαπιστώσεις κατέληξε και ή Βαλκανική Έπιτροπή, ήτοι ή «Ειδική Έπιτροπή τών Ένωμένων Έθνών διά τὰ Βαλκάνια» (UNSCOB), ήτις συνεκροτήθη βάσει της άποφάσεως, της 21ης Όκτωβρίου 1947, της Γενικής Συνελεύσεως του Ο.Η.Ε. Καί αυτή διεπίστωσεν επίσης ότι τὰ έδάφη της Νοτιοσλαβίας, της Άλβανίας και της Βουλγαρίας, έχρησιμοποιούντο ως όρμητήρια τών κομμουνιστοσυμμοριτών έναντίον της Ελλάδος και ως καταφύγια αυτών προκειμένου νά αποφύγουν την σύλληψιν και την εξόντωσίν των υπό τών καταδιωκουσών αυτούς Μονάδων του Έλληνικού Στρατού.

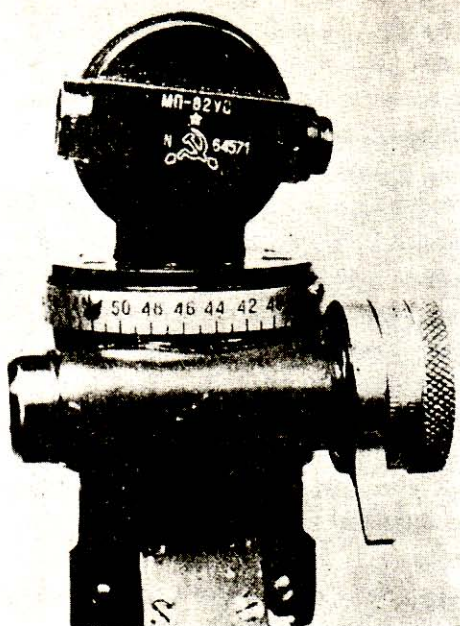
Επίσης, διά του ψηφίσματός της, της 26ης Όκτωβρίου 1947, ή Γενική Συνέλευσις του Ο.Η.Ε., αποφαινεται, επί του θέματος αυτού, ως εξής: «Η Γενική Συνέλευσις έλαβεν ύπ' όψιν την εκθεσιν της Έπιτροπής Έρεύνης, ή όποία διεπίστωσε, διά της ψήφου της πλειονότητος τών μελών της, ότι ή Άλβανία, ή Βουλγαρία και ή Νοτιοσλαβία, παρέσχον ενίσχυσιν και βοήθειαν εις τούς συμμορίτας, τούς μαχομένους έναντίον της Έλληνικής Κυβερνήσεως».

Άλλά και κατά τó επόμενον έτος, ήτοι την 21ην Σεπτεμβρίου 1948, ή Ελλάς προσέφυγεν εκ νέου ενώπιον της Γενικής Συνελεύσεως του Ο.Η.Ε. και εξήτησε την έγγραφήν του Έλληνικού προβλήματος υπό τόν τίτλον: «Άπειλαι έναντίον της πολιτικής άνεξαρτησίας και της εδαφικής άκεραιότητος της Ελλάδος». Μετά μακράς συζητήσεως και λυσσώδεις αντιδράσεις του Σλαβικού «μπλόκ», εγένετο τελικώς δεκτή ή πρότασις, ή διαπιστώνουσα την εκ μέρους τών Βορείων γειτόνων της Ελλάδος ενίσχυσιν τών έναντίον της μαχομένων συμμοριτών, εκάλει δέ ο Ο.Η.Ε. τούς γείτονας αυτούς νά παύσουν παρέχοντες πᾶσαν τοιαύτην ενίσχυσιν και ένέκρινε την διατήρησιν έν λειτουργία, με έλαφρῶς ηύξημένας έξουσίας, της Βαλκανικής Έπιτροπής τών Ένωμένων Έθνών.

Οὕτω, ἀπεδείχθη καὶ υἱοθετήθη ἐπισήμως, ὑπὸ τοῦ Ο.Η.Ε., ὅτι ἡ δρᾶσις τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἦτο ὑπόθεσις «ἐσωτερικῇ» ἀλλ' ὑπόθεσις καθαρῶς «ἐξωτερικῇ», στενῶς συνδεδεμένη μετὰ τοῦ περιφήμου «Μακεδονικοῦ ζητήματος», τὸ ὁποῖον ἀνεκίνησαν οἱ Σλαῦοι, κληρονόμοι τῆς «Πανσλαβιστικῆς ιδέας». Ἐπομένως, ὁ αὐτοαποκαλούμενος κατ' εὐφημισμὸν «Δημοκρατικὸς Στρατὸς Ἑλλάδας», ἀπετελεῖτο ἐκ ξενοκινήτων κομμουνιστοσυμμοριτῶν, δηλαδή ἐξ ἀνδρῶν καὶ γειτονικῶν Χωρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ πειθαρχοῦντες εἰς ξένας ἐντολάς, εἰσέβαλον εἰς αὐτὴν διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν κατακτητικῶν στρατηγικῶν Ρωσικῶν σχεδίων, ἤτοι πρὸς κατάρκτησιν καὶ ἀπόσπασιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας.

Ἄλλως τε, ὁ γνωστὸς ἀρχισυμμορίτης «καπετάν» Μᾶρκος Βαφειάδης, τὸν ὁποῖον ὁ Νίκος Ζαχαριάδης ἀπεκάλει «στρατηγὸν ὁπερέπτας», εὐρισκόμενος εἰς τὰ Σκόπια τῆς Νοτιοσλαβίας, τὸ ἔτος 1983, παρωμοίωσε τὸν «Δημοκρατικὸ Στρατὸ» ὡς «τσούρμο ἄλλοεθνῶν αὐτονομιστῶν» καὶ ὡμολόγησεν ὅτι τὸ 45% τῶν συμμοριτῶν τοῦ ἀπετελεῖτο ἐκ Σλαβομακεδόνων, ἤτοι ἐκ Σλαύων γεννηθέντων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ἀγωνιζομένων διὰ τὴν αὐτονομίαν της, οἱ δὲ ὑπόλοιποι ἦσαν κατὰ τὸ πλεῖστον Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες βιαίως ἐπιστρατευθέντες. Τοῦτο ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι πολλαὶ χιλιάδες συμμοριτῶν, μετὰ τὴν ἥτταν των, κατέφυγον εἰς τὰ Σκόπια, ὅπου ἀπεδέχθησαν τὴν ταυτότητα τοῦ ψευδομακεδονικοῦ ἔθνους, ἐπολιτογραφήθησαν Νοτιοσλαῦοι ὑπήκοοι καὶ ἐσλαβοποίησαν τὰ ὀνοματεπώνυμά των, ἐνῶ ἀπενεμήθησαν εἰς αὐτοὺς, ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Βελιγραδίου, τιμητικαὶ διακρίσεις καὶ συντάξεις «διὰ τὴν συμμετοχὴν των εἰς τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸν ἀγῶνα τοῦ Μακεδονικοῦ ἔθνους»!

Μάλιστα, τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας τῶν Σκοπίων, εἰς ἐνημερωτικὸν αὐτοῦ ἐντυπον, χαρακτηρίζει τὸν Συμμοριτοπόλεμον, ὡς «Ἑλληνομακεδονικὸν πόλεμον», δηλαδή ὡς πόλεμον μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ «Μακεδόνων», ὡς ὀνομάζουν τοὺς Σλαῦους τῶν Σκοπίων («Μακεδονικά Θέματα», Μάιος - Ἰούνιος 1992).

Σλαβικής προελεύσεως σκοπευτική διόπτρα όλμου, μετά τής θήκης της, φέρουσα μεταξύ των διακριτικών της σφυροδρέπανον, κυριευθείσα υπό του Έλληνικού στρατού κατά τήν διάρκειαν συμπλοκής μετά κομμουνιστοσυμμοριτών, εις περιοχήν Βερμίου Δυτικής Μακεδονίας, τήν 1ην Μαρτίου 1947.

Ο ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ ΗΤΟ ΞΕΝΟΚΙΝΗΤΟΣ ΕΠΙΒΟΥΛΗ

Τό γεγονός ότι ο Συμμοριτοπόλεμος δέν ἦτο ἐμφύλιος πόλεμος, δηλαδή ἀγών ἰδεολογικός ἢ κοινωνικός, προκύπτει καί ἀπό τήν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε., Νίκου Ζαχαριάδη, ὁ ὁποῖος παραδέχεται ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ξενοκινήτου ἐπιβουλῆς, ἡ ὁποία ὅμως διὰ λόγους σκοπιμότητος καί ἐκμεταλλεύσεως τῶν συναισθημάτων τῆς διεθνοῦς κοινῆς γνώμης, ἐνεφανίζετο ὡς δῆθεν ἐπανάστασις τῶν καταπιεζομένων «δημοκρατικῶν» πολιτῶν. Συγκεκριμένως, ὡς ἀναγράφεται εἰς τὰς σελίδας 28 καί 29 τοῦ βιβλίου του «Δέξα χρόνια πάλης», εἰς τὸ εἰσηγητικόν του σημείωμα πρὸς τὴν γενομένην ἐν Ρωσσίᾳ, τὴν 14-15 Ὀκτωβρίου 1950, Πην Συνδιάσκεψιν τοῦ Κ.Κ.Ε., οὗτος εἶπε καί τὰ ἑξῆς: «Ἡ πολιτικὴ μας θὰ ἔπρεπε ν᾿αἰε τέτοια ὥστε φαινομενικά νά εἶναι ἀμυντική... Χωρὶς ὅμως νά ἐξασφαλίσουμε τὰ νῶτα μας τότε, δέν μπορούσαμε ν' ἀρχίσουμε. Καί στίς συνθήκες τοῦ 1946 ἐξασφάλιση νῶτων σήμαινε, πρῶτ' ἀπ' ὅλα καί κυρίως, Γιουγκοσλαβία εὐνοϊκά γιά μᾶς διατεθειμένη...». Ἐπομένως, ὁμολογεῖται κυνικῶτα ὅτι ὁ «Τρίτος Γῦρος» δέν ἦτο ἀποτέλεσμα, ὡς ὑπεστηρίζετο ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Ε., «τῆς αὐθόρμητης ἐκδήλωσης αὐτοάμυνας τῶν δημοκρατικῶν πολιτῶν, ἐναντίον τῶν καταπιέσεων τῆς Βρεταννικῆς πολιτικῆς καί τῶν Ἑλλήνων μοναρχοφασιστῶν», ἀλλά προσχεδιασμένη ἀπόφασις ἐνόπλου ἐπιβουλῆς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλά καί ὁ ἀρχισυμμορίτης Μᾶρκος Βαφειάδης παραδέχεται εἰς τὴν σελίδα 378 τοῦ βιβλίου του «Ἀπομνημονεύματα», Τόμος 5ος, ὅτι ὁ Συμμοριτοπόλεμος δέν ἦτο ἐπανάστασις «τῶν καταπιεζομένων δημοκρατικῶν πολιτῶν», οὔτε «αὐθόρ-

μητη ἐκδήλωση αὐτοάμυνας ἐναντίον τῶν καταπιέσεων τῶν Βρεταννῶν καὶ τῶν Ἑλλήνων», ἀλλὰ ὅτι ὁ κύριος συντελεστής τῆς ἀποφάσεως διὰ τὴν ἐξαπόλυσιν αὐτοῦ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε τὸ «Μακεδονικὸ ζήτημα». Συγκεκριμένως, γράφει οὗτος, μεταξύ ἄλλων: «Τὸ λεγόμενο «Μακεδονικὸ» δὲν ἔμεινε ἔξω ἀπὸ τοὺς συντελεστές τοῦ Ἐμφύλιου. Ἦταν ἐνὰ ἀπὸ τὰ κυρίαρχα ποὺ συνθέτουν τὸ σύνολο τῶν συστατικῶν ποὺ ὁδήγησαν στὸν ἐμφύλιο».

Τὸν «Τρίτον Γύρον» δὲν τὸν προεκάλεσαν, ὡς διεκηρύσσετο, αἱ διώξεις τῶν κομμουνιστῶν ὑπὸ τῶν δεξιῶν κυβερνήσεων καὶ τῶν ὁπαδῶν των, οὔτε ἡ πηγαία ἐκρηξις μιᾶς καταπιεζομένης μειοψηφίας. Οὗτος ὑπῆρξε, μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῆς βιαίας καταλήψεως τῆς ἐξουσίας εἰς τοὺς δύο πρώτους «Γύρους» (τῆς Κατοχῆς καὶ τῶν Δεκεμβριανῶν), ἡ τελικὴ ἔφοδος πρὸς ὀλοκλήρωσιν τοῦ ἀρχικοῦ σχεδίου περὶ ἀποσπάσεως τῆς Μακεδονίας, διαμελισμοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ βιαίας ἐντάξεώς της εἰς τὸ κομμουνιστικὸν στρατόπεδον, ὡς δορυφόρου τῆς Μόσχας. Περὶ αὐτοῦ ὑπῆρξεν εἰλημμένη ἀπόφασις καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἶχε προηγηθῇ ἡ ἀπόκρυψις τοῦ ὀπλισμοῦ ἀμέσως μετὰ τὴν Συμφωνίαν τῆς Βαρκίζης (12 Φεβρουαρίου 1945), ὡς καὶ ἡ ἴδρυσις τῆς στρατιωτικῆς βάσεως ἐξορμήσεως τοῦ Μπούλγκες Νοτιοσλαβίας. Τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐκθέσεως, τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη, πρὸς τὸν Στάλιν, τὴν ὁποίαν διεβίβασεν ἐκ Βελιγραδίου ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης, μέσω τοῦ εἰδικοῦ ἀπεσταλμένου Σοβιετικοῦ Σεργκέεφ, πρὸς τὴν Μόσχαν. Εἰς αὐτὴν ὁ Ζαχαριάδης ἀναφέρει: «Ἡ ὀλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. (στὰ μέσα Φεβρουαρίου 1946) κατέληξε σὲ ἀποφάσεις, ἀποτελέσματα τῶν ὁποίων ἦταν νὰ ὀργανωθῇ ὁ Δημοκρατικὸς Στρατὸς Ἑλλάδας». Αἱ πρώται ἐμφανισθεῖσαι συμμορίαι ἀπετελοῦντο ἐξ 7-10 ἀνδρῶν ἐκάστη καὶ ἀπεκαλοῦντο «Ὁμάδες καταδιωκομένων ἀγωνιστῶν», μετονομασθεῖσαι, κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1946, εἰς «Συγκροτήματα» (ἐκ 50 περίπου ἀνδρῶν ἑκαστον). Ἀμέσως, ὅμως, μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τοῦ σχηματισμοῦ «Προσωρινῆς Δημοκρατικῆς

Κυβέρνησης» (24.12.1947) ἤρχισεν ἡ συγκρότησις τῶν κομμουνιστικῶν ὁρδῶν εἰς στρατιωτικοὺς σχηματισμοὺς, ὁπότε αἱ «Ὅμάδες» μετωνομάσθησαν εἰς «Λόχους» καὶ τὰ «Συγκροτήματα» εἰς «Τάγματα». Ἡ πρᾶξις αὕτη ἀπετέλεσε τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιδιώξεως μετασχηματισμοῦ τῶν ληστοσυμμοριῶν εἰς τακτικὸν «λαϊκὸ ἐπαναστατικὸ στρατό».

Ἐκτός, ὅμως, τῶν διαδοχικῶν ἀποφάσεων τοῦ Ο.Η.Ε., διὰ τῶν ὁποίων προσδιωρίζετο ὁ χαρακτὴρ τοῦ διεξαγομένου πολέμου εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς συμμοριακὸς πόλεμος (BANDITS WARFARE), ἔχομεν τὴν σειρὰν τῶν πραγματικῶν καὶ ἱστορικῶς βεβαιωθέντων γεγονότων, τὰ ὁποῖα ἀποδεικνύουν, πέραν πάσης δυνατῆς ἀμφισβητήσεως, ὅτι ὁ πόλεμος ἐκεῖνος ἦτο ξενοκίνητος εἰσβολὴ ἐνεργουμένων τοῦ Σλανιῖσμοῦ. Ἐπίσης, ἔχομεν σήμερον καὶ τὰς ἐγγράφους ὁμολογίας τῶν κομμουνιστῶν πρωταγωνιστῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διὰ τῶν ὁποίων τεκμηριοῦται πλήρως ἡ θέσις, καθ' ἣν ὁ Στάλιν ἐχρησιμοποίησε τοὺς κομμουνιστοσυμμορίτας ὡς ἄθλημα, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς, κατὰ τὸν Μάρκον Βαφειάδην, «εἰς βάρος μας καὶ ὑπὲρ τῶν Βορείων γειτόνων μας νέας διευθετήσεως τῶν συνόρων».

Ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῆς 12ης Ὀλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., τῆς συνελθοῦσης ὑπὸ τὴν προεδρίαν του, εἰς τὰς Ἀθήνας, τὴν 25-27 Ἰουνίου 1945, παρουσιάσθη ἐπιφυλακτικῶς ὡς πρὸς τὴν ἄμεσον ἐπανάληψιν τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος. Βιαστικὸς, ὅμως, ἦτο ὁ Τίτο - «γιά τοὺς δικούς του λόγους», ὅπως γράφει ὁ Ἀλέξης Ἐλικιώτης, εἰς τὴν σελίδα 1193 τοῦ βιβλίου του «Ἱστορικὴ ἀναμέτρηση». Διὰ, ὅμως, ὁ Τίτο ἦτο βιαστικὸς; Μᾶς τὸ λέγει ὁ ἴδιος, ὁ Τίτο, τὴν 11ην Ὀκτωβρίου 1945, εἰς τὴν ὁμιλίαν του, τὴν ὁποίαν ἐξεφώνησεν εἰς τὰ Σκόπια, εἰπὼν μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Υπάρχουν, ὅμως, ἀκόμη σήμερον Μακεδόνες ἔξω τῆς Νοτιοσλαβικῆς Μακεδονίας. Εἶναι οἱ ἀδελφοί μας τῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου, διὰ τὰς τύχας τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀδιαφορήσωμεν. Πιστεύομεν,

ὅμως, ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ συνενωθοῦν καὶ αὐτοὶ μαζί μας».

Ἐξ ἄλλου, δύο ἐβδομάδας βραδύτερον, ἤτοι τὴν 25ην Ὀκτωβρίου 1945, συνήλθεν εἰς τὴν Πράγαν τὸ Πανσλαβικὸν Συνέδριον καὶ ἐνέκρινε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὸ ἐξῆς ψήφισμα: «Ἐδόθη μεγάλη προσοχή παρὰ τοῦ Συνεδρίου εἰς τὴν τελικὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Σλαύων τῆς Μακεδονίας. Οἱ Σλαῦοι εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου ὑφίστανται ἀκόμη τὸν ξενικὸν ζυγόν. Καὶ ἀπεφασίσθη, ὁμοφώνως, ὅπως ἐγερθῇ τὸ ζήτημα τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν Σλαύων τῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου».

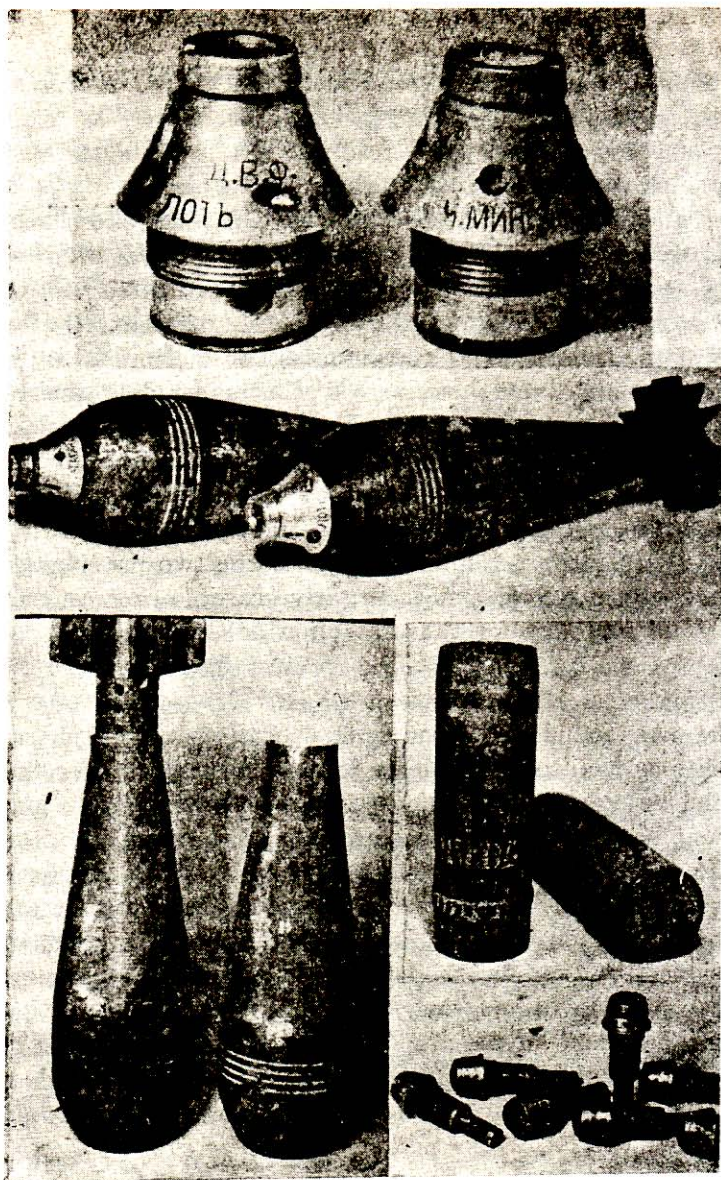
Ἀλλὰ καὶ ὁ Νοτιοσλαβὸς Στρατηγὸς Σβέτοζαρ Βουκμάνοβιτς (γνωστὸς ὡς «Τέμπο»), μετ' ὀλίγας μόνον ἐβδομάδας, ὁμιλῶν εἰς τὸ Μοναστήριον, εἶπε: «Εἴτε τὸ θέλουν οἱ Ἕλληνες, εἴτε ὄχι, ἡ Μακεδονία θὰ γίνῃ αὐτόνομον κράτος καὶ θὰ ὑπαχθῇ εἰς τὸ Γιουγκοσλαβικὸν Ὁμοσπονδιακὸν Κράτος. Ἐὰν οἱ Ἕλληνες δὲν τὸ θελήσουν αὐτὸ εἰρηνικῶς θὰ τὸ ἐπιτύχωμεν διὰ τῶν ὀπλῶν».

Ὁ «Τίτο», λοιπόν, αὐτὸς ὁ παλαιὸς Τροτσκιστῆς (1938) καὶ πρῶην Λοχίας τοῦ Αὐστρουγγρικοῦ Στρατοῦ, Ἰωσήφ Μπρόζ, ὁ ὁποῖος αὐτοετιμολογήθη «Στρατάρχης» ἐν μιᾷ νυκτί, τῷ 1942, ὄχι ἀπλῶς ἐβιάζετο, ἀλλὰ καὶ ἐπίεξε, φορτικῶς, τὴν ἡγεσίαν τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου, ἐπειδὴ ἐθεώρει τὴν ἐποχὴν κατάλληλον καὶ τὰς συνθήκας εὐνοϊκὰς διὰ τὴν κατάληψιν τῆς Μακεδονίας. Τοῦτο βεβαιώνει καὶ ὁ ἐπιφανὴς παράγων τῆς Ἀριστερᾶς Λευτέρης Μαυροειδῆς, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν σελίδα 173, τοῦ βιβλίου του «Ἀπὸ τὸν Σταλινισμό στὴν Περσεστρόϊκα», γράφει: «Ἀργότερα, ὁ Ζαχαριάδης θὰ πεί ὅτι ὁ Τίτο ὄχι μόνον τὸν ἐνθάρρυνε, ἀλλὰ καὶ τὸν ὥθησε πιεστικά μάλιστα, νὰ προχωρήσῃ ἀμέσως στὴν ἑναρξιν τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγῶνα».

Βαθμηδόν, ἡ ἀρχικὴ διστακτικότης τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη θὰ ὑπερνικηθῇ καὶ τὸ Κ.Κ.Ε. ἀρχίζει πλέον, ὀριστικῶς καὶ διὰ τῆς παροτρύνσεως τῶν Κ.Κ. Νοτιοσλαβίας καὶ Βουλγαρίας, προσανατολιζόμενον πρὸς τὴν ἐπανέναρξιν τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, ἡ ἡγεσία του δὲν παρεδέχθη

ὅτι ὁ ἀγὼν αὐτὸς ἐσταμάτησε μετὰ τὴν ἥτταν τοῦ καὶ τὴν συνθηκολόγησιν τῆς Βαρκίζης. Πράγματι, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Νίκος Ροδίτσας, εἰς τὴν σελίδα 42 τοῦ βιβλίου του «1946-1949 Τὰ χρόνια τῆς κρίσης»: «Ἡ προκαταρκτικὴ ἀπόφασις γιὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγῶνα, ποὺ κράτησε πάνω ἀπὸ τρία χρόνια καὶ ἔμεινε γνωστὸς σαν 3ος γῦρος, πάρθηκε στὴ Βουλγαρικὴ κωμόπολιν Πετρίτσι, κοντὰ στὰ Ἑλληνικὰ σύνορα, στίς 15 Δεκεμβρίου 1945. Σὲ σύσκεψιν ποὺ ἐγίνε ἐκεῖ, καὶ ποὺ πῆραν μέρος μέλη τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ Βούλγαροι καὶ Γιουγκοσλάβοι ἀξιωματικοί, τῶν Γενικῶν Ἐπιτελείων τῶν χωρῶν τους, ἀποφασίστηκε ἡ δημιουργία τοῦ «Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας» (Δ.Σ.Ε.), σπὸν ὁποῖο ἀμέριστι θὰ δινόταν ἡ βοήθεια ἀπὸ τίς γειτονικὰς χώρας. Ἀποστολὴ του, ἡ κατάληψις τῆς ἐξουσίας στὴν Ἑλλάδα».

Εἰς τὸ ἴδιον θέμα ἀναφέρεται, ἐπίσης, καὶ ὁ ἀρχισυμμορὶτης Μάρκος Βαφειάδης, εἰς τὴν γνωστὴν ἐπιστολὴν του πρὸς τὸν Νίκον Ζαχαριάδην, τὸν Ἰανουάριον 1948, τὴν δημοσιευομένην εἰς τὰς σελίδας 210 καὶ 211 τοῦ βιβλίου τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ἀμύνης, «Δημοκρατία καὶ Ὀλοκληρωτισμός- Τὸ χρονικὸν τοῦ Συμμοριτοπολέμου». Εἰς τὴν ἐπιστολὴν του αὐτὴν γράφει, μετὰξὺ πολλῶν ἄλλων: «Διὰ τὸν λόγον τοῦτον συνηντήθημεν εἰς τὸ Κογκρέσσον τοῦ Πέτριτς, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1945, ἐν ὁλόκληρον ἔτος μετὰ τὰ Δεκεμβριανὰ γεγονότα καὶ ἀπεφασίσσαμεν ὅπως ὁ λαός, ὅστις ἐπὶ ἐν ἔτος καὶ πλέον εὐρίσκετο εἰς φιλικὰς χώρας ἵνα ἀποφύγῃ, τὴν δικαιοσύνην, ὡς ἀποτέλεσμα τῶν διπλωματικῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Στάλιν, ἦτο ὁ μοναδικὸς δυνάμιενος νὰ πραγματοποιήσῃ μὲ βεβαιότητα τὰς μεταρρυθμίσεις εἰς τὰς ὁποίας ἀπεβλέπαμεν... Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἡ πρώτη ὁμὰς τοῦ Ἑλληνικοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ εἶχε σχηματισθῇ. Τὰ ἀρχηγεία του ἐγκατεστάθησαν εἰς Μπουλκες τῆς Γιουγκοσλαβίας».

Βλήματα και πυροσωλήνες δάμων, ως και κάλντζες και πυροσωλήνες πυροβόλου 75 χιλιοστών, Βουλγαρικής κατασκευής, χρησιμοποιηθέντα υπό των κομμουνιστοσυμμοριτών, κατά την επίθεσίν των έναντίον του Σουφλίου Έβρου, την 7ην Δεκεμβρίου 1947.

**Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ
ΔΙΔΕΙ ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΕΝΑΡΞΕΩΣ
ΤΟΥ ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΥ
ΚΑΙ Ο ΤΙΤΟ ΠΙΕΖΕΙ
ΔΙΑ ΤΑΧΕΙΑΝ ΕΝΑΡΞΙΝ ΑΥΤΟΥ**

Τὸ σύνθημα διὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ «*Τρίτου Γύρου*» ἔδωσεν ὁ ὑφυπουργὸς ἐξωτερικῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως Ἀνδρέας Βισίνσκι, ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, τὴν 21ην Ἰανουαρίου 1946, ἰσχυριζόμενος ὅτι «*εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιζρατεῖ κατάστασις τρομοκρατίας*» καὶ ὅτι «*κινδυνεύει ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐλευθερία τῶν δημοκρατικῶν πολιτῶν*». Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωσις προσέφυγεν εἰς τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας, κατηγοροῦσα τὴν Ἑλλάδα ὡς ἀπειλοῦσαν τὴν εἰρήνην εἰς τὰ Βαλκάνια! Τὴν ἰδίαν ἡμέραν, τὸ Κ.Κ.Ε. ἐξέδωσεν ἀπόφασιν ταυτόσημον πρὸς τοὺς συκοφαντικοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν Σοβιετικῶν καὶ δι' αὐτῆς ἐζητεῖτο «*ὁ σχηματισμὸς ἐθελοντικοῦ σώματος ἀπὸ πιστοῦς δημοκράτες δοκιμασιμένους στὴν Ἐθνικὴ Ἀντίστασι, πού νά ξεκαθαρίσει τὸν Τόπο ἀπὸ τὸ μοναρχοφασιστικὸ μῖασμα*» καὶ ἐκαλεῖτο ὁ Λαὸς «*νά ὀργανώσῃ τὴν πλατεῖά καὶ τὴν στενὴν αὐτοάμυνα στὶς πόλεις καὶ τὰ χωριά*».

Ἡ συκοφαντικὴ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος προσφυγὴ, ὡς ἦτο φυσικόν, ἀπερρίφθη, μετὰ μακρὰς συζητήσεις, δικαιωθείσης. οὕτω, τῆς Ἑλλάδος. Ἐν τούτοις, διὰ τῆς προσφυγῆς τῆς ἐκείνης ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωσις ἀπέβλεπεν εἰς τὴν τόνωσιν τοῦ ἡθικοῦ τῶν ἀναπτυσσομένων, τότε, πρώτων κομμουνιστικῶν συμμοριῶν καὶ εἰς τὴν παρότρυνσιν τῶν Βορείων γειτόνων τῆς Ἑλλάδος διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν κομμουνιστοσυμμοριῶν. Παραλλήλως, ὅμως, ἐρχεται ἡ ἐντολὴ διὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος καὶ ἐκ Μόσχας ὅπου ὁ Δημήτριος Παρτσα-

λίδης ἔχει μεταβῆ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν. Τοῦτο παραδέχεται καὶ ὁ γνωστὸς κομμουνιστὴς Λευτέρης Μαυροειδής, ὁ ὁποῖος, εἰς τὴν σελίδα 174, τοῦ βιβλίου του «Ἀπὸ τὸν Σταλινισμό στὴν Περεστρόϊκα», γράφει:

«Ὅπως βλέπουμε, λοιπόν, ὁ Στάλιν ἔμεινε βασικά στὴ γραμμὴ πού εἶχε διαμηνύσει ὁ Μολότωφ στὸν Παρτσαλίδη ἀπὸ τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1946: «Νὰ πάρετε μέρος στὶς ἐκλογές καὶ μετὰ τίς ἐκλογές βλέποντας καὶ κάνοντας. Ἀνάλογα μὲ τὴν ἐξέλιξη τῆς κατάστασης, θὰ ῥίχνετε τὸ κέντρο βάρους ἄλλοτε στὸν ἐνοπλὸ ἀγῶνα καὶ ἄλλοτε στὶς νόμιμες μορφές πάλης...».

Ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, ὅμως, ἀπέρριψε τὴν «συμβουλὴν» τοῦ Μολότωφ καὶ ἀπεφάσισεν ὅπως τὸ Κ.Κ.Ε. ἀπόσχη τῶν ἐκλογῶν τῆς 31ης Μαρτίου 1946, δι' ἀνάδειξιν Ἀναθεωρητικῆς Βουλῆς. Τοῦτο ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος, ἐνώπιον τῆς 7ης Ὀλομελείας τοῦ Κ.Κ.Ε., τὸν Μάϊον 1950. Ἐπιθυμῶν, ἐν τούτοις, νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὸν Στάλιν, πρὸ τῆς μετ' αὐτοῦ συναντήσεώς του, κατὰ τὰς ἀρχὰς Ἀπριλίου 1946, ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. εἶναι ἐτοιμοπόλεμος – προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσῃ οὕτω, τὴν βοήθειάν του – ἐγκρίνει πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ἐκ Θεσσαλονίκης, διὰ Βελιγράδιον, Πράγαν καὶ Μόσχαν, τὴν γενομένην βάσει τῶν ληφθεισῶν ἀποφάσεων τῆς 2ας Ὀλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. «γιά ἄμεση ἐνοπλὴ ἐξέγερση», εἰσηγησιν τοῦ Μάρκου Βαφειάδη διὰ τὴν ἐπίθεσιν, τὴν νύκτα τῆς παραμονῆς τῶν ἐκλογῶν, ἐναντίον τοῦ Λιτοχώρου Πιερίας. Αὕτῃ ἦτο ἡ πρώτη καλῶς ὀργανωμένη ἐνοπλὸς ἐμφάνισις τῶν ληστοσυμμοριτῶν καὶ θεωρεῖται ὑπὸ πολλῶν ὡς ἡ ἐπίσημος ἑναρξίς τοῦ Συμμοριτοπολέμου. Τὴν ἐπιχειροῦσιν ἐναντίον τοῦ Λιτοχώρου κατέστρωσαν ἀπὸ κοινοῦ (ὅπως ἀναφέρει ὁ Μάρκος Βαφειάδης εἰς τὰς σελίδας 93, 94 καὶ 138 τοῦ βιβλίου του «Ἀπομνημονεύματα») γνωστὰ ὀνόματα ἀρχισυμμοριτῶν, ὅπως οἱ Γ. Πρωτόπαπας ἢ «Κιζίτσας», Ἰθάν. Γκένιος ἢ «Λασσάνης» κ.ἄ., ὡς καὶ δύο ἐπίορκοι ἐκ μονίμων προερχόμενοι στρατιωτικοί, οἱ Ἰωάννης Μουστεράκης καὶ Ἰωάννης Παλάσκας. Ἡ ἐκτέλεσις τῆς τρομοκρατικῆς ἐπιθέσεως ἐναντίον τοῦ Λιτοχώρου, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφονεύθησαν ἑνδεκα

Χωροφύλακες και Στρατιῶται, ἀνετέθη εἰς τοὺς γνωστοὺς ἀρχισυμμορίτας Ρόσιον Ἀλέξανδρον («Υψηλάντην») καὶ Καπετάνον Εὐριπίδην («Πάνον»). Εἰς αὐτὴν φέρεται συμμετασχὼν καὶ ὁ λυμαινόμενος τὴν περιοχὴν Ἐλασσῶνος - Δεσζάτης - Βερμίου λήσταρχος Θωμᾶς Λιόλιος ἢ «καπετάν Μπαρούτας», ὅστις ἐφονεύθη τὴν 18ην Ἰουλίου 1946, εἰς συμπλοκὴν μετὰ ἀποσπάσματος Χωροφυλακῆς, εἰς τὴν περιοχὴν Κάτω Βερμίου.

Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν, ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε., λαμβάνει καὶ τὸ σχετικὸν μῆνυμα ἐκ Βελιγραδίου. Ὁ Τίτο ἀξιῶνει, πλέον, τὴν ἄμεσον ἑναρξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου. Ἐπ' αὐτοῦ, ὁ Ἀλέξης Ἐλiziώτης, εἰς τὴν σελίδα 445 τοῦ βιβλίου του «Ἱστορικὴ Ἀναμέτρηση», γράφει:

«Κι ἔτσι, μόλις ἐπέστρεψε ὁ Π. Ρουσσος ἀπὸ τὸ Βελιγράδι, ὅπου τὸν εἶχε στείλει πρὸς συνάντησιν τοῦ Τίτο ὁ Ζαχαριάδης, καὶ ἐκόμισε τὸ μῆνυμα τοῦ Τίτο, ποὺ ἀξιῶνε τὴν ἄμεση ἑναρξιν τῆς νέας ἐπιθέσεως, ὑποσχόμενος ἀμέριστην ὑποστήριξιν, στὶς 12 Φεβρουαρίου 1946, ἡ Δεύτερη Ὀλομέλεια κατέληξε στὴ γνωστὴ ἀπόφασί της».

Καὶ πράγματι, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, παραδέχεται ὅτι: «Ἡ ἀπόφασις γιὰ τὴν ἐπανάληψιν τοῦ ἑνοπλοῦ ἀγῶνα πάροηκε στὶς 12 Φεβρουαρίου 1946, ἐπέτειο τῆς Συμφωνίας τῆς Βάρκιζας, μὲ ῥητὴ ἐπίσημη βεβαίωσις τοῦ Τίτο ὅτι θὰ μᾶς δώσει οὐσιαστικὴν συμπαράστασις. Αὐτὸ ἀποτελέσσει σημαίνοντα παράγοντα γιὰ τὴν ἀπόφασιν. Χωρὶς τὴν ὑπόσχεσιν αὐτὴν δὲν θὰ καταφεύγαμε στὸν ἑνοπλὸ ἀγῶνα».

Τρεῖς, ἐπίσης, ἡμέρας, πρὸ τῆς συγκλήσεως τῆς 2ας Ὀλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., ἦτοι τὴν 9ην Φεβρουαρίου 1946, ὁ Στάλιν ἐξεφώνησε λόγον, ὁ ὁποῖος καὶ ἀπετέλεσε τὴν ἀπαρχὴν τοῦ «ψυχροῦ πολέμου», μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Ὁ Σοβιετικὸς δικτάτωρ ὑπεστήριξεν ὅτι «εἶναι πλέον ἀδύνατος ἡ εἰρηνικὴ διεθνὴς ἐξέλιξις μετὰ τῶν καθεστώτων τῆς καπιταλιστικῆς οἰκονομίας». Δηλαδή, ἐδίδετο ἐμμέσως, πλὴν σαφῶς, τὸ πρᾶσινον φῶς πρὸς τὴν ἡγεσίαν τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὴν προσφυγὴν εἰς τὸν ἑνοπλὸν ἀγῶνα.

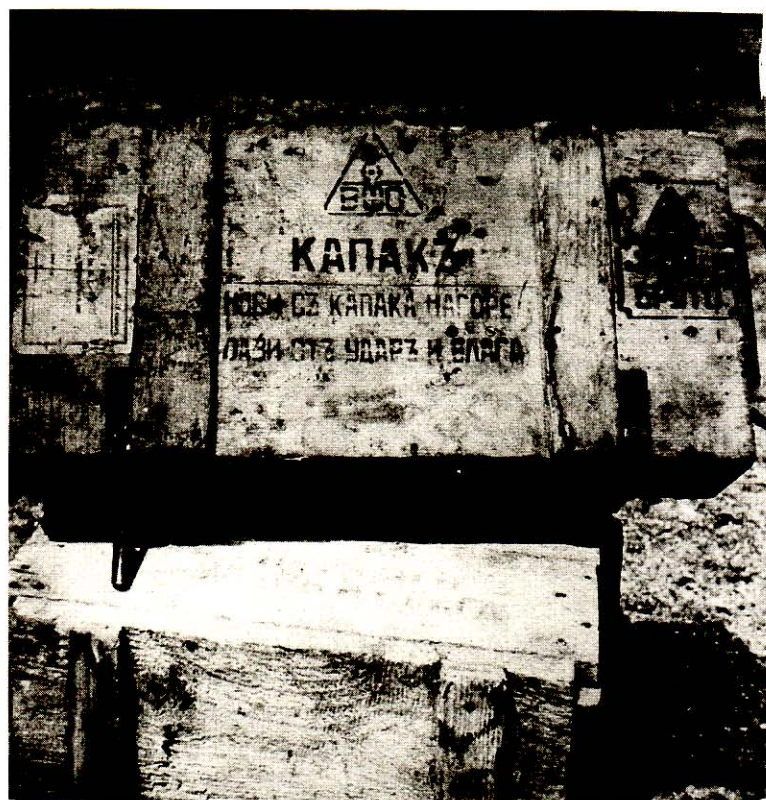
Κατόπιν όλων αὐτῶν, ἡ τότε ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε., συνήλθε, τὴν 12ην Φεβρουαρίου 1946 καὶ ἔλαβε, ὀριστικῶς, τὴν τελικὴν ἀπόφασιν διὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου. Εἰς τὴν παράγραφον, ἡ ὁποία ἀνεφέρετο εἰς τὴν ἑναρξιν τοῦ πολέμου τούτου, ἀνεγράφετο: «*Ἡ δεύτερη Ὀλομέλεια, ἀφοῦ στάθμισε ἐσωτερικοὺς παράγοντες, βαλκανικὴ καὶ διεθνὴ κατάστασις, ἀποφάσισε νὰ προχωρήσῃ στὴν ὁργάνωσιν τῆς νέας ἐνοπλῆς πάλης ἐνάντια στὸ μοναρχοφασιστικὸ ἀφανισμό.*»

Χαρακτηριστικὸν εἶναι, ὅτι ἡ ἀπόφασις τῆς 2ας Ὀλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. δὲν ὁμιλεῖ περὶ ἐνάρξεως, ἀλλὰ περὶ ἀναπτύξεως τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος, διὰ νὰ ὑποδηλώσῃ ὅτι ὁ ἐνοπλος ἀγὼν οὐδέποτε ἐσταμάτησε, ἀλλ' ἀπλῶς ἀνεστάλη διὰ τῆς Συμφωνίας τῆς Βαρζίκης, ἐν ὧσιν εὐνοϊκωτέρων συνθηκῶν. Πράγματι, ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κ.Κ.Ε., ἀπευθυνομένη τῷ 1956 πρὸς τὰ μέλη τοῦ Κόμματος, γράφει: «*Τὸ Φλεβάρη τοῦ 1946 ἡ καθοδήγησις τοῦ Κόμματος πῆρε στὴ 2ῃ Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε. ἀπόφασιν γιὰ προσανατολισμὸ πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγῶνα.*»

Τὴν διαπίστωσιν, ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐθεώρει ὅτι ὁ ἐνοπλος ἀγὼν οὐδέποτε ἐσταμάτησε, ἀλλ' ἀπλῶς ἀνεστάλη διὰ τῆς Συμφωνίας τῆς Βαρζίκης, ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Κ.Κ.Ε., Νίκος Ζαχαριάδης, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ὑπόμνημά του, τῆς 13ης Μαΐου 1947, πρὸς τὸν Στάλιν, ἀναφέρει: «*Στὴν οὐσία, ὅπως ἐδειξαν τὰ γεγονότα, ἡ Βάρκιζα ὑπῆρξε μόνον μιὰ ἀνάπαυλα. Τὸ Κ.Κ.Ε. ὑπογράφοντας τὴ Συμφωνία τῆς Βάρκιζας ἔκανε ἀναμφίβολα περισσότερες ὑποχωρήσεις ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε γιὰ νὰ κερδίσῃ χρόνον.*» Ὁ ἴδιος, ἐπίσης, ἐδήλωσεν ἐνώπιον τῆς 6ης Ὀλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., τὴν 9ην Ὀκτωβρίου 1949, ὅτι: «*Υστερὰ ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ ἥττα, τὸ Δεκέμβριον τοῦ 1944, ἡ Συμφωνία τῆς Βάρκιζας στάθηκε ἓνας ἀπαραίτητος ἐλιγμός γιὰ τὴν ἀνασύνταξιν τῶν Λαϊκῶν Δημοκρατικῶν Δυνάμεων.*»

Τώρα, πλέον, δὲν ἔμενε τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον νὰ ῥυθμισθοῦν, προσωπικῶς μετὰ τοῦ Στάλιν, αἱ λεπτομέρειαι τοῦ πολέμου, ἥτοι ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ τρόπος καὶ ἡ ἔκτασις τῆς εἰς

πολεμικὸν κυρίως ὑλικὸν βοήθειας καὶ τὸ ὕψος τῆς χρηματο-
δοτήσεως πρὸς τὸ Κ.Κ.Ε., ὡς καὶ τὰ ἀνταλλάγματα διὰ
τὴν παρασχεθισομένην ὑπὸ τῶν Σλαβικῶν κρατῶν πάσης
φύσεως βοήθειαν. Ἀφ' ἑτέρου δέ, ἔπρεπε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ
ἐντολὴ τοῦ ἰδίου τοῦ Στάλιν πρὸς τὰς ἡγεσίας τῶν Κομμουνι-
στικῶν κομμάτων τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν, διὰ τὴν ὑλικὴν
καὶ ἠθικὴν ὑποστήριξιν τοῦ ἀρχομένου ἐνόπλου ἀγῶνος.

Κιβώτια βλημάτων πυροβόλου τών 75 χιλ., κυριευθέντα τήν 2αν
 Ιουνίου 1948 υπό της 25ης Έλληνικής Ταξιαρχίας, εις περιοχίν Λεζάνης
 Νέστου, φέροντα εύχρινώς τό σήμα του έργοστασίου πολεμικού ύλικου
 της πόλεως Σόποτ Πολωνίας, καθώς και όδηγίας διά τήν μεταφοράν
 των εις τήν Σλαβικήν γλώσσαν.

**Ο ΣΤΑΛΙΝ ΕΓΚΡΙΝΕΙ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ
ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΥ
ΚΑΙ ΑΝΑΘΕΤΕΙ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ ΑΥΤΟΥ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΙΤΟ**

Πάντα ταῦτα ἀνέλαβε νά ἐξασφαλίση ὁ Ἀρχηγός τοῦ Κ.Κ.Ε., Νίκος Ζαχαριάδης. Ὅπως προκύπτει καί ἐκ τῶν ἀπορρήτων ἀρχείων τοῦ Κ.Κ.Ε., τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν, τὸν Δεκέμβριον 1979, ὑπὸ τῆς ἐφημερίδος «*Αὐγή*», οὗτος, ἐπωφελούμενος τῆς προσκλήσεώς του διὰ νά παραστῇ εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ 8ου Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ. Τσεχοσλοβακίας, τὸ ὁποῖον συνήρχετο εἰς Πράγαν, ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου ἕως 3 Μαρτίου 1946, ἀνεχώρησε κρυφίως ἐκ Θεσσαλονίκης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Μάρκου Βαφειάδη καὶ ἀρχικῶς μετέβη εἰς Βελιγράδιον, ὅπου συνήντησε τὸν Τίτο, πρὸς τὸν ὁποῖον «*παρουσίασε τὶς ἐκτιμήσεις του καὶ ἀνέπτυξε τὶς σκέψεις του*». Ὁ Τίτο (ὁ «*Στάλιν*» τῶν Βαλκανίων), ὃχι μόνον ἦτο θερμὸς ὑποστηρικτὴς τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐνόπλου ἀγῶνος, ἀλλὰ ἔδωκε καὶ τὸ ὑπόδειγμα στρατηγικῆς ὁργανώσεως καὶ διεξαγωγῆς αὐτοῦ. Μετὰ ταῦτα, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, μετέβη, μετὰ τοῦ Μιλτιάδη Πορφυρογένη, εἰς Πράγαν, ἐλθὼν εἰς ἐπαφὴν μετὰ ἐκπροσώπων τοῦ Κ.Κ. τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, Μαλένκωφ καὶ Ζντάνωφ, ὡς καὶ μετ' ἄλλων ἐκπροσώπων Εὐρωπαϊκῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Γκεόργκι Δημητρώφ τῆς Βουλγαρίας. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου ἐκείνου συνεζητήθη καὶ τὸ «*Μακεδονικὸν ζήτημα*» καὶ ἐξεδόθη σχετικὸν ψήφισμα, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει, ἐπὶ λέξει, τὰ ἑξῆς: «*Ἐδόθη μεγάλη προσοχή παρὰ τοῦ Συνεδρίου εἰς τὴν τελικὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Σλαύων τῆς Μακεδονίας. Οἱ Σλαῦοι εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Αἰγαίου ὑφίστανται, ἀκόμη, τὸν ξενικὸν ζυγόν. Καὶ ἀπεφα-*

σίσθη, όμοφώνως, όπως έγερθή τó ζήτημα τής άπελευθερώσεως τών Σλαύων τής Μακεδονίας του Αιγαίου».

Συμφώνως πρós τήν άναφοράν του Β. Μπαρτζώτα, ενώπιον τής 6ης Όλομελείας, είς τήν Πράγαν, ό Νίκος Ζαχαριάδης έλαβε κατηγορηματικήν ύπόσχεσιν διά πλήρη και όλοκληρωτικήν συνδρομήν. Τό ίδιον, άλλως τε, παραδέχεται και ό Νίκος Ζαχαριάδης, ό όποίος είς σχετικήν συζήτησιν μετά του Γιώργη «Γούσια»-Βοντίτσου, φέρεται είπών: «Όταν βγήκα στο έξωτερικό και πήγα στο Συνέδριο του Τσεχοσλοβακικού Κόμματος, συναντήθηκα με τους Σοβιετικούς και πήρα τήν ύπόσχεσή τους για πλήρη ύποστηρίξιη ύλική και ήθική, μίλησα με τους Γιουγκοσλάβους κι άλλους ήγέτες Λαϊκών Δημοκρατιών, που κι αυτοί με τη σειρά τους μου δώσαν τήν ίδια ύπόσχεση...». (Σελίς 250, Τόμος Β', «Οί αίτίες για τίς ήττες, τη διάσπαση του Κ.Κ.Ε. και τής Έλληνικής Άριστεράς»). Άζολούθως, ό Νίκος Ζαχαριάδης, επέστρεψεν εκ νέου είς τó Βελιγράδιον και εκείθεν μετέβη άεροπορικώς είς Μόσχαν, όπου συνητηθή μετά τής ήγεσίας του Κ.Κ. τής Ε.Σ.Σ.Δ., παρά τής όποιας του έδόθησαν αί γενικαί κατευθυντήρια γραμμαί διά τήν όργάνωσιν και διεξαγωγήν του Συμμοριτοπολέμου. Έπηκολούθησε, κατά τάς άρχάς Άπριλίου, ιδιαιτέρα συνάντησις με τόν Στάλιν, είς τήν «ντάτσα» (έπαυλις) του Σοβιετικού δικτάτορος, είς τήν λίμνην Ρίτσα, όπου όχι μόνον του έδόθη ή έπίσημος πλέον έγγραφικος διά τήν έναρξιν του Συμμοριτοπολέμου, «έκει πάρθηκε ή άπόφαση για τόν εμφύλιο», θα παραδεχθί πολύ άργότερα ό Νίκος Ζαχαριάδης, αλλά ύπηγορεύθη είς αυτόν και ή τακτική διεξαγωγής του πολέμου αυτού, ως και ό τρόπος ύποστηρίξεώς του υπό τών «άδελφών» κομμουνιστικών κομμάτων τής Βαλκανικής. «Τίς λεπτομέρειες να τίς καθορίσετε τελικά με τόν Τίτο, που θα κατανοήσει τίς ανάγκες», φέρεται είπών ό Στάλιν πρós τόν Ζαχαριάδη, κατά τó τέλος τής συναντήσεώς των εκείνης.

Ό άρχισυμμορίτης «Γ. Τζουμερζιώτης» (Γεράσιμος Μαλτέζος), άναφερόμενος είς τó θέμα τουτο, αναγκάζεται να

παραδεχθῇ, εἰς τὰς σελίδας 28 καὶ 29 τοῦ βιβλίου του «Δημοκρατικός Στρατὸς Ἑλλάδας» ὅτι: «Ὁ νέος ἔνοπλος ἀγώνας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ θὰ βοηθοῦσε τὸ σοσιαλιστικὸ στρατόπεδο νὰ σταθεροποιήσῃ τὶς θέσεις του». Δηλαδή, ὁμολογεῖ ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. ἐνεργοῦσε κατ' ἐπιταγὴν καὶ πρὸς ὄφελος ξένων δυνάμεων, καὶ συνεχίζει λέγων ὅτι: «Εἰς ἀντάλλαγμα θὰ παίρναμε τὴν ἀναγκαῖα πολεμικὴ καὶ ἄλλη βοήθεια».

ΣΥΝΑΨΙΣ «ΑΓΡΑΦΟΥ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ» ΜΕΤΑΞΥ ΤΙΤΟ ΚΑΙ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ

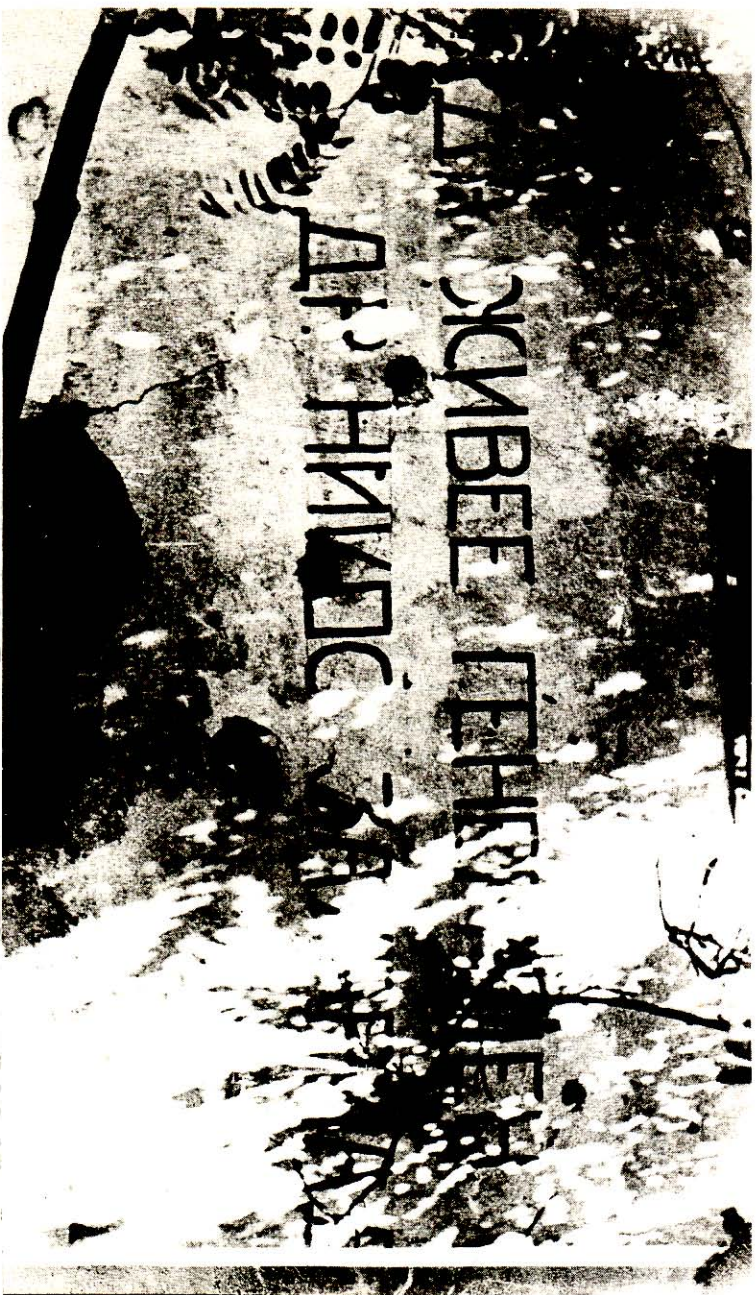
Ἀμέσως μετὰ τὴν συνάντησίν του μὲ τὸν Στάλιν, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης ἐπέστρεψε καὶ πάλιν εἰς τὸ Βελιγράδιον, ὅπου, ὑπὸ συνθήκας ἄκρας συνωμοτικότητος, συνηντήθη ἐκ νέου μετὰ τοῦ Τίτο, μετὰ τοῦ ὁποίου, συμφώνως μὲ τὴν ἐντολὴν τοῦ Στάλιν, συνεζητήθησαν ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τῆς διεξαγωγῆς τοῦ Συμμοριτοπολέμου. Πολὺ βραδύτερον, ὅταν θὰ ἔχῃ ἐπέλθει πλέον ἡ συντριβὴ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, θὰ γράψῃ εἰς τὴν σελίδα 38 τοῦ βιβλίου του «Καινούργια κατάστασις, καινούργια καθήκοντα»: «Ὁ Τίτο καὶ ἡ κλίκα του μᾶς ὑποσχέθησαν τὴν πιὸ πλατειὰ βοήθειαν. Αὐτὸ ἔπαιξε ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴν ἀπόφασί μας νὰ προχωρήσουμε στὴν ὀργάνωσιν τῆς ἐνοπλῆς πάλης».

Φαίνεται ὅτι κατὰ τὴν μυστικὴν ἐκείνην συνάντησιν Τίτο-Ζαχαριάδῃ συνήφθη μετὰξὺ των ἡ ὀνομαζομένη «Ἄγραφος Συμφωνία», τοῦ 1946, τῆς ὁποίας τὴν ὑπαρξιν δὲν ἡμφεσβήτησε τὸ Κ.Κ.Ε. Τὸ περιεχόμενον τῆς «Ἀγράφου Συμφωνίας», ἥτοι τῆς αἰσχροῦς καὶ ἀντεθνικῆς αὐτῆς συνδιαλλαγῆς μετὰξὺ Τίτο καὶ Ζαχαριάδῃ, δὲν ἦλθε ποτὲ εἰς τὴν δημοσιότητα, πλὴν ὅμως ἐκ τῶν ποικίλων ἀνακοινώσεων τῶν δύο συμβαλλομένων μερῶν, δηλαδὴ τοῦ Κ.Κ. Νοτιοσλαβίας καὶ τοῦ Κ.Κ. Ἑλλάδος, διαφαίνεται καὶ προκύπτει σαφῶς ὅτι αὕτη ἀφεώρα εἰς τὴν τύχην τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας, δηλαδὴ εἰς τὴν παραχώρησίν της εἰς τὴν Νοτιοσλαβίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐνέργειαν τὸ Κ.Κ.Ε. ἦτο ἀπολύτως σύμφωνον, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς πάσης φύσεως στρατιωτικῆς βοηθείας, τὴν ὁποίαν ὁ Τίτο θὰ παρείχε πρὸς τοὺς ἀνταρτοκομμουνιστάς. Τοῦτο συνάγεται, κατὰ τρόπον μὴ ἐπιδεχόμενον οἰανδήποτε ἀμφισβήτησιν, ἐκ τῆς ἀνακοινώσεως τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῶν συμμορι-

τῶν, τῆς 7ης Ἰουλίου 1949. Πράγματι, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ Ρ/Σ τῶν συμμοριτῶν, ἡ «Φωνὴ τῆς Ἀλήθειας», ἀνεκοίνωσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ 3ου Συνεδρίου τῆς Σλαβικῆς ὁργανώσεως Ν.Ο.Φ., τῆς 27-30 Μαρτίου 1949, εἰς τὸ ὁποῖον μάλιστα συμμετέσχε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Νίκος Ζαχαριάδης. Διὰ τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς, ἡ ὁποία ὑπῆρξε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἀποφάσεων τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. (30-31 Ἰανουαρίου 1949), ἰδρύετο, εἰς ἀντικατάστασιν τῆς Ν.Ο.Φ., ἡ Κομμουνιστικὴ Ὀργάνωσις τῆς Αἰγαιακῆς Μακεδονίας (Κομμουνιστίτσεςκα Ὀργκανιζάτσια Ἐγκέϊσκα Μακεντόνια - Κ.Ο.Ε.Μ.), δηλαδὴ ὁ ὁργανωτικὸς πυρὴν τοῦ μελλοντικοῦ ἀνεξαρτήτου κομμουνιστικοῦ Μακεδονικοῦ Κράτους, ἐντὸς τοῦ πλαισίου τῆς Βαλκανικῆς Κομμουνιστικῆς Ὁμοσπονδίας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, λοιπόν, ἀνεκοινώθησαν καὶ τὰ ἑξῆς:

«Συνεχίζουσα τὴν προδοτικὴν τῆς δρᾶσιν, ἡ ἐγκατασταθεῖσα εἰς Σκόπια σπεῖρα Κεραμιτζήεφ-Γκότσεφ (σ.σ. οὗτοι ἀπετέλουν τὴν Τιτοϊκὴν ὁμάδα τοῦ Ν.Ο.Φ., μετὰ δὲ τὴν, κατ' ἐντολὴν τῆς Κομινφόρμ, ἀποκλήρυσιν τοῦ Τίτο ὑπὸ τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., διέφυγαν εἰς τὰ Σκόπια, ὅπου καὶ ἀνασυνεκρότησαν τὸ Ν.Ο.Φ.), ἐπικαλεῖται τὴν Ἄγραφον Συμφωνίαν τοῦ 1946 καὶ κατηγορεῖ τὸ Κ.Κ.Ε. ὅτι τὴν παρέβιασε, μὲ σκοπὸν νὰ θολώσῃ τὰ νερὰ καὶ νὰ συγκαλύψῃ τὴν προδοσίαν τῆς. Τὸ Κ.Κ.Ε., ὅμως, διὰ τῆς προφορικῆς ἐκείνης Συμφωνίας δὲν ἀπέβλεπε παρὰ μόνον εἰς τὴν ἐξουδετέρωσιν τῶν προσπαθειῶν τοῦ Κ.Κ. τῆς Γιουγκοσλαβίας, ὅπως ὑποσχάψῃ τὸ Κ.Κ.Ε., κατηγορῶν τὸ Κ.Κ.Ε. ὅτι δὲν ἐφήρμοσε τὴν ἀρμόζουσα πολιτικὴν εἰς τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς καλῆς ἐκείνης Συμφωνίας, εἶναι γνωστὸ ὅτι ἐδόθη πλήρης ἰσοτιμία εἰς τοὺς Μακεδόνες, ὅσον ἀφορᾷ τὴν συμμετοχὴν τοὺς εἰς τὸν Μακεδονικὸν Στρατόν».

Εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀνακοίνωσιν τοῦ Κ.Κ.Ε. ἀπήντησε, σχεδὸν ἀμέσως, ὁ Τίτο, ὅστις εἰς ὁμιλίαν του γενομένην, τὴν 1ην Αὐγούστου 1949, εἰς τὰ Σκόπια, εἶπε τὰ ἑξῆς διὰ τὴν περίφημον «Ἄγραφον Συμφωνίαν»:

Ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν κτιρίων τοῦ "Γενικοῦ Ἀρχιεποῦ" τῶν κομμουνιστοσυρημασίων τὰ συνήματα εἶναι ἀναγε-
γραμμένα εἰς Σλαβὶκὴν γλῶσσαν:

«Ζήτω ὁ Γενικός Γραμματέας
Νίκος Ζαχαριάδης»

«Ἡ Ἑλληνικὴ καθοδήγηση τοῦ Κ.Κ.Ε. πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἐμεῖς, ἐπειδὴ λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν τὸ Ἑλληνικὸ δημοκρατικὸ κίνημα, δὲν ἠμποροῦμε ν' ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμά της καὶ ν' ἀποκαλύψουμε πράγματα τὰ ὁποῖα ὅπωςδήποτε δὲν θὰ παρουσιάσουν κάτω ἀπὸ ὥραιον φῶς τὸν Ζαχαριάδη καὶ ὁποιοδήποτε ἄλλον ἐκ τῶν καθοδηγητῶν. Ὁ ἀγὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἀπαιτεῖ νὰ κλείσουμε τὸ στόμα. Θὰ ἔλθῃ κάποτε ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ Ἑλληνικὸς καὶ ὁ Μακεδονικὸς λαὸς, καθὼς καὶ ὁλόκληρος ὁ κόσμος, θὰ μάθουν τὴν ἀλήθειαν».

Τὸ περιεχόμενον τῆς «Ἀγράφου Συμφωνίας» ἐρχεται νὰ ἐπιβεβαιώσῃ καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ πρώτου Συνεδρίου τοῦ «Λαϊκοῦ Μετώπου Μακεδονίας» (Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Σκοπίων), τὸ ὁποῖον συνήλθε τὴν 3ην Αὐγούστου 1946 εἰς τὰ Σκόπια. Διὰ τὸ Συνέδριον ἐκεῖνο γράφει ἡ ἐφημερὶς τῆς Σόφιας «*Землентеско Знаме*», τῆς 8ης Αὐγούστου 1946, τὰ ἐξῆς: «...Εἰς τὸ Συνέδριον συμμετεῖχον καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Μακεδονίας τοῦ Πιρίν (τοῦ Κ.Κ. τῆς Βουλγαρίας) καὶ τῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου (τοῦ Κ.Κ. τῆς Ἑλλάδος). Καὶ οὕτω ἐξεδηλώθη, ἀπεριφράστως, ἡ θέλησις τοῦ Μακεδονικοῦ λαοῦ, ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τῆς Μακεδονίας, νὰ καταστῇ ἐλεύθερος καὶ ἡνωμένος, ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς Νοτιοσλαβικῆς Ὁμοσπονδίας».

Ἀλλὰ, πλεον τῶν ἀνωτέρω ἀποδείξεων, περὶ τοῦ περιεχομένου τῆς «Ἀγράφου Συμφωνίας», ἔχομεν καὶ τὴν ἐπιβεβαίωσιν τοῦ ἀρχισυμμορίτου Μάρκου Βαφειάδη, ὁ ὁποῖος ἀναφερόμενος εἰς αὐτήν, ἀφοῦ κατηγορεῖ τὸν Νίκον Ζαχαριάδην, τὸν ὁποῖον μάλιστα, χαρακτηρίζει ὡς «ἐπαγγελματία ἐγκληματία» καὶ ὡς «προδότη τῆς Ἑλλάδας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ» (σελὶς 394), γράφει εἰς τὰς σελίδας 380 καὶ 381 τοῦ 5ου Τόμου τῶν «Ἀπομνημονευμάτων» του, τὰ ἐξῆς: «...Τὸ ἄλλο εἶναι μὲ τὸν Ζαχαριάδη, ποὺ τὸ 1946 μὲ τὴ συμφωνία Τίτο - Πασχάλη - Ζαχαριάδη, τοὺς δίνει τὴ Μακεδονία ὁλόκληρη μαζὶ μὲ τὴ Θεσσαλονίκην, ὅπως καὶ στὴν 5ῃ Ὁλομέλειᾳ τοῦ 1949, δημόσια πιά, ἀποφασίζει γιὰ ἐνιαίᾳ καὶ ἀνεξάρτητῃ καὶ μὲ δική της κρατικὴ ὑπόστασιν Μακεδονία-Θράκη ...»

Δηλαδή, γνωρίζει ο Μάρκος Βαφειάδης όχι μόνον ότι τὸν Ἰούνιον τοῦ 1946, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης συνεφώνησεν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ Τίτο ὅπως ἡ Μακεδονία ἐκχωρηθῇ εἰς τὴν Ὀμόσπονδον Λαϊκὴν Δημοκρατίαν τῶν Σκοπίων, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὑποστηρίξεως ὑπὸ τῆς Νοτιοσλαβίας τοῦ Συμμοριτοπολέμου, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι, εἰς τὴν σύναψιν τῆς περιφήμου προδοτικῆς «Ἀγράφου Συμφωνίας», ἔλαβε μέρος καὶ ὁ ἡγέτης καὶ καθοδηγητὴς τῶν Σλαβομακεδονικῶν ὁργανώσεων τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας Πασχάλ Μητρόφσκι (Πασχάλης Μητρόπουλος). Οὗτος ἦτο ὁ πολιτικὸς ἐγγέφαλος τοῦ διαβοήτου «Στρατηγοῦ» τῶν Νοτιοσλαβίων Γκότσεφ (Δημάκης). Ἐπίσης, οὗτος, διετέλεσε καὶ «Υπουργός» τῆς «Προσωρινῆς Δημοκρατικῆς Κυβέρνησης» τοῦ Κ.Κ.Ε., ἀπὸ τῆς 31ης Ἰανουαρίου 1949. Ἐν συνεχείᾳ, ὁ Πασχάλ Μητρόφσκι, ἐπαραιοσημοφορήθη ὑπὸ τοῦ Τίτο, «διὰ τὴν συμβολὴν του εἰς τὸν ἐθνικοαπελευθερωτικὸν ἀγῶνα τοῦ Μακεδονικοῦ λαοῦ»!

Τέλος, κατὰ τὴν ἐπάνοδόν του ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἦτοι μετὰ τὴν σύναψιν τῆς «Ἀγράφου Συμφωνίας», ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, ὅπως γράφει ὁ Ἀ. Πανλόπουλος, εἰς τὴν σελίδα 9 τοῦ βιβλίου του «Ἐθνοπροδοσίαι καὶ ψευδολογίαι τοῦ Κ.Κ.Ε.»: «Διεκήρυξεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην καὶ τὰς Ἀθήνας, εἰς κλειστά «ἀχτίφ» στελεχῶν τῶν κομμουνιστικῶν ὁργανώσεων τῶν δύο τούτων πόλεων ὅτι «ὅσο πὶο γάτω κατεβαίνουν οἱ σλάβοι κομμουνιστές τῆς Βαλκανικῆς, τόσο τὸ καλύτερον διὰ τὸ Κ.Κ.Ε.»!

Ἐνα ἔτος βραδύτερον, ἦτοι τὴν 21ην Ἀπριλίου 1947, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, συναντᾶται καὶ πάλιν, προσωπικῶς, μετὰ τοῦ Τίτο. Κατὰ τὴν συνάντησιν αὐτὴν ἐπικυροῦται καὶ ἐπισήμως ἡ διαμελιστικὴ πολιτικὴ τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τὴν δημιουργίαν δύο Κρατῶν, ἐνὸς εἰς τὴν Νότιον Ἑλλάδα καὶ ἐνὸς κομμουνιστικοῦ εἰς τὴν Βόρειον Ἑλλάδα, κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Κορέας καὶ τοῦ Βιετνάμ. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, μάλιστα, ὀλίγας ἡμέρας ἐνωρίτερον, ἦτοι τὴν 17ην Ἀπριλίου 1947, ὁ

Νίκος Ζαχαριάδης είχε διαβιβάσει διά σήματος, πρὸς τὸν «Ἀρχιστράτηγον» τοῦ «Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ» Μάρκον Βαφειάδην, τὴν ἐντολὴν νὰ ἐκπονήσῃ σχέδιον καταλήψεως τῆς Θεσσαλονίκης, προκειμένου αὕτη νὰ ἀποτελέσῃ τὴν πρωτεύουσαν τῆς κομμουνιστικῆς Βορείου Ἑλλάδος. Αὕτη, συμφώνως πρὸς τὴν ἐντολὴν, θὰ περιελάμβανε τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην, εἰ δυνατόν δὲ καὶ τὴν Ἥπειρον. Ἡ διαβιβασθεῖσα δι' ἀσυρμάτου ἐκ Βελιγραδίου, τὴν 17ην Ἀπριλίου 1947, σχετικὴ «νιτρεχτίβα», τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη, πρὸς τὸν Μάρκον Βαφειάδην, ὅπως προκύπτει ἐκ τῶν δημοσιευθέντων ἀρχείων τοῦ Κ.Κ.Ε., ἀναφέρει εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφόν της, ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς: «... Βασικὴ ἐπιδίωξις τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας εἶναι ἡ κατάληψις τῆς Θεσσαλονίκης πού θὰ φέρει ἀποφασιστικὴ ἀλλαγὴ στὴν κατάστασι καὶ θὰ λύσει βασικά ὅλο τὸ πρόβλημά μας». (Ἐφημερίς «Αὐγή» 11ης Δεκεμβρίου 1979).

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἤτοι τὴν 13ην Μαΐου 1947, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, φθάνει εἰς τὴν Μόσχαν, ὅπου συναντᾶται διὰ δευτέραν φορὰν μετὰ τοῦ Ἰωσήφ Στάλιν, παρουσία τοῦ ὑπουργοῦ Ἐξωτερικῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως Βιατσέλσκι Μολότωφ καὶ τοῦ ὑπευθύνου διὰ τὰ Βαλκάνια Ἀ. Ζντάνωφ, ἱδρυτοῦ τῆς ἀνασυσταθείσης κατὰ τὸ ἔτος 1947 Κομμουνιστοῦ. Κατὰ τὴν συνάντησίν του ἐκείνην, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης ὑποβάλλει πρὸς τὸν Στάλιν καὶ σχετικὸν υπόμνημα, εἰς τὸ ὁποῖον, μετὰξὺ ἄλλων, ἀναφέρει ὡς ἡμερομηνίαν λήψεως τῆς ἀποφάσεως διὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου, τὴν 12ην Φεβρουαρίου 1946, ἤτοι τὴν ἡμερομηνίαν συγκλήσεως τῆς 2ας Ὀλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς Βελιγράδιον, ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης ἐπηλεγράφησε πρὸς τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον τοῦ Κ.Κ.Ε., εἰς Ἀθήνας, τὰ ἑξῆς: «Τὶς τελευταῖες ἑβδομάδες ὁ Κούρκος (Ν. Ζαχαριάδης) ἀντάμωσε τὸν Παπποῦ (Ἰ. Στάλιν), ὅπου συζητήθηκαν ἀποτελεσματικὰ καὶ τὰ ζητήματά μας. Ἀπ' τὰ ἀποτελέσματα τῶν συζητήσεων αὐτῶν πρέπει νὰ εἴμαστε ἀπόλυτα ἱκανοποιημένοι».

Ἐξ αὐτοῦ ἀποδεικνύεται, ὅτι μεταξὺ Στάλιν καὶ Ζαχαριάδη ὑπῆρξε σύμπτωσις ἀπόψεων. Δὲν προκύπτει, ὅμως, ἐξ αὐτοῦ, ποῖα ἦσαν τὰ ἀνταλλάγματα, τὰ ὁποῖα ὑπεσχέθη ὁ Ζαχαριάδης πρὸς τὸν Στάλιν. Ταῦτα θὰ φανοῦν βραδύτερον. Πάντως, ἐκ τῶν ἐγκριθέντων σχεδίων καὶ ἀναληφθεισῶν δεσμεύσεων τῆς συναντήσεως ἐκείνης, τὸ πρῶτον φαίνεται ὅτι ἦτο ἡ διακήρυξις, ὑπὸ τοῦ ἀρχισυμμορίτου Μάρκου Βαφειάδη, τῆς ιδρύσεως τοῦ «*Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας*» καὶ ἡ ἐκδοσις «*Συντακτικῶν Πράξεων*» - δηλαδὴ ὁ διαχωρισμὸς τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ πρότυπον τῆς Κορέας καὶ τοῦ Βιετνάμ.

**Ο ΣΤΑΛΙΝ ΕΓΚΡΙΝΕΙ
ΤΟΝ ΔΙΑΜΕΛΙΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ «ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟΥ»**

Ἀμέσως, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του, ἐκ Μόσχας, εἰς Βελιγράδιον, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, τὴν 5ην Ἰουνίου 1947, ἀφοῦ προηγουμένως συνεφώνησε, μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ Ἀσφαλείας τῆς Νοτιοσλαυΐας, νὰ διακηρυχθῇ, ἐπισήμως, ἡ ληφθεῖσα ἀπόφασις περὶ διχοτομήσεως τῆς Ἑλλάδος εἰς δύο Κράτη, ἀπέστειλεν εἰς τὴν Μόσχαν ἐπιστολήν, ἀπευθυνομένην πρὸς τὸν Μπαράνωφ (σύνδεσμον μεταξὺ Κ.Κ.Ε. καὶ Κ.Κ. τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως), διὰ τῆς ὁποίας, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, εἰδοποιεῖ τοὺς ἀρμοδίους τοῦ Κρεμλίνου περὶ τῆς ἐκεῖ ἀφίξεως τοῦ Μιλτιάδου Πορφυρογένη. Ἐκεῖ αὐτὸς θὰ ζητήσῃ τὴν ἐπίσημον ἐγκρίσιν τοῦ κειμένου τοῦ λόγου του, τὸν ὅποιον θὰ ἐκφωνήσῃ, τὴν 27ην Ἰουνίου 1947, εἰς τὸ Στρασβούργον, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Συνεδρίου τοῦ Γαλλικοῦ Κ.Κ. καὶ διὰ τοῦ ὁποίου θὰ διακηρύξῃ δημοσίως, ἐκ διεθνoῦς βήματος, τὴν ἀπόφασιν τοῦ Κ.Κ.Ε. «γιατὴ δημιουργία μιᾶς λεύτερης δημοκρατικῆς Ἑλλάδας, μὲ δικὴ τῆς κυβέρνησις καὶ δικὴ τῆς κρατικῆς ὑπόστασις» δηλαδὴ θὰ διακηρύξῃ τὴν ἐδαφικὴν διχοτόμησιν τῆς Ἑλλάδος! Αὕτῃ ἡ πρᾶξις ἐντάσσεται, ἐπίσης, εἰς τὰ συζητηθέντα καὶ ἀποφασισθέντα μεταξὺ Στάλιν καὶ Ζαχαριάδῃ, διὰ τῶν ὁποίων προεβλέπετο ἡ δημιουργία καὶ ἀνακήρυξις χωριστοῦ Βορειοελλαδικoῦ κομμουνιστικοῦ κράτους, μὲ πρωτεύουσαν τὴν Θεσσαλονίκην. Τοῦτο θὰ περιελάμβανε, κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Νίκου Ζαχαριάδῃ, πρὸς τὸν ἀρχισυμμορίτην Μάρκον Βαφειάδην, «ὅπωςδῆποτε τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην καί, εἰ δυνατόν καὶ τὴν Ἡπειρον»!

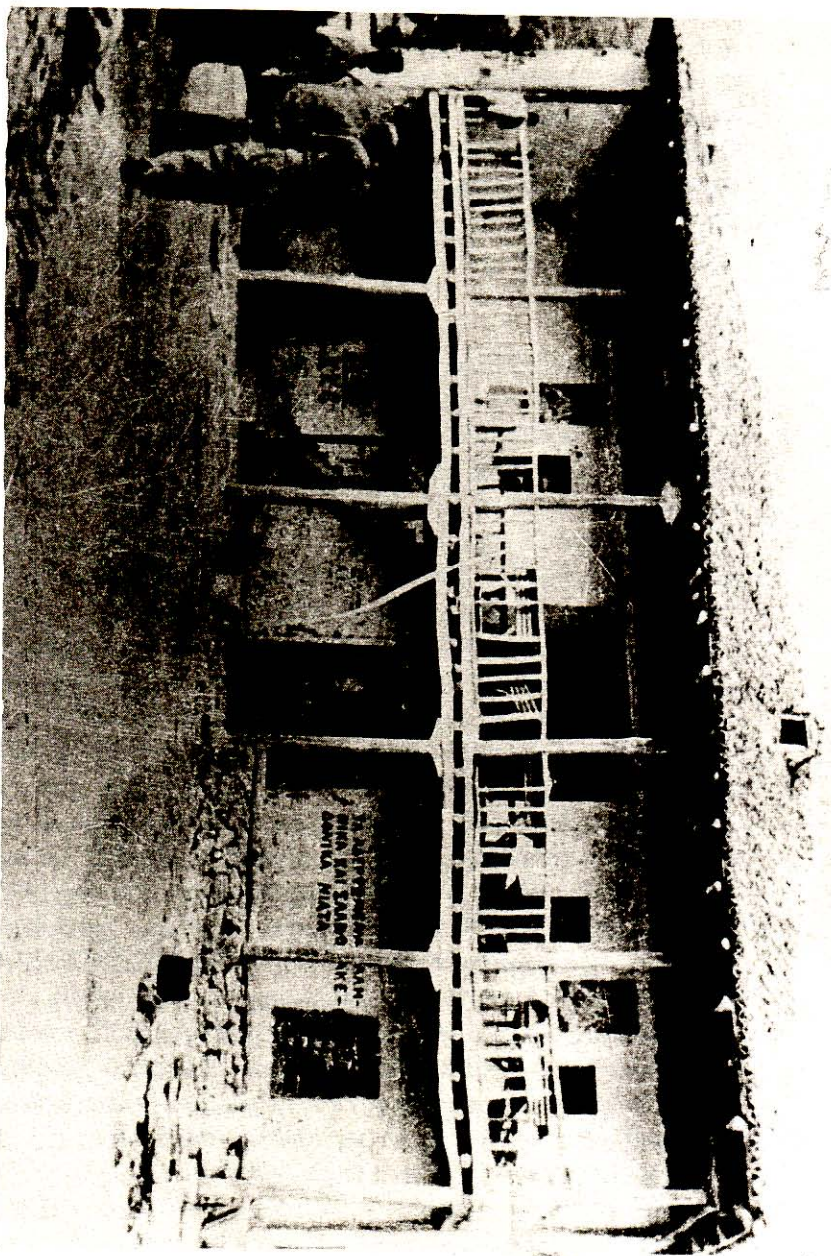
Τὸ κράτος τῆς κομμουνιστικῆς Βορείου Ἑλλάδος προεβλέ-

πετο, συμφώνως πρὸς τὸ Σοβιετικὸν σχέδιον νὰ ἐνταχθῇ εἰς τὴν ὑπὸ ἴδρυσιν «Σλαυϊκὴν Βαλκανικὴν Κομμουνιστικὴν Ὀμοσπονδίαν» (Β.Κ.Ο.), ὁπότε καὶ θὰ ἐπῆρχετο ὁ ἐκσλαυϊσμός του. Ἐπ' αὐτοῦ, ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης ἀφηγεῖται, ἀργότερον, εἰς τὰς «Ἀναμνήσεις» του: «Ὁ Τίτο ἐπεχείρησε νὰ χρησιμοποιοῦν ἀποκλειστικὰ τοὺς Ἕλληνες ἀντάρτες τοῦ Κ.Κ.Ε. γὰρ δικοὺς του ἐπεκτατικοὺς σκοποὺς καὶ γὰρ τὴν προώθησιν τῶν Γιουγκοσλαυϊκῶν βλέψεων ἐναντίον τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας».

Ἄλλὰ καὶ ὁ παλαιὸς Τροτσκιστὴς καὶ μετέπειτα ἀρχισυμμορίτης Μάρκος Βαφειάδης, παραδέχεται καὶ ὁμολογεῖ ὅτι διὰ τῶν συμφωνηθέντων, μεταξὺ Στάλιν καὶ Ζαχαριάδη, προεβλέπετο ἡ μεταβολὴ τῶν ὁρίων τῆς Ἑλληνικῆς κυριαρχίας διὰ τοῦ διαμελισμοῦ τῆς Ἑλλάδος ἐπ' ὠφελεία τῶν Σλαύων γειτόνων της. Συγκεκριμένως, εἰς τὴν πρὸς τὸν Νίζον Ζαχαριάδην ἐπιστολὴν του, τὸν Ἰανουάριον 1948, ὁ Μάρκος Βαφειάδης γράφει: «Τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐπιτεύξεως τῶν ἄνω (σ.σ. δηλαδὴ τῆς δημιουργίας τακτικοῦ στρατοῦ ἐκ 50.000 ἀνδρῶν) ἦτο ἡ ὑπὲρ τῶν γειτόνων μας νέα διευθέτησις τῶν συνόρων μας καὶ ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀποδοχὴ τῶν δυσμενῶν ὁρῶν τοῦ συμφώνου εἰρήνης. Οὕτως, ὁ σύντροφος Στάλιν ἔφερεν εἰς πέρας τοὺς σκοποὺς του, σχετικῶς πρὸς τὴν Ἀλβανίαν, Γιουγκοσλαβίαν καὶ Βουλγαρίαν, δίδων εἰς αὐτὰς τὰ ὅσα ἠθέλαν εἰς βάρος μας...». (Βιβλίον «Δημοκρατία καὶ Ὀλοκληρωτισμός 1946-1949 - Τὸ χρονικὸν τοῦ Συμμοριτοπολέμου», Ἐκδόσεως «Ἐθνικοῦ Ἰδρύματος Ἀμύνης», σελὶς 210 καὶ F. A. VOIGT «THE GREEK SEDITION» - «Ἡ Ἑλληνικὴ ἀνταρσία»).

Ἐπιβεβαίωσιν τῶν ἀνωτέρω, δηλαδὴ ὅτι ἡ ἐξαπολυθεῖσα, ἀπὸ τοῦ 1945, ὑπὸ τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ τῶν Σλαύων γειτόνων μας ἐπίθεσις, ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Μακεδονίας, παρέχει καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ὁμιλίας τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς «Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Μακεδονίας» τῶν Σκοπίων. Οὗτος, εἰς ἐκφωνηθέντα λόγον του, τὴν 10ην Ἀπριλίου 1947, μεταξὺ ἄλλων, εἶπε: «Τὸ βασικὸν πρόβλημα σήμερον ἀποτελεῖ ἡ ἐνίσχυσις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἀδελφότητος ἐν ὅλοις

καὶ τῆς ἐνότητος τοῦ Μακεδονικοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ
λαοῦ ἐναντίον τοῦ μοναρχοφασισμοῦ καὶ τῶν Ἀγγλοαμερι-
κανῶν ἱμπεριαλιστῶν, πρὸς ἀποκατάστασιν ἐλευθέρας καὶ
ἀνεξαρτήτου Ἑλλάδος. Ἡ πραγματοποιήσις τῆς νίκης αὐτῆς
θὰ ἐπιφέρει καὶ τὴν λύσιν τοῦ ζητήματος τῶν ἐθνικῶν δικαιο-
μάτων τῶν ἀδελφῶν μας εἰς τὴν Μακεδονίαν τοῦ Αἰγαίου»...

Τὰ ἀναγεγραμμένα ἐπὶ τοῦ τοίχου συνθήματα ὁμιλοῦν σαφῶς διὰ τὰς ἐπιδιώξεις τῶν μεθορύγων τοῦ Σλαβιτικοῦ κοιμουνιστοσυρηγοῦτων.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΛΕΝΤ» ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΕΙΣ ΝΟΤΙΟΣΛΑΥΪΑΝ

Εἰς ἐπικύρωσιν τῶν συμφωνηθέντων μεταξὺ Στάλιν καὶ Ζαχαριάδη, συνήλθε τὴν 30 Ἰουλίου - 1 Αὐγούστου 1947, εἰς τὴν κομόπολιν Μπλέντ τῆς Νοτιοσλαβίας, διάσκειρις, μεταξὺ Νοτιοσλαβίας καὶ Βουλγαρίας, εἰς τὴν ὁποίαν, ὅμως, παρέστησαν καὶ ἐκπρόσωποι τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ τῆς Ἀλβανίας. Τὸ Κ.Κ.Ε., ἐπίσης, συμμετέσχεν εἰς τὴν διάσκεψιν τοῦ Μπλέντ, δι' ἐκπροσώπου του, πλὴν ὅμως, ἐπειδὴ ἡ Ἑλλάς δὲν ἦτο Σλαβική χώρα, δὲν υπέγραψε τὴν ἐν λόγω Συμφωνίαν, ἀλλ' ἐπεφασίσθη «νὰ κληθῇ ὅπως ὑπογράψῃ τὸ ὡς ἄνω Πρωτόκολλον ἐφ' ὅσον συσταθῇ Ἑλεύθερη Ἑλληνικὴ Δημοκρατικὴ Κυβέρνησις» (Ἄρθρον βον). Κύριον θέμα τῆς διασκέψεως ἦτο ἡ Μακεδονικὴ Ἑνωσις καὶ ἡ δημιουργία τῆς «Ὁμοσπονδίας Αἰαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Μακεδονίας», ἐντὸς τῶν κόλπων τῆς Νοτιοσλαβικῆς Ὁμοσπονδίας - ἦτοι, ἡ συγχρότησις τῆς Ὁμοσπονδίας Σλαβῶν τοῦ Νότου. Δι' αὐτῆς προεβλέπετο ἡ παραχώρησις εἰς τὴν Νοτιοσλαβίαν («Μακεδονίαν τῶν Σκοπίων»), ἐκ μέρους τῆς Βουλγαρίας, τῆς περιοχῆς τῆς καλουμένης «Μακεδονία τοῦ Πιρίν» (Ὁρβηλος), ἐνῶ ἡ τελευταία θὰ ἐλάμβανεν εἰς ἀντάλλαγμα τὴν περιοχὴν τῆς πόλεως τοῦ Πιρότ (ἀνατολικῶς τῆς Νις) καὶ θὰ εἶχε, ἀκόμη, τὴν ὑποστήριξιν τῆς Νοτιοσλαβίας διὰ τὴν διεκδίκησιν τῆς Δυτικῆς Θράκης. Ἐπίσης, διὰ τῆς Στρατιωτικῆς Συμβάσεως τοῦ Μπλέντ, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλάς ἐχαρκτηρίζετο, διὰ τὸν «Δημοκρατικὸν Στρατὸν Ἑλλάδας», ὡς ἐχθρικὸν ἔδαφος, προεβλέπετο ἡ προσάρτησις τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας («Μακεδονία τοῦ Αἰγαίου») εἰς τὴν «Αἰαϊκὴν Νοτιοσλαβικὴν Μακεδονίαν» («Μακεδονία τοῦ Βαρντάρ») εἰς ἀντάλλαγμα τῆς παρεχομένης ὑποστηρίξεως, ὑπὸ τῆς

Νοτιοσλαβίας και της Βουλγαρίας, προς τους ανταρτοκομμουνιστάς. Είς την στρατιωτικήν αυτήν σύμβασιν, την γνωστήν ως Συμφωνίαν του Μπλέντ, καθορίζεται σαφώς ο τρόπος ἐφοδιασμοῦ και ἡ παροχή πάσης φύσεως στρατιωτικῆς βοηθείας προς τὸν «μαχόμενον Ἑλληνικὸ Δημοκρατικὸ Στρατό», ἡ ὀργάνωσις ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῶν Βορείων γειτόνων μας Κέντρων ὑποδοχῆς και ἀνεφοδιασμοῦ, ὡς και τοιούτων ἐκπαδεύσεως, περιθάλψεως και διοικητικῆς μερίμνης προς ἐξυπηρέτησιν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν.

Ὡς γνωστόν, ἡ Συμφωνία τοῦ Μπλέντ ὑπῆρξε συνέχεια τῶν διαπραγματεύσεων, αἱ ὁποῖαι ἤρχισαν εἰς τὴν Σόφιαν, τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1944, μεταξὺ τῶν Κομμουνιστικῶν Κομμάτων Νοτιοσλαβίας και Βουλγαρίας, διὰ τὴν συγζρότησιν «Βαλκανικῆς Κομμουνιστικῆς Ὁμοσπονδίας» (Β.Κ.Ο.), εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συμμετεῖχε, πλὴν τῶν δύο αὐτῶν Χωρῶν και τὸ ὑπὸ ἴδρυσιν «Μακεδονικόν» Κράτος.

Ὁ Τίτο, δύο ἔτη βραδύτερον, ἤτοι τὴν 1ην Αὐγούστου 1949, ὁμιλῶν εἰς τὰ Σκόπια και ἀναφερόμενος εἰς τὴν Συμφωνίαν τοῦ Μπλέντ, ἐπιβεβαιώνει διὰ τῶν λόγων του τὸ περιεχόμενον τῆς προδοτικῆς αὐτῆς Συμφωνίας. Συγκεκριμένως, οὗτος, εἶπε: «... Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Συμφωνίαν τοῦ Μπλέντ, διὰ νὰ ἐξοφλήσωμεν κάθε σχέσιν μὲ τὸ παρελθόν και νὰ λύσωμεν τὸ Μακεδονικὸν ζήτημα κατὰ τρόπον Μαρξιστικόν. Διεκηρύξαμεν ὅτι οἱ λαοὶ τῆς Μακεδονίας τοῦ Βαρδάρη, τοῦ Πιρίν και τοῦ Αἰγαίου ἔπρεπε νὰ ἀποκτήσουν τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοδιαθέσεώς των».

Τὴν 2αν Δεκεμβρίου 1947 ἀπεφασίσθη, ὑπὸ τοῦ ἐδρεύοντος εἰς Βελιγράδιον Κλιμακίου τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Κ.Κ.Ε., ἡ ὑλοποίησις τῆς «Διακηρύξεως τοῦ Στρασβούργου», δηλαδὴ τῶν συμφωνηθέντων μεταξὺ Στάλιν και Ζαχαριάδη, και τὴν 24ην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἀνηγγέλθη, ἐκ Βελιγραδίου, διὰ τοῦ ἐκεῖ ἐγκατεστημένου Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τοῦ «Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας», ὁ σχηματισμός, ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας, «Προσωρινῆς Δημοκρατικῆς Κυβέρνησης», κάπου «στὴν Ἐλεύθερον Ἑλλάδα», μὲ «Πρωθυπουργόν» και «Ὑπουργ-

γόν Στρατιωτικῶν» τὸν ἀγράμματον καπνεργάτην «Στρατηγόν» Μάρκον Βαφειάδην. Τέλος, τὴν ἐπομένην ἡμέραν, 25ην Δεκεμβρίου 1947, ἐξαπελύθη, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ ἀρχισυμμορίτου Μάρκου Βαφειάδη, ἡ μεγάλη, ἀλλ' ἀνεπιτυχής, ἐπίθεσις τῶν ὀργανωμένων εἰς συμμορίας ἀνταρτοκομμουνιστῶν, ἐναντίον τῆς πόλεως τῆς Κονίτσας, προκειμένου αὕτη νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ἔδρα τῆς «Κυβέρνησης» τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν.

**ΑΠΟΦΑΣΙΣ 5ης ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΣ Κ.Ε. ΤΟΥ Κ.Κ.Ε.
ΔΙΑ ΤΗΝ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑΝ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΥ
«ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ»**

Τὸ ξενοκίνητον τῶν κινήτρων τοῦ Σλαβικῆς ἐμπνεύσεως, καθοδηγήσεως καὶ διευθύνσεως Συμμοριτοπολέμου, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῆς ἀποφάσεως τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., τῆς 30-31 Ἰανουαρίου 1949. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐλήφθη παρουσία Ῥώσων καὶ Ἀλβανῶν ἐκπροσώπων καὶ ἀπέβλεπεν ἀνεπιφυλάκτως εἰς τὸν ἐδαφικὸν ἀκρωτηριασμόν τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἶχεν ἤδη, ἀπὸ τῆς 30ῆς Ἰουνίου 1948, ἐπέλθει ῥῆξις μεταξὺ Στάλιν καὶ Τίτο, μετ' ἀφορμὴν τὴν ἡγεμόνευσιν τῶν Βαλκανίων. Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, κατὰ τὴν μετάβασίν του τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1948 εἰς Μόσχαν, ἐπισκέπτεται τὸν Στάλιν, παρὰ τοῦ ὁποίου λαμβάνει νέας ἐντολάς, ἀντιθέτους πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Συμφωνίας τοῦ Μπλέντ. Δηλαδή, ἐνῶ μέχρι τότε ἡ Μόσχα ὑπεστήριζε τὴν γραμμὴν τοῦ Τίτο, ἤτοι «Ὁμόσπονδος Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Μακεδονίας» ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς Λαϊκῆς Νοτιοσλαβικῆς Ὁμοσπονδίας, τώρα τὸ Κρεμλίνον, πρὸς δημιουργίαν ἀντιπερισπασμοῦ, ἐπανέρχεται εἰς τὴν Βουλγαρικὴν γραμμὴν τοῦ Δημητρώφ καὶ ὑποστηρίζει τὴν δημιουργίαν ἀνεξαρτήτου ἢ αὐτονόμου «Μακεδονικοῦ Κράτους», ἐντὸς τῆς «Βαλκανικῆς Κομμουνιστικῆς Ὁμοσπονδίας» (Β.Κ.Ο.), εἰς τὸ ὅποιον θὰ ἐπιδιωχθῇ καὶ ἡ προσέλευσις καὶ τῆς Νοτιοσλαβικῆς «Μακεδονίας τῶν Σκοπίων». Ταῦτοχρόνως, ἡ Μόσχα, διὰ τῆς Κομμουνιστικῆς διαβιβάζει τὴν νέαν πολιτικὴν γραμμὴν διὰ τὰ Βαλκάνια, πρὸς τὴν ἡγεσίαν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, δηλαδή πρὸς τὸ Κ.Κ.Ε.

Δύο μῆνας μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἐκ Μόσχας, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, δημοσιεύει, εἰς τὸ 12ον φύλλον τοῦ «*Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ*», τοῦ Δεκεμβρίου 1948, ἐπιστολὴν ἀναφέρονσαν ὅτι: «Ὁ μακεδονικὸς λαὸς δὲν ἀγωνίζεται σὺν Δημοκρατικῷ Στρατῷ Ἑλλάδας γιὰ νὰ βρῇ τὴν ἰσοτιμίαν καὶ τὴν ἰσοπολιτεία μέσα στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ δημιουργεῖ τώρα τὴν δικιά του ἐθνικὴ ζωὴ καὶ ἐστία καὶ τείνει πρὸς τὴν ἐνότητα ποὺ κατάχτησε μὲ τὸ αἷμα του. Ὁ μακεδονικὸς λαὸς θὰ ἀποκτήσῃ μιὰ ἀνεξάρτητη, κρατικὰ ἐνιαία καὶ ἰσότιμη θέσιν στὴν οἰκογένεια αὐτῇ ὅπου αὖριο θὰ ἀνήκει καὶ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς μὲ τὴν λαϊκὴν δημοκρατίαν. Καὶ γι' αὐτὴ τὴν ἀνεξάρτητη, κρατικὰ ἐνιαία καὶ ἰσότιμη θέσιν παλεύει σήμερον καὶ ὁ μακεδονικὸς λαὸς τῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου...».

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ὁ Συμμοριτοπόλεμος λαμβάνει περισσότερον ἔντονον Σλαβομακεδονικὸν χαρακτήρα καὶ τὴν 30-31 Ἰανουαρίου 1949 συγκαλεῖται, εἰς τὴν περιοχὴν τῶν Πρεσπῶν, ἡ 5ῃ Ὀλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., εὐθυγραμμισμένη καὶ νόθετοῦσα πλήρως τὰς ἐντολὰς τῆς Μόσχας. «*Πρωθυπουργός*», τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἦτο ὁ Γιάννης Ἰωαννίδης, ὁ ὁποῖος ἀντικατεστάθη ὀλίγον βραδύτερον ὑπὸ τοῦ Δημητρίου Παρτσαλίδου. «*Ἀρχιστράτηγος*» ἦτο ὁ Δημήτρης Βλάντᾶς καὶ «*Πρόεδρος τοῦ Πολεμικοῦ Συμβουλίου*» ὁ Νίκος Ζαχαριάδης.

Ἡ 5ῃ Ὀλομέλεια τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., διὰ τῆς ληφθεῖσης ἀποφάσεώς της, ἐπαναφέρει ὑπὸ ἄλλην μορφήν τὸ ἐθνοπροδοτικὸν σύνθημα «*περὶ ἐνιαΐας καὶ ἀνεξαρτήτης Μακεδονίας καὶ Θράκης*» τοῦ 3ου Ἐκτάκτου Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ.Ε. (26 Νοεμβρίου - 3 Δεκεμβρίου 1924). Πράγματι, ἡ ἐκδοθεῖσα ὑπ' αὐτῆς ἀνακοίνωσις ἀναφέρει: «*Στὴ Βόρεια Ἑλλάδα ὁ Μακεδονικὸς (Σλαβομακεδονικὸς) λαὸς τᾶδωσε ὅλα γιὰ τὸν ἀγῶνα καὶ πολέμῳ μὲ μιὰ ὀλοκλήρωση ἡρωϊσμοῦ καὶ αὐτοθυσίας, ποὺ προκαλοῦν τὸν θαυμασμό. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχει καμιά ἀμφιβολία, ὅτι σὰν ἀποτέλεσμα τῆς νίκης τοῦ Δημοκρατικοῦ Στρατοῦ Ἑλλάδας καὶ τῆς λαϊκῆς ἐπανάστασης, ὁ Μακεδονικὸς λαὸς θὰ βρεῖ τὴν πλήρη ἐθνικὴ*

ἀποκατάστασή του, ἔτσι ὅπως τὴν θέλει ὁ ἴδιος, προσφέροντας σήμερα τὸ αἷμα του γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσει. Οἱ Μακεδόνες κομμουνιστὲς στέκονται πάντα ἐπικεφαλῆς στὴν πάλῃ τοῦ λαοῦ τους».

Ἀμέσως μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε., (εἰς τὴν ὁποίαν σημειωτέον ἀναπληρωματικὸν μέλος ἦτο καὶ ὁ ἀρχισυμμοριτὴς Χαρίλαος Φλωράκης ἢ «καπετὰν Γιώτης»), ἀνεσχηματίσθη ἡ «Προσωρινὴ Δημοκρατικὴ Κυβέρνησις» καὶ εἰς αὐτὴν συμμετέχουν πλέον καὶ οἱ Βουλγαρικῆς συνειδήσεως σλανόφωνοι «Νοφίτες»: Πασχάλ Μητρόφσκυ, Σταῦρο Γκότσεφ καὶ Βαγγέλη ἢ Γκέλο Κόϊτσεφ.

Ἐπὶ ὅλων αὐτῶν, ὁ Λευτέρης Μαυροειδής, εἰς τὴν σελίδα 166 τοῦ βιβλίου του «Ἀπὸ τὸν Σταλινισμό στὴν Περεστροϊζα», γράφει: «Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1949, στὴν 5ῃ Ὀλομέλεια τῆς Κ.Ε., ὁ Ζαχαριάδης ἐρριξε ἐντελῶς ξαφνικὰ τὸ σύνθημα αὐτοδιάθεσης τῶν Σλαβομακεδόνων πού ζοῦσαν στὴν Ἑλλάδα. Ὑποσχέθηκε στοὺς Σλαβομακεδόνες «ἐθνικὴ ἀποκατάστασις», δηλαδὴ δικαίωμα ἀποχωρισμοῦ ἀπὸ τὸ ἐλληνικὸ κράτος».

Πρὸς ὑλοποίησιν τῆς ἀποφάσεως τῆς 5ης Ὀλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. συνήλθε, εἰς τὰς 3-4 Φεβρουαρίου 1949, τὸ 2ον Συνέδριον τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ν.Ο.Φ. καὶ ἀφοῦ υἱοθέτησε τὴν ἐν λόγῳ ἀπόφασιν, δηλαδὴ «τὴν ἔνωση τῆς Μακεδονίας, σὲ ἓνα ἰσότιμον κράτος μέσα στὴ λαϊκοδημοκρατικὴ ὁμοσπονδία τῶν Βαλκανικῶν λαῶν», ἀπεφάσισε νὰ συγκληθῇ νέον Συνέδριον τὸν Μάρτιον 1949 προκειμένου: «Νὰ διακηρύξῃ τὴν ἔνωση τῆς Μακεδονίας σὲ ἓνα ἐνιαῖον ἀνεξάρτητον Μακεδονικὸν κράτος, μέσα στὴ Λαϊκὴ Δημοκρατικὴ Ὅμοσπονδία τῶν Βαλκανικῶν λαῶν, ποῦναι ἢ δικαίωσι τῶν πολύχρονων αἱματηρῶν ἀγώνων».

Μετ' ὀλίγας δὲ ἡμέρας, ἤτοι τὴν 15ην Φεβρουαρίου 1949, ὁ Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν συμμοριτῶν μεταδίδει, ἐκ Βελιγραδίου, τὰ ἑξῆς: «Ὁ μακεδονικὸς λαὸς εἶναι ἰδιαιτερός λαός, ὁ ὁποῖος χύνει τὸ αἷμα του σήμερα μαζί μας καὶ ζητάει τὴ δική του λευτεριά».

Βραδύτερον, ἦτοι κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς 7ης Ὀλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. (14-18 Μαΐου 1950), ὁ Νίκος Ζαχαριάδης προσεπάθησε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν περὶ Μακεδονίας προδοτικὴν ἀπόφασιν τῆς ἡγεσίας τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ἦτοι τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν γράφει, εἰς τὸ βιβλίον του «Δέκα χρόνια πάλης», ὅτι τοῦτο, δηλαδὴ ἡ ἐκχώρησις τῆς ἐλληνικωπότης Μακεδονίας εἰς τὴν Νοτιοσλαβίαν, ἦτο ἀναγκαῖον καὶ ἐγένετο διὰ νὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ περαιτέρω κινητοποίησις τῶν Σλανομακεδόνων καὶ ἡ καθολικὴ ἔνταξις αὐτῶν εἰς τὰς τάξεις τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν!

Ὅμως, οἱ ἰσχυρισμοὶ αὐτοὶ τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη ἀπέχουν τῆς ἀληθείας. Ἡ πραγματικότης ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι ὅταν, μετὰ τὴν ῥῆξιν Στάλιν - Τίτο, καθηρέθη ὁ Μάρκος Βαφειάδης ἐκ τῶν ἀξιωματῶν του, ἐπειδὴ ἦτο φίλος τοῦ Τίτο, τοῦ ὁποίου τὴν πολιτικὴν ἐφήρμοζε καὶ ταυτοχρόνως ἦτο καὶ προστάτης τῶν λεγομένων «Σλανομακεδόνων», δηλαδὴ τῶν Σλανοφρόνων συμμοριτῶν (ἀνταρτῶν τοῦ Ν.Ο.Φ.), ἐξεδηλώθη ἀνησυχία μεταξὺ αὐτῶν καὶ συνεπεία αὐτοῦ τὰ πλέον δυναμικὰ στελέχη των, ἀκολουθούμενα ὑπὸ σημαντικοῦ ἀριθμοῦ ὁπαδῶν των, φοβούμενα διὰ τὴν τύχην των διέφυγον εἰς Νοτιοσλαβίαν. Τότε, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, διὰ νὰ καθησυχάσῃ τοὺς λοιποὺς «Σλανομακεδόνες» ἔσπευσε νὰ λάβῃ τὰς ἀποφάσεις του περὶ ἀποχωρισμοῦ τῆς Μακεδονίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ προσαρτήσεώς της εἰς τὴν Ὁμοσπονδίαν τῶν Βαλκανικῶν λαῶν. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἄλλως τε ἱκανοποιεῖτο καὶ ἡ νέα πολιτικὴ γραμμὴ τῆς Κομινφόρμ διὰ τὰ Βαλκάνια.

Διὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν τὸ νόημα τῆς ἀποφάσεως τῆς 5ης Ὀλομελείας τοῦ Κ.Κ.Ε. καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς ἀπειλήθεισαι ἐπιπτώσεις, ἐπὶ τῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἑλλάδος, ἀρκεῖ νὰ διαβάσῃ κανεὶς τὰ Πρακτικὰ τῆς 7ης Ὀλομελείας τοῦ Κ.Κ.Ε. (Μαΐος 1950), κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ ἀρχισυμμορίτης Δημήτριος Παρτσαλίδης, εὐρισκόμενος τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς προσωπικὴν ἀντιδικίαν μετὰ τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη, ὁμιλῶν εἶπε,

μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς ἀποκαλυπτικά: «Μετὰ τὴν 5ῃ Ὀλομέλεια οἱ σλαβίζοντες ὁπαδοὶ μας διέδωσαν ὅτι τὰ σύνορα τῆς Ἀνεξάρτητης Μακεδονίας, θ' ἄρχιζαν στὸν Ὀλυμπο μὲ πρωτεύουσα τὴ Θεσσαλονίκη, ἐνῶ ἐμεῖς παραμέναμε σιωπηλοί, αὐξάνοντας μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ τὴ σύγχυση...».

Ἀνεξαρτήτως, ὅμως, τῶν ἀνωτέρω, ὁ Νίκος Ζαχαριάδης, παρὰ τὸ ὅτι προσεπάθησε κατὰ τὴν 7ην Ὀλομέλειαν τοῦ Κ.Κ.Ε. (14-18 Μαΐου 1950), νὰ δικαιολογήσῃ τὴν περὶ Μακεδονίας προδοτικὴν ἀπόφασιν τῆς 5ῃς Ὀλομελείας τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. (30-31 Ἰανουαρίου 1949), ἐν τούτοις, ἀμέσως σχεδὸν ἐν συνεχείᾳ, κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς 3ῃς Συνδιασκέψεως (14-15 Ὀκτωβρίου 1950), ἡ ἀμετανόητος ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. διὰ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς ἐδήλωνε καὶ πάλιν: «Τὸ Κ.Κ.Ε. ἀναγνωρίζει τὸ δικαίωμα γιὰ αὐτοδιάθεσιν μέχρι καὶ ἀποχωρισμὸ γιὰ τὸ Σλαβομακεδονικὸ λαὸ τῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου. Σωστὰ ἔκανε ἡ 5ῃ Ὀλομέλεια καὶ ἔβαλε τὸ ζήτημα αὐτό...»! («Ἀπομνημονεύματα», Μάρκου Βαφειάδη, 5ος Τόμος - «Ἐμφύλιος» - σελὶς 396).

ДА ЖИВЕЕ МАКЕДОНСКА КОНФЕРЕНЦИЈА НА К.О.Е.М.

ПРЕСТАП
МАКЕДОНСКА
ОБЛАСТ

МАКЕДОНСКА
ОБЛАСТ

Εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Βιτάιου συνήλθε, τὴν 27ην Μαρτίου 1949, ἡ Συνδιάσκεψις τῆς Κομμουνιστικῆς Ὀργάνω-
σης Αἰγαιακῆς Μακεδονίας (Κ.Ο.ΑΙ.Μ.). Ἐπὶ τῶν τοίχων τῶν Γραφείων τοῦ Κ.Κ.Ε. διακρίνονται τὰ συνθήματα:

«Ζήτω ἡ 1η Μακεδονικὴ Συνδιάσκεψις τῆς Κ.Ο.Ε.Μ.»

«Προλετάριοι ὅλης τῆς Γῆς ἐνωθεῖτε»

«Ζήτω ὁ Στρατάρχης Στάλιν»

**Ο Ν. ΖΑΧΑΡΙΑΔΗΣ ΕΚΛΙΠΑΡΕΙ
ΤΗΝ ΕΠΙΕΙΚΙΑΝ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ
ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΤΥΧΙΑΝ ΑΠΟΣΠΑΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΕΚ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Διὰ νὰ μὴ ἀπομείνη, ὅμως, καμμία ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο «ἐμφύλιος πόλεμος», ἀλλὰ Σλαυϊκῆς ἐμπνεύσεως ξενοκίνητος ἐπιβουλὴ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἤτοι πόλεμος ἐξαπολυθεὶς ὑπὸ μισθάρνων ὁργάνων τῆς Μόσχας, ἐντελλομένων, καθοδηγούμενων καὶ διευθυνομένων ὑπ' αὐτῆς, δηλαδή ὑπὸ μισθοφόρων - ἀνδρείκέλων τοῦ Σλαυϊσμοῦ, βλέπομεν τὸν πράκτορα τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ ἡγέτην τοῦ Κ.Κ.Ε., Νῆζον Ζαχαριάδην, μετὰ τὴν περιλάμπρον νίκην τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ μας Στρατοῦ καὶ τὴν συντριβὴν τῶν ὁρδῶν τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ, νὰ μεταβαίνει κατ' εὐθεΐαν εἰς τὴν Κριμαίαν καὶ νὰ παρουσιάζεται περιδεὴς ἐνώπιον τοῦ αὐθέντου τοῦ Στάλιν, ἐπιζητῶν καὶ ἐκλιπαρῶν τὴν κατανόησίν του καὶ τὴν ἐπιείκιάν του, διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν πανωλεθρίαν.

Ἀποδεικνύεται, οὕτω, δι' ἄλλην μίαν φορὰν, ὅτι τὴν εὐθύνην τῆς διεξαγωγῆς τῆς ἐπιθέσεως ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἢ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε., δὲν τὴν εἶχεν ἔναντι τοῦ «δημοκρατικοῦ Λαοῦ», ὥς ἰσχυρίζετο, οὔτε ἔναντι τῶν «συντρόφων» τῆς, ἀλλὰ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἔναντι τῆς Μόσχας, τῆς ὁποίας ἦτο ὁ ἐντολοδόχος καὶ τῆς ὁποίας τὰ ἐπεκτατικὰ ἱμπεριαλιστικὰ συμφέροντα εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος ἐξυπηρετεῖ.

Ἀπὸ τὸν Στάλιν, ὁ ὁποῖος παρεθέριξε τὴν ἐποχὴν ἐκείνην εἰς τὴν λίμνην Ρίτσα τῆς Γεωργίας, ἔλαβεν ὁ Ζαχαριάδης, τὸν Ἀπρίλιον 1946, τὴν ἐντολὴν ἐνάρξεως τοῦ Συμμοριτοπολέμου, καὶ εἰς τὸν Στάλιν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἰδίαν τοποθεσίαν,

επανέρχεται ο Ζαχαριάδης, τρία και ήμισυ έτη βραδύτερον, ήτοι τόν Σεπτέμβριον 1949, διά νά αναφέρει εύπειθώς, ώς ύποτελής, τήν άποτυχίαν τής ύπ' αύτου άναληφθείσης άποστολής. Πάντα ταύτα έξιστορεί και ό άριστερός συγγραφεύς Λευτέρης Μαυροειδής εις τήν σελίδα 17 του βιβλίου του «Φάκελλος Καραγιώργη». Συγκεκριμένως, ούτος, γράφει:

«Αμέσως μετά τήν ήττα στο Γράμμο και τήν ύποχώρηση τών δυνάμεων του Δημοκρατικού Στρατου Έλλάδας στην Άλβανία, ό Ζαχαριάδης πέταξε για τή Μόσχα κι από κει για τή λίμνη Ρίτσα τής Γεωργίας, όπου παραθέριζε τήν ώρα εκείνη ό Στάλιν, και είχε μαζί του μιá συζήτηση γύρω από τήν κατάσταση που είχε δημιουργηθή στην Έλλάδα. Μετά τή συζήτηση συντάχθηκε ένα κείμενο που τό προσυπέγραψαν ό Στάλιν και ό Ζαχαριάδης (σ.σ. δηλαδή οι δύο συμβαλλόμενοι διά τήν επιχείρησιν διαμελισμού τής Έλλάδος) και που στη συνέχεια άποτέλεσε τόν πυρήνα τής επίσημης πλατφόρμας του κόμματος σχετικά με τίς αίτίες και τήν περαιτέρω πορεία του Κ.Κ.Ε.».

Διά του κειμένου αύτου έθεωρήθη ότι ή επιλογή του ενόπλου άγώνος (1946) ήτο όρθή άπόφασις, όπως όρθή ήτο και ή έφαρμοσθείσα στρατηγική του Κ.Κ.Ε. διά τήν άνατροπήν του Έλληνικού πολιτεύματος, τήν έγκαθίδρυσιν κομμουνιστικής τυραννίας και τόν άκρωτηριασμόν τής Έλλάδος.

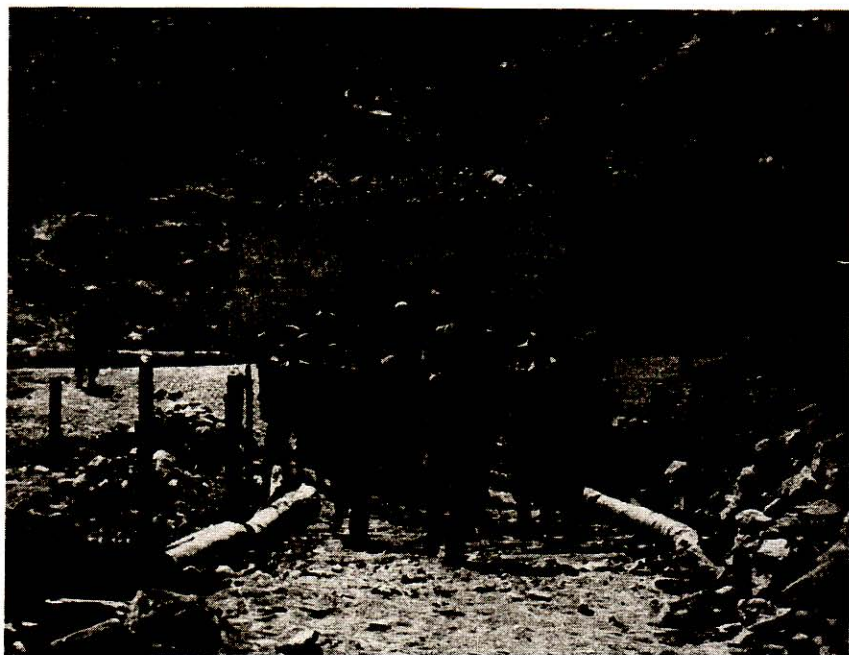
Τά ίδια, σχεδόν, περιγράφει και ό Γιώργης Βοντίτσος ή «καπετάν Γούσιας», εις τάς σελίδας 11-13 του Β' Τόμου, του βιβλίου του «Οί αίτίες για τίς ήττες, τή διάσπαση του Κ.Κ.Ε. και τής Έλληνικής Άριστεράς». Ούτος, άφου αναφέρει λεπτομερείας διά τήν άπόφασιν του Στάλιν διά τήν, δίκην άγέλης ζώνων, μεταφοράν τών άξιοθρηνήτων λειψάνων του κομμουνιστοσυμμορισμού εις τήν Τασκένδην, πρωτεύουσαν του Ουζμπεκιστάν και άφου όμιλεί και διά τήν συνυπογραφήν κοινου κειμένου διά τά αίτια τής ήττης τών συμμοριτών («γράφτηκε και ένα γραφτό ντοκουμέντο που τό υπόγραψε ό Στάλιν»), συνεχίζει ως έξής: «Ό Στάλιν είπε στον Ζαχαριάδη: Δεν έχεις γιατί νά μάς ευχαριστήσεις, έσεις κάνατε πάρα πολλά για μάς». Αυτό άποτελεί άλλην μιάν μαρ-

τυρίαν και πιστοποιήσιν περί της έξυπηρετήσεως, υπό των συμμοριών του Κ.Κ.Ε. ξένων, Σλαυϊκών, συμφερόντων.

Τέλος, ο άρχισυμμορίτης και μέλος της Κεντρικής Έπιτροπής του Κ.Κ.Ε. Δημήτρης Βλαντάς, εις την σελίδα 143 του βιβλίου του «Έμφύλιος πόλεμος 1945 - 1949», γράφει: «Ο Ζαχαριάδης έδρασε σάν νά ήταν δούλος της Ρωσσιζκής ήγεσίας». Και εις την σελίδα 119 του βιβλίου του «Η τραγωδία του Κ.Κ.Ε.», διευκρινίζει: «Η δεύτερη βασική αίτία της ήττας μας ήταν ή τότε ήγεσία του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης. Αυτή, από τό Μάρτη του 1946, ένθάρρυνε την ήγεσία του Κ.Κ.Ε. γι' άνταρτοπόλεμο μέ σκοπό νά έξυπηρετήσει Ρωσσιζά ιδιοτελή συμφέροντα... θά ήταν άνόητο νά φανταστεί κανείς ότι, χωρίς την έγκριση της Σοβιετικής ήγεσίας, χωρίς ύπόσχесή της για βοήθεια, θ' άρχιζε ή ήγεσία του Κ.Κ.Ε. ένοπλο άγώνα μετά τις 31 Μαρτίου 1946». Με άλλα λόγια, ακόμη και τά ήγετικά στελέχη του «Δημοκρατικού Στρατού» και του Κ.Κ.Ε. παραδέχονται ότι έδρασαν ως μισθοφόροι του Σλαυϊσμού, διά την έξυπηρετήσιν των Σοβιετικών σχεδίων εις βάρος της Ελλάδος.

Έπειδή ο κομμουνιστής δικτάτωρ της Άλβανίας, Έμβερ Χότζα, κατηγορήσε, εις τον Στάλιν, τον Νίκον Ζαχαριάδη ως υπεύθυνον της ήττης των κομμουνιστοσυμμοριτών, λόγω της έφαρμοσθείσης ύπ' αυτού λανθασμένης τακτικής εις την διεξαγωγήν του άνταρτοπολέμου, ο Στάλιν, πέντε μόλις μίνας μετά την συντριβήν των κομμουνιστοσυμμοριτών, εκάλεσεν εις την Μόσχαν, τον Νίκον Ζαχαριάδη και τον Δημήτριον Παρτσαλίδην και παρέπεμψεν αυτούς εις «δίκην». Εις την «δίκην» αυτήν, χρέη «δικαστού» ανέλαβεν ο ίδιος ο Στάλιν, παρουσία των Μολότωφ, Μαλένκωφ κ.λπ., ένω χρέη «είσαγγελέως - κατηγορου» ανέλαβεν ο Έμβερ Χότζα, με βοηθόν του τον συνεργάτην του Μεχμέτ Σόχου. Ο Στάλιν άπεδέχθη όλας τας κατηγορίας έναντίον Ζαχαριάδη-Παρτσαλίδη και αυτοί ήναγκάσθησαν, άπολογούμενοι, νά παραδεχθούν τά «λάθη» των και νά ύποσχεθούν ότι θά προσπαθή-

σουν νὰ τὰ ἐπανορθώσουν. Ἀκολούθως ὁ Στάλιν ὑπεχρέωσε τὸν Ἐμβέρ Χότζα καὶ τὸν Νίκον Ζαχαριάδην νὰ ἐναγκαλισθοῦν, εἰς ἐκδήλωσιν συμφιλίωσεως! Οὕτω, ἐδόθη ὑπὸ τοῦ αὐθέντου-ἐργοδότη Στάλιν συγχώρησις καὶ ἄφεσις ἁμαρτιῶν πρὸς τοὺς ἐμμίσθους πράκτορας τῆς Μόσχας, Ζαχαριάδην καὶ Παρτσαλίδην, διὰ τὴν ἥτταν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν εἰς τὸ Βίτσι καὶ εἰς τὸν Γράμμον. Εἶναι καὶ αὐτὸ μία ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις τῆς ἀπολύτου ἐξαρτήσεως καὶ ὑποτελείας τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐκ τῆς Μόσχας, ὡς ἐπίσης καὶ τῆς Σλαβικῆς ἐπιβουλῆς ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, τῇ ἐγκρίσει τῆς Σοβιετικῆς ἡγεσίας.

Ὁ Βασιλεὺς Παῦλος, μετὰ τὴν περὶ λαμπρὸν νίκην τῶν Ἑλληνικῶν Ἐθνικῶν Δυνάμεων, τὸν Αὐγούστον τοῦ 1949, ἐναντίον τῶν μισθοφόρων τοῦ Σλαβισμού κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ἐπιθεωρεῖ τὸν Στρατὸν εἰς τὸν Λαμόν τῆς λίμνης Πρέσπας Καστορίας. Εἰς τὸ βάθος διακρίνεται οἰζίσκος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶναι ἀναγεγραμμένα συνθήματα εἰς τὴν Σλαβικὴν γλῶσσαν.

ΣΥΜΠΑΣΑ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΟΜΙΛΕΙ ΠΕΡΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΕΠΙΔΡΟΜΗΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΑΚΕΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω, ἱστορικῶς τεκμηριωμένων στοιχείων, ἀποδεικνύεται, πέραν πάσης δυνατῆς ἀμφισβητήσεως, ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐπεχείρησε, μὲ τὴν καθοδήγησιν καὶ βοήθειαν τῶν Σλαύων πατρῶνων τῆς καὶ ὡς ἄβουλον ὄργανον καὶ ὑπρέτης ξένων συμφερόντων, νὰ ἀνατρέψῃ, διὰ τῶν ὅπλων, τὸ δημοκρατικὸν καθεστὼς τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ ἐπιβάλῃ τὸ κράτος τοῦ τρόμου, τῆς βίας, τῆς ἐρυθρᾶς τυραννίας καὶ τοῦ ὀλοκληρωτισμοῦ. Εἰς ἀντάλλαγμα δὲ τῆς βοηθείας αὐτῆς, τὸ Κ.Κ.Ε. συνεφώνησε διὰ τὴν παραχώρησιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης εἰς τοὺς βορείους γείτονας Σλαύους, ἥτοι διὰ τὸν ἐδαφικὸν διαμελισμὸν τῆς Ἑλλάδος! Τὰς ἱστορικὰς αὐτὰς ἀληθείας παραδέχεται καὶ διακηρύσσει, ἐπισημῶς καὶ δημοσίως, σύμπασα ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ ἐκπροσωποῦσα καὶ ἐκφράζουσα τὸ σύνολον τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἡ πολιτικὴ ἡγεσία, ἥτοι τόσον ἡ Συμπολίτευσις ὅσον καὶ ἡ Ἀντιπολίτευσις, ὡμίλησαν, τότε, «περὶ συμμοριτῶν», «περὶ ἔξωθεν ὑποκινήσεως», «περὶ συμμοριακῆς δράσεως», «περὶ ἐχθρικῆς εἰσβολῆς», «περὶ ἐπιδιώξεως καταλύσεως τῆς ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐδαφικῆς μας ἀκεραιότητος», «περὶ ἀποβολῆς τῆς ἐθνικῆς τῶν ὑποστάσεως», «περὶ ἐξυπηρετήσεως τῶν κατακτητικῶν βλέψεων τῶν γειτόνων μας», «περὶ συμμοριτισμοῦ», «περὶ προδοτῶν», «περὶ ἐνισχύσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Σλαυικοῦ συνασπισμοῦ», «περὶ ἐπιθέσεως τοῦ διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ», «περὶ ἐθνικοῦ ἀγῶνος», «περὶ ἐπιδρομῆς ἐναντίον τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἔθνους», «περὶ ὠργανωμένης συνωμοσίας ἐαμοκομμουνιστικῶν συμμοριῶν»,

«περὶ ἐξοπλιζομένων ὑπὸ τῶν Βορείων γειτόνων μας συμμοριῶν τῆς Ἀριστεράς» κ.λπ., κ.λπ. Τέλος ἐχαρακτήρισαν τοὺς ὁμιλοῦντας περὶ «ἐμφυλίου πολέμου» ὡς συνοδοιπόρους τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Πλέον συγκεκριμένως, ὁ Πρωθυπουργὸς Κωνσταντῖνος Τσαλδάρης, εἰς συνέντευξιν Τύπου, δοθεῖσαν τὴν 6ην Ἰουλίου 1946 εἰς Παρισίους, ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς: «... Συμφώνως πρὸς τὴν συμφωνίαν τῆς Βάρκιζας, τυπικῶς ἀφωπλίσθη τὸ Ε.Α.Μ. - Ε.Λ.Α.Σ., ἐν τῇ πραγματικότητι ὁμως παρέδωσε μόνον τὰ μὴ ἀπαραίτητα καὶ παλαιὰ ὄπλα καὶ ἐκράτησε τὰ καλλίτερα. Ἐπίσης, δέχεται ἔξωθεν ἐντελῶς νέα ὄπλα, ἀκόμῃ καὶ φιλογοβόλα, ὥστε, ἐὰν πρὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους ἦτο ὠπλισμένον, σήμερον αἱ συμμορίαι τοῦ διαθέτουν τελειότερα ὄπλα...» Μετὰ τριμνηνόν δέ, εὐρισκόμενος οὗτος εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ὁμιλῶν, τὴν 25ην Σεπτεμβρίου 1946, ἀφοῦ κατηγόρησε τοὺς κομμουνιστὰς διὰ τὴν διάλυσιν τῶν Ἐθνικῶν μας Δυνάμεων εἰς τὴν Μέσσην Ἀνατολήν καὶ ἐχαρακτήρισε τὴν ἐνέργειάν των ἐκείνην ὡς ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν ἐξυτηρέτησιν τῶν σκοπῶν τῶν ἐχθρῶν τῆς Ἑλλάδος, κατέληξε λέγων: «... Καὶ δυστυχῶς ὑπάρχουν ἀκόμῃ ὑπολείμματα τῶν κακῶν τούτων Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι, ἀποβαλόντες τὴν ἐθνικὴν των ὑπόστασιν, συνεχίζουν τὸ ἀντεθνικὸν των ἔργον, συμπράττοντες μετὰ τῶν ἐχθρῶν, ὑποσκάπτοντες τὴν Πατρίδα καὶ χρησιμοποιοῦντες ξένα ἐδάφη πρὸς ὀργάνωσίν των...». Ἐπίσης, ὁ Κωνσταντῖνος Τσαλδάρης, ὁμιλῶν τὴν 25ην Ὀκτωβρίου 1946, κατὰ τὴν ἐν τῇ Βουλῇ σύσκεψιν τῶν πολιτικῶν ἀρχηγῶν, εἶπε μεταξὺ ἄλλων: «... Εἶναι δεδομένον καὶ περὶ τούτου ὑφίσταται ἔγκυρος καὶ ἐπίσημος καὶ ἐκτὸς τῶν ἐθνικῶν ὁρίων ἡ διαπίστωσις ὅτι ἡ ὑφισταμένη ἀναστατάωσις δὲν ὀφείλεται εἰς ἐσωτερικὰ αἷτια, ἀλλ' εἰς τὴν προπαγανδιστικὴν ἐπίθεσιν, τὴν ὁποίαν ὑφίσταται ἡ Χώρα μας καὶ εἰς τὴν λόγῳ ταύτης ἔξωθεν ὑποκίνησιν καὶ συντήρησιν τῆς ἀναστατώσεως».

Ἐξ ἄλλου ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν Φίλιππος Μανουηλίδης, διατελέσας Βουλευτὴς, Γερουσιαστὴς καὶ Ὑ-

πουργός, κατά την συνεδρίασιν τῆς Βουλῆς, τῆς 5ης Ἰουλίου 1946, ἀπεκάλεσε τὰς δῆθεν «Ὁμάδας καταδιωκομένων ἀγωνιστῶν»: «Ἐαμοκομμουνιστικάς συμμορίας».

Ἀλλὰ καί ὁ προεδρεύων, κατά τὴν περίοδον ἐκείνην, τῆς Κυβερνήσεως Τσαλδάρη, Στυλιανὸς Γονατᾶς, εἰς δηλώσεις του, τῆς 8ης καὶ 17ης Ἰουλίου 1946, ἀνέφερε μεταξύ ἄλλων: «... Εὐρισκόμεθα πρὸ ὀργανωμένης συνωμοσίας τῶν ἑαμοκομμουνιστῶν, στρεφομένης ἐναντίον τοῦ Κράτους... Αἱ συμμορίαι τῆς Ἀριστερᾶς ἐξοπλίζονται ὑπὸ τῶν Βορείων γειτόνων μας, οἱ ὅποιοι ἐπιδιώκουν τοὺς ἰδίους σκοποὺς μὲ αὐτάς, ἥτοι τὴν ἀναβολὴν τοῦ δημοιηφίσματος, τὴν δημιουργίαν ἀνώμαλιων, τὴν ἀπόσπασιν ἐδαφῶν καὶ τὴν ξενικὴν παρέμβασιν...».

Ἐπίσης, ὁ ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, Παναγιώτης Κανελλόπουλος, εἰς τὴν ἡμερησίαν διαταγὴν του, τῆς 20ῆς Ἰανουαρίου 1949, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὰς Ἐνόλους Δυνάμεις, ἐτόνιζε: «Ὅτῳ ἔτη συνεχῶν σκληρῶν ἀγώνων δίνουν τὸ δικαίωμα εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Στρατὸν νὰ εἶναι ὑπερήφανος καὶ ἐπιβάλλουν τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἔθνους. Αἱ μεγάλαι ὥραι τοῦ 40-41 ἐσημείωσαν τὴν ὑπέροχον ἀρχήν... Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν, ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός, ἀνασυγκροτηθεὶς, ἐκλήθη νὰ ἀναλάβῃ νέους ἀγῶνας καὶ μάλιστα σκληροτέρους καὶ δυσχερεστέρους. Βαρεῖα εἶναι ἡ μοῖρα τοῦ Ἔθνους, ἀλλὰ καὶ μεγάλη ἡ τιμὴ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τάσσονται νὰ ἄρουν ἀπὸ τοὺς ὤμους τοῦ Ἔθνους τὸ βάρος τῆς μοίρας αὐτῆς... Τὸ τέρμα τοῦ σημερινοῦ ἀγῶνος εἶναι προδεδικασμένον. Τὸ ἔχει προδικάσει ὁ Θεός, ἡ ψυχὴ τῶν ἱερῶν νεκρῶν μας καὶ ἡ ἀκαμπτὸς βούλησίς μας. Τὸ τέρμα εἶναι ἡ Νίκη τῆς Ἑλλάδος...». Τὴν δὲ 2αν Φεβρουαρίου 1949, ὁμιλῶν, οὗτος, ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, ἔλεγε: «Δηλῶ ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ βήματος τῆς Βουλῆς, ὅτι οἱ μετέχοντες τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως... θὰ συνεχίσωμεν τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ μέχρι τῆς νίκης, ἐν ὀνόματι τῶν δημοκρατικῶν ἰδεωδῶν».

Ἀλλά, καὶ τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1949, ὁ Παναγιώτης Κανελλόπουλος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν λαὸν τῆς Δράμας, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Δημαρχείου, ἐτόνιζε: «Σᾶς δηλῶ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑθνους καὶ τοῦ Στρατοῦ μας ὅτι οὐδεὶς συμβιβασμὸς θὰ ὑπάρξῃ μὲ τοὺς προδότας. Δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὸ Ἔθνος ἓνας μόνον συμβιβασμὸς εἶναι δεκτός: Ἡ ἄνευ ὄρων παράδοσις τοῦ ἐχθροῦ».

Ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν, Ναπολέων Ζέρβας, Ἀρχηγὸς τοῦ Ἐθνικοῦ Κόμματος Ἑλλάδος, ὁμιλῶν τὴν 12ην Ἰουλίου 1946 ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, ἐδήλωσε: «...Ὁ ἐαμοκομμουνισμὸς, ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς προκλητικὴν ἰταμότητα διάδοχος τοῦ Ἀξονος, ἔχει ἐξαπολύσει ἀκήρυκτον πόλεμον κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ... Εὐρισκόμεθα πρὸ ἐνὸς νέου ὄνειρου ὡς τὸ τοῦ Παγγερμανισμοῦ, εἶναι τὸ ὄνειρον τοῦ Πανσλαβισμοῦ!... Δὲν ὑφιστάμεθα μόνον τὴν ἐπίθεσιν τοῦ Ζαχαριάδη, μᾶς ἐπιτίθεται ὁ Διεθνὴς Κομμουνισμὸς!...».

Ἐξ ἄλλου, ὁ ἐπίσης εὐρισκόμενος εἰς τὴν Ἀντιπολίτευσιν, Γεώργιος Παπανδρέου, Ἀρχηγὸς τοῦ Δημοκρατικοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος, ὅστις ἀπεκάλεσε τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα «στυγνὸν καὶ αἰμοσταγὴ φασισμὸν τῆς Ἀριστερᾶς», εἰς ἄρθρον τοῦ δημοσιευθέν τὸν Σεπτέμβριον 1946 εἰς τὸ ἐβδομαδιαῖον ὄργανον τοῦ Κόμματός του, γράφει, μεταξὺ ἄλλων: «... Χάσμα χωρίζει τοὺς σκοποὺς τοῦ Ἑθνους ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τοῦ Κ.Κ.Ε.... Τοῦτο ἐπικουρεῖται εἰς τὸν θανάσιμον ἀγῶνα τοῦ ἀπὸ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Σλαβικοῦ Συνασπισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐξαπολύσει γενικὴν ἐπίθεσιν ἐναντίον τῆς μαρτυρικῆς Ἑλλάδος... Ἐφ' ὅσον μία πολὺ μικρὰ μερίς ἔχει προτιμήσει νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν μας οἰκογένειαν, νὰ μεταβάλλῃ ὑπηκούτητα καὶ νὰ ἀνήκῃ εἰς ἄλλην Πατρίδα, ὀφείλουν ὅλοι οἱ ἄλλοι, ὅσοι πιστεύουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ ἐνωθῶν, ... ἄλλως θὰ εἶναι ἀνάξιοι τῆς ἱστορικῆς αὐτῆς Χώρας....».

Ἀκολούθως δέ, τὴν 19ην Νοεμβρίου 1946, ὁ Γεώργιος Παπανδρέου, ὁμιλῶν εἰς τὴν Βουλὴν, κατὰ τὴν συζήτησιν περὶ

τῶν μέτρων ἐπεικίας, εἶπε: «...Εὐρισκόμεθα ἐνώπιον ὀργανωμένης κομμουνιστικῆς στάσεως ἐναντίον τῆς Πατρίδος. Ἡ πρώτη φάσις αὐτῆς τῆς κομμουνιστικῆς στάσεως ὑπῆρξεν ἡ συμμοριακὴ δρᾶσις. Ἡ δευτέρα φάσις ὑπῆρξεν ἡ συνοριακὴ εἰσβολή. Καὶ εὐρισκόμεθα ἐν ἀναμονῇ τῶν νεωτέρων φάσεων... Ὁ τελικὸς ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος εἶναι, πλεόν, ἡ κατάλυσις τῆς ἐθνικῆς μας ἀκεραιότητος, ἡ κατάλυσις τῆς πολιτικῆς μας ἐλευθερίας καὶ ἡ κατάλυσις τῆς ἐννοίας τῆς Ἑλλάδος...».

Ἐπίσης, ὡς προκύπτει ἐκ τῆς σελίδος 699 τῶν Πρακτικῶν τῶν συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς τῆς 5ης Ἰουλίου 1949, κατὰ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῶν προγραμματικῶν δηλώσεων τῆς Κυβερνήσεως; ὁ Γεώργιος Παπανδρέου, ὁμιλῶν, εἶπε καὶ τὰ ἑξῆς: «...Τὸ Ἑλληνικὸν ζήτημα ἐντοπίζεται εἰς τὸ ἐρώτημα: Τί εἶναι ὁ ἀγὼν ὁ ὁποῖος διεξάγεται; Προσπαθοῦν οἱ συνοδοιπόροι νὰ τὸν ὀνομάσουν ἐμφύλιον καὶ ταξικόν. Εἶναι εὐτύχημα ὅτι αἱ Κυβερνήσεις καὶ οἱ Λαοὶ τῶν Δημοκρατιῶν ἔχουν, πλεόν, διαφωτισθῇ καὶ γνωρίζουν ὅτι ὁ ἀγὼν τὸν ὁποῖον διεξάγομεν εἶναι ἐθνικὸς. Εἶναι ἐπιδρομὴ ἐναντίον τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ἔθνους...».

Τὰς αὐτὰς ἀκριβῶς θέσεις καὶ διαπιστώσεις, περὶ τοῦ ἀντισυμμοριακοῦ ἀγῶνος καὶ περὶ τῶν ἐπιδιώξεων τῆς ὑποζινουμένης καὶ διευθυνομένης ὑπὸ τῆς Μόσχας ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε., ὑποστηρίζει καὶ υἱοθετεῖ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς καὶ Ἀρχηγὸς τοῦ Κόμματος τῶν Φιλελευθέρων, Θεμιστοκλῆς Σοφούλης. Οὗτος, εἰς τὴν Ἡμερησίαν Διαταγὴν τοῦ τῆς 25ης Ἰουνίου 1948 πρὸς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις, κατὰ τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν Κοζάνην καὶ τὴν Καστοριάν, ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«...Ὁ σημερινὸς ἐχθρὸς ἐνσαρκώνει ὅλους συγχρόνως τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποῖους ἐπέρασεν ἡ Ἑλλάς ἀφ' ὅτου μὲ τὸ αἷμα τῶν τέκνων τῆς ἀνέκτησε τὴν ἐθνικὴν τῆς Ἐλευθερίαν... Ὁ σημερινὸς ἐχθρὸς ἐργάζεται διὰ νὰ κατακλυσθῶμεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν τοῦ Σλαβισμού, μέσα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἶναι βέβαιος ὁ ἐθνικὸς πνιγμὸς μας... Ὁ σημερινὸς ἐχθρὸς ἐξυπη-

ρετεί τὰς κατακτητικὰς βλέψεις τῶν γειτόνων εἰς βάρος τῶν ἐδαφῶν αὐτῶν ὡς μερικὸν σκοπὸν τῆς ἐνόπλου ἐξεγέρσεώς του... Ὁ σημερινὸς ἐχθρὸς ἀποτελεῖ τὸ προκάλυμμα τῆς ἀνανδρίας γειτόνων, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν παρρησίαν τῆς ἀπ' εὐθείας ἐπιδρομῆς. Κατὰ τῆς ἀνεξαρτησίας μας στρέφεται καὶ αὐτός... Ὁ σημερινὸς ἐχθρὸς εἶναι φορεὺς ἐνὸς ἀσφυκτικοῦ καθεστῶτος ποὺ κατ' οὐδὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν φαιὸν φασισμόν (σ.σ. κρυπτοφασισμός). Νὰ διατί, μαχόμενοι κατὰ τοῦ συμμοριτισμοῦ, μάχεσθε δι' ὅλα μαζὶ τὰ ἐπιτεύγματα καὶ τὰ ἰδανικά τῆς νεωτέρας ἱστορίας μας...».

ΟΙ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΑΙ ΉΣΑΝ ΜΙΣΘΟΦΟΡΟΙ ΤΟΥ ΣΛΑΥΙΣΜΟΥ

Ήψευδές γεγονός, τὸ ὁποῖον ἔρχεται νὰ ἐπισφραγίσῃ καὶ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ ἱστορικά συμπεράσματα περὶ τῆς φύσεως τοῦ διεξαχθέντος ἀγῶνος κατὰ τὴν περίοδον 1946-1949, εἶναι ἡ ἐπίσημος καὶ μετὰ κυνικῆς ἀναιδεΐας ὁμολογία τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε., συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ πόλεμος ἐκείνος δὲν εἶχεν ἰδεολογικὸν ἢ κοινωνικὸν χαρακτήρα, ἀλλ' ἦτο ἐπιδρομὴ μισθοφόρων - ἐνεργουμένων τοῦ Σλαυϊσμοῦ, πρὸς τὸν ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τῆς ἐπὶ χρηματικῇ ἀμοιβῇ ἐξυπηρετήσεως τῶν συμφερόντων τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως. Συγκεκριμένως, μετὰ τὴν δημοσιοποίησιν τῶν ἀδιασείστων στοιχείων περὶ ἀθεμίτου χρηματισμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπὸ τῆς Σοβιετικῆς «Κά-Γκέ-Μπέ», τὰ ἡγετικά στελέχη τοῦ Κ.Κ.Ε., Στρ. Κόρακας καὶ Ὁρέστης Κολοζῶφ, παρεδέχθησαν δημοσίως, τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1991, τὴν οἰκονομικὴν ἐξάρτησιν τοῦ Κόμματός των ἐκ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, ὁ δὲ δεύτερος ἐξ αὐτῶν ἐδήλωσεν ἐνώπιον τῶν τηλεοπτικῶν μέσων ἐνημερώσεως, τὰ ἐξῆς ἀποκαλυπτικά: «... Τὶς ἐνισχύσεις τίς εἴχαμε ἀπὸ τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως σὲ ἐποχὴ ποὺ ὑπερασπιζόμεσταν τὴν ἴδια τὴν ὑπαρξὴ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως».

Καί, πράγματι, αὕτη εἶναι ἡ ἀντικειμενικὴ ἀλήθεια. Οἱ ἀποτελοῦντες ἐκάστοτε τὴν ἡγεσίαν τοῦ Κ.Κ.Ε., ὥς καὶ τὰ σημαίνοντα στελέχη αὐτοῦ, ὑπηρέτησαν πάντοτε καὶ ὑπερησπίσθησαν τὰ Σλαυϊκά συμφέροντα, διὰ τὰ ὁποῖα καὶ μόνον ἐθυσιάσθησαν, ἀγωνιζόμενοι ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ ἦσαν πράκτορες καὶ μισθοφόροι τῆς Ρωσικῆς Πανσλαυιστικῆς Ἱμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς.

Ἐπ' αὐτοῦ, ὁ διατελέσας ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν Γενικός Γραμματεὺς τοῦ Κ.Κ.Ε., Ἐλευθέριος Σταυρίδης, δίδει πολλές λεπτομερείας, εἰς τὰς σελίδας 306 καὶ 307 τοῦ βιβλίου του "Τὰ παρασκήνια τοῦ Κ.Κ.Ε.", διὰ τὴν οἰκονομικὴν ὑποδούλωσιν καὶ ἐξάρτησιν τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐκ τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, καθὼς καὶ διὰ τὸν τρόπον, διὰ τοῦ ὁποίου τοῦτο ἐλάμβανε, μέσω τῆς ἐν Ἀθήναις Πρεσβείας τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, τὰς μηνιαίας χρηματαποστολάς. Συγκεκριμένως, οὗτος, γράφει μετὰξὺ πολλῶν ἄλλων:

"... Ἡ Σοβιετικὴ πρεσβεία διεβίβαζε μόνον τὴν ἀλληλογραφίαν μας εἰς τὴν Μόσχαν καὶ μᾶς ἔφερνε ἀπὸ ἐκεῖ γράμματα, ἡμερίδας καὶ περιοδικὰ καθὼς καὶ χρήματα".

30ή Αύγουστου 1949. Ἀμέσως μετά τὴν κατάληψιν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ Στρατοῦ τῆς κορυφῆς 2.520 τοῦ Γράμμου, οἱ στρατιῶται τοποθετοῦν ἐπὶ προχείρου ἵστου τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν.

Η ΕΛΛΑΣ ΗΓΩΝΙΣΘΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΟΣΥΜΜΟΡΙΤΩΝ
ΑΝΔΡΕΙΚΕΛΩΝ ΤΟΥ ΣΛΑΥΪΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΟΥΧΙ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΣΥΜΜΟΡΙΤΑΣ ΔΕΝ ΑΝΕΓΝΩΡΙΣΘΗ ΔΙΕΘΝΩΣ Η ΙΔΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΜΠΟΛΕΜΟΥ

Ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο «ἐμφύλιος πόλεμος», ὡς ἀνιστορήτως καὶ ἀντιεπιστημονικῶς ἐχαρακτηρίσθη ἐσχάτως, ἐπεὶ δὴ ἐνομήσθη ὅτι οὕτω ἐξωραϊζόμενος ἀποβάλλει τὸν ἐγκληματικὸν τοῦ καὶ προδοτικὸν τοῦ χαρακτήρα. Ἐπιστεύθη ὅτι διὰ τοῦ χαρακτηρισμοῦ τοῦ Συμμοριτοπολέμου, ὡς «ἐμφυλίου πολέμου», ἀπαλλάσσονται οἱ συμμορίται ἐκ τῆς βαρυντάτης μομφῆς τοῦ ὅρου τούτου, ὅστις ὑποδηλοῖ τοὺς ἐγκληματίας τοῦ Κοινοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, τοὺς κακοποιούς, τοὺς ληστές καὶ τοὺς συνωμότες. Ἐξ ἄλλου εἰς τοὺς συμμορίτας οὐδέποτε καὶ παρ' οὐδενὸς ἀνεγνωρίσθη ἡ ιδιότης τοῦ ἐμπολέμου, ὥστε ὁ Συμμοριτοπόλεμος νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς «ἐμφύλιος πόλεμος».

Κατόπιν, μάλιστα, τῆς διατυπωθείσης γνωματεύσεως, ὑπὸ τῆς Ἑρευνητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε., τῆς 23ης Μαΐου 1947, διὰ τῆς ὁποίας ὁ διεξαχθεὶς ἀγὼν κατὰ τὴν περίοδον 1946-1949, μεταξὺ τοῦ Ἑθνικοῦ Στρατοῦ καὶ τῶν ἀνταρτοκομμουνιστῶν, ἐχαρακτηρίσθη ὡς «*συμμοριακὸς πόλεμος*», ἐπισημοποιήθη καὶ ἐπεκυρώθη πλέον καὶ διεθνῶς ἡ ὀνομασία τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου ὡς «*Συμμοριτοπόλεμος*».

Ἀποτέλεσμα τούτου ὑπῆρξεν ἡ μὴ ἀναγνώρισις, βάσει τῆς Συνθήκης τῆς Γενεύης, τῶν δύο ἀντιπάλων παρατάξεων ὡς ἐμπολέμων. Δηλαδή, ὁ πόλεμος ἐκεῖνος οὐδέποτε ἐθεωρήθη καὶ ἀνεγνωρίσθη ὡς «ἐμφύλιος πόλεμος», ὡς ἐπιχειροῦν νὰ τὸν ἐμφανίσουν σήμερον οἱ ἀγνοοῦντες τὴν ἱστορίαν. Κατὰ συνέπειαν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν

ἀνεγνώρισε τὴν ιδιότητα τοῦ αἰχμαλώτου πολέμου, εἰς τοὺς συλλαμβανομένους ὑπὸ τοῦ Ἑθνικοῦ Στρατοῦ συμμορίτας, τοὺς ὁποίους ἐχαρρακτῆρισεν ὡς κακοποιούς καὶ ἐγγληματίας τοῦ Κοινοῦ Ποινικοῦ Δικαίου. Ἐπίσης, διὰ τὸν ἴδιον αὐτὸν λόγον καὶ οἱ συλληφθέντες ὑπὸ τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν Ἀξιοματικοὶ καὶ Ὀπλίται τοῦ Ἑθνικοῦ Στρατοῦ, δὲν ἐθεωρήθησαν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Στρατιωτικῶν ὡς αἰχμάλωτοι πολέμου, ἀλλ' ἐφέροντο ὡς ἀγνοούμενοι.

Εἰς τοὺς συμμορίτας δὲν ἀνεγνωρίσθη ἡ ιδιότης τοῦ ἐμπολέμου οὐδ' ὑπ' αὐτῶν τούτων τῶν πατρῶνων των Ρώσων, οἱ ὅποιοι καὶ ἔδωσαν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐντολὴν διὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς ψευδοκυβερνήσεως τοῦ Βουνού, ἡ ὁποία καὶ ἐξηγγέλθη ἐκ Βελιγραδίου, διὰ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῶν συμμοριτῶν, τὴν 24ην Δεκεμβρίου 1947, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπεσχέθησαν πῶς ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ σχηματισμοῦ της θὰ τὴν ἀνεγνώριζον ἐπισήμως.

Ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο «ἐμφύλιος πόλεμος», καθ' ὅσον ὁ ἀγὼν ἐπεξετείνετο καὶ πέραν τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων. Διεπιστώθη ὅτι αἱ εἰς τὰ ξένα ἐδάφη εἰσερχόμεναι δυνάμεις τῶν ἀνταρτοκομμουνιστῶν, μετὰ τὴν ἀνασύνταξιν των καὶ τὸν ἐπανεξοπλισμὸν των, ἐπανήρχοντο ἐκ νέου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔδαφος πρὸς συνέχισιν τοῦ ἀγῶνος των.

Ο ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ
ΔΙΕΞΗΧΘΗ ΥΠΟ ΔΥΟ ΣΗΜΑΙΑΣ
ΚΑΙ ΑΠΕΒΛΕΠΕΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΥΤΟΝΟΜΗΣΙΝ
ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Ὁ Συμμοριτοπόλεμος, ὡς ὀρθῶς καὶ δικαίως ἀπεκλήθη ἢ ἐπιδρομὴ τῶν μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ κομμουνιστοσυμμοριτῶν, τόσον ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὅσον καὶ ὑπὸ τοῦ ἐπισημοτέρου διεθνοῦς ὀργάνου, ἦτοι τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ Ο.Η.Ε., ἦτο πόλεμος μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἐλληνοφώνων Σλαυϊκῆς συνειδήσεως, τῶν ὑπερασπιζομένων τὰ συμφέροντα τῶν Σλαύων, κομμουνιστοσυμμοριτῶν ἀφ' ἑτέρου. Ἦτο ἀγὼν διεξαχθεὶς ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν ἐθνικῶν δυνάμεων ἐναντίον ξένου ἐπιδρομέως.

Ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο «ἐμφύλιος πόλεμος», δηλαδὴ πόλεμος μεταξὺ Ἑλλήνων, ὡς, κατ' εὐφημισμὸν, πολιτικὴν σφοπιμότητα καὶ ἰδιοτέλειαν, ἐβαπτίσθη οὗτος, ὑπὸ τῶν ὀπίμων ἀναθεωρητῶν καὶ παραχαρακτῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο «ἐμφύλιος πόλεμος», διότι διεξήχθη ὑπὸ δύο «Σημαίας», τὴν κυανόλευκον, ἀφ' ἑνός, ἥτις ἀντεπροσώπευε τὸ αἰώνιον Ἑλληνικὸν πνεῦμα καὶ τὴν ἐρυθρὰν μετὰ τοῦ σφυροδρεπάνου, ἀφ' ἑτέρου, ἥτις ἦτο τὸ σύμβολον τῆς βίας, τῆς βαρβαρότητος, τοῦ σφοταδισμοῦ, τοῦ ἐξανδραποδισμοῦ, τῆς τυραννίας καὶ τῆς ἐξαθλιώσεως. Ἀπὸ τὴν πλευρὰν τῆς κυανολεύκου εὐρίσκετο ὁ Ἑλληνικὸς Ἐθνικὸς Στρατὸς καὶ ἀπὸ τὴν πλευρὰν τοῦ μυσσαροῦ σφυροδρεπάνου ὑπῆρχον ὁμάδες ξενοκινήτων συμμοριτῶν, αἱ ὁποῖαι ἐλυμαίνοντο κυριολεκτικῶς τὴν ὑπαιθρον, ἔσφαζον χάριν ἐκδικη-

σεως ἢ ἀκόμη καὶ ψυχαγωγίας, ἐλήστευον, ἐπυρπόλουν καὶ γενικῶς ἔσπειρον τὸν ὄλεθρον καὶ τὸν θάνατον εἰς τὸ πέρασμά των. Ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο, τέλος, «ἐμφύλιος πόλεμος», διότι οἱ ὑπηρετοῦντες ὑπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Σημαίαν ἔψαλλον τὸν Ἑθνικὸν Ὑμνον τῆς Ἑλευθερίας, ἐνῶ οἱ ἀγωνιζόμενοι ὑπὸ τὴν ἐρυθρὰν μετὰ τοῦ σφυροδρεπάνου σημαίαν ἔψαλλον τὸν ὕμνον τῆς Γ' Κομμουνιστικῆς Διεθνoῦς.

Χαρακτηριστικόν, ἐξ ἄλλου, εἶναι τὸ γεγονός ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ Συμμοριτοπολέμου, οὐδεμία ἀπολύτως ἐξεδηλώθη συμπαράστασις, ἔστω καὶ μικροῦ τμήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, πρὸς τοὺς ξένους ἐπιδρομεῖς, παρὰ τὴν δημοσίευσιν, εἰς τὸν «*Ριζοσπάστην*» τῆς 8ης Ὀκτωβρίου 1947, ἀρθρου τοῦ Νίκου Ζαχαριάδη ὑπὸ τὸν τίτλον «*Ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν*», διὰ τοῦ ὁποίου ἐκήρυσεν ἐπανάστασιν. Κατὰ τοὺς 63 μῆνας τοῦ Συμμοριτοπολέμου, οὐδεμία ἐσημειώθη ἀπεργία καὶ οὐδεμία ἐξεδηλώθη ὠργανωμένη διαμαρτυρία, ὅπως μετὰ μεγίστης λύπης καὶ πικρίας ὡμολόγησεν ὁ «*πρωθυπουργός*» τῶν συμμοριτῶν Δημήτριος Παρτσάλιδης.

Ὁ διεξαχθεὶς πόλεμος δὲν ἦτο ἀγὼν ἰδεολογικὸς ἢ κοινωνικὸς, ἀλλὰ τοιοῦτος ἀποκλειστικῶς ἐναντίον ξένου κατακτητοῦ, χρησιμοποιοῦντος ἐσωτερικὴν ἐνοπλίον «*πέμπτην φάλαγγα*», ἥτοι χρησιμοποιοῦντος ἐντὸς τοῦ ἐθνικοῦ ἐδάφους τῆς Ἑλλάδος, μικρὰν μειοψηφίαν, ἐστερημένην παντελῶς Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, φανατισμένην καὶ πειθαρχοῦσαν τυφλῶς εἰς ξένας ἐντολάς. Ἦτο εἰσβολὴ τοῦ Σλαβισμού καὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν δημιουργίαν αὐτονομιστικῆς κινήσεως εἰς τὴν Μακεδονίαν, μὲ σκοπὸν τὴν ἀπόσπασιν αὐτῆς ἐξ Ἑλλάδος, ἥτοι ἀπέβλεπεν εἰς τὸν ἀκρωτηριασμόν τῆς Πατρίδος μας καὶ εἰς τὴν, διὰ τῆς στυγνῆς βίας, ἐπιβολὴν κομμουνιστικοῦ, φασιστικοῦ καὶ τυραννικοῦ καθεστώτος εἰς τὸ Νοτίως Ὀλύμπου ἐναπομένον τμήμα αὐτῆς, ὥστε, τοιoutoτρόπως, τοῦτο νὰ ἐνταχθῇ, ὡς Σλαβικὴ ἐπαρχία, εἰς τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐπαρχίαν τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως. Ἦτο, τέλος, πόλεμος ξένου ἐχθροῦ, ἐναντίον τοῦ Ἑθνoυς, ἀποβλέποντος εἰς τὸν ἐδαφικὸν διαμελι-

σμόν τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς τὴν κατάλυσιν καὶ τὸν ἐνταφιασμόν τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν τῆς.

Ὁ Συμμοριτοπόλεμος ἦτο ἀναμφισβητήτως ξενοκίνητος εἰσβολὴ ἐμμίσθων ἀργυρωνήτων πρακτόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ. Τὸν χαρακτήρα δὲ τῆς ξενοκινήτου εἰσβολῆς προσδίδει, ἅφ' ἑνὸς μὲν, τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ τελικὴ ἀπόφασις καὶ ἡ ἐγκρισὶς διὰ τὴν ἑναρξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου ἐλήφθη ἀποκλειστικῶς ὑπὸ ξένων καὶ ἐπὶ ξένου ἐδάφους, ἅφ' ἑτέρου δέ, ἡ ἐπίσημος διεθνὴς διαπίστωσις ὅτι, ἐκ ξένων ἐδαφῶν, ὅπου ὠργανοῦντο, ἐγυμνάζοντο, ἐξωπλίζοντο, περιεθάλλοντο καὶ ὅπου ἐσχεδιάζοντο αἱ ἐπιθέσεις τῶν ἐρυθρῶν φασιστικῶν ὁρδῶν, ἐξαπελύοντο αἱ κατακτητικαὶ καὶ ληστρικαὶ ἐπιδρομαὶ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης, τὸν χαρακτήρα τῆς ξενοκινήτου εἰσβολῆς προσδίδει καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ ἀγὼν ἐπεξετείνετο καὶ πέραν τῶν Ἑλληνικῶν συνόρων, ἅφ' ὅσον διεπιστώθη ἐπισημως ὅτι αἱ εἰς τὰ ξένα ἐδάφη (Ἀλβανία, Νοτιοσλαβία, Βουλγαρία) εἰσερχόμεναι δυνάμεις τῶν ἀνταρτοκομμουνιστῶν, μετὰ τὴν ἀνασύνταξιν των καὶ τὸν ἐπανεξοπλισμὸν των, ἐπανήρχοντο ἐκ νέου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἐδαφος πρὸς συνέχισιν τοῦ ἀγῶνος των. Τέλος, τὸν χαρακτήρα τῆς ξενοκινήτου εἰσβολῆς, προσδίδει καὶ ἡ διαπιστωθεῖσα, κατὰ τρόπον ἀναντίρρητον, δι' ἐπισημῶν ἐγγράφων καὶ ὁμολογιῶν, βεβαιότης ὅτι ἡ ἐπιδρομὴ αὕτη, ἀποβλέπουσα εἰς μεταβολὴν τῶν ὁρίων τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας, ἐξυπηρέτει ἀπολύτως καὶ ἀποκλειστικῶς τὰς βλέψεις καὶ τὰς κατακτητικὰς ἐπιδιώξεις ξένων Κρατῶν, προκειμένου νὰ θέσουν ὑπὸ τὸν πλήρη ἑλεγχόν των, τόσον τὰς πρὸς τὸ Αἰγαῖον προσβάσεις, ὅσον καὶ τὰς βορείους ἀκτὰς αὐτοῦ, δι' ἀποσπάσεώς των ἐκ τοῦ Ἑλλαδικοῦ μητρικοῦ κορμοῦ.

Ἡ ἐξασφάλις τῆς ἐξόδου πρὸς τὸ Αἰγαῖον, τῶν πρὸς βορρᾶν ὁμόρων κομμουνιστικῶν κρατῶν, ἦτο πάντοτε εἷς ἐκ τῶν βασικῶν στόχων καὶ ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ Συμμοριτοπολέμου καὶ ἀπετέλει τὴν παλαιάν, παγίαν στρατηγικὴν ἐπιδίωξιν τῆς Ρωσσικῆς Ἱμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς, ἥτοι τὴν, διὰ τῆς παρακάμψεως τῶν στενῶν τῶν Δαρδανελλίων,

ἔξοδον τῆς Ρωσσίας εἰς τὴν Μεσόγειον.

Ἡ ἡγεσία, ἐξ ἄλλου, τοῦ κομμουνιστοσυμμοριτισμοῦ εἶχε καθαρώς Σλαυϊκὴν συνείδησιν καὶ ἀπετελεῖτο ἐκ μισθοφόρων-ἀνδρεικέλων τῆς Μόσχας, ἐνεργούντων καθ' ὑποβολὴν τῆς, κατ' ἐπιταγὴν τῆς καὶ διὰ λογαριασμόν τῆς, πρὸς ἐπίτευξιν τῶν ἐπεκτατικῶν σχεδίων καὶ κατακτητικῶν βλέψεων τῶν γειτόνων μας εἰς βάρος τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Βορείου Ἑλλάδος. Ἡ ἡγεσία τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἐξωμότας. Ἦτοι, αὕτη, ἀπετελεῖτο ἐξ ἀτόμων ἀπαρνηθέντων δύο ἐκ τῶν πλέον βασικῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα καθορίζουν τὴν ἐθνικότητα ἐνὸς ἀτόμου, τουτέστι τὴν πίστιν των πρὸς τὴν Θρησκείαν καὶ τὴν τοιαύτην πρὸς τὴν Πατρίδα. Οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἡγεσίαν τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν ἀπηνήθησαν καὶ ἀπεκλήρυσαν αὐτοπροαιρέτως τὴν πάτριον πίστιν των, ὡς καὶ τὴν καταγωγὴν των καὶ μετέστησαν εἰς ἄλλο θρήσκευμα καὶ εἰς ἄλλην ἐθνότητα. Ἐγιναν ἄθεοι καὶ Σλαῦοι. Δὲν ἦσαν Ἕλληνες. Ἀπ' ἐναντίας, μάλιστα, ἔτρεφον ἄσβεστον μῖσος ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Ἑλλήνων, τοὺς ὁποίους ἐθεώρουν ἐχθροὺς. Οὗτοι ὡς μητέρα-πατρίδα των ἀνεγνώριζον μόνον τὴν Σοβιετικὴν Ἐνωσιν. Ὁ Βασίλειος Μπαρτζώτας («Φάνης»), μέλος τῆς τριμελοῦς Γραμματείας τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου τοῦ Κ.Κ.Ε., ἔγραψε, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1952, εἰς ἄρθρον του δημοσιευθὲν εἰς τὸ θεωρητικὸν περιοδικὸν τοῦ Κ.Κ.Ε. «Νέος Κόσμος», τεῦχος 10ον: «Τὸ Κόμμα μας, ἀπ' τὴν καθοδήγησιν μέχρι τὸ τελευταῖο μέλος του, εἶναι ἀπόλυτα ἀφωσιωμένον στὴν μάνην μας τῇ Σοβιετικῇ Ἐνωση».

Τὸ γεγονὸς ὅτι κύριος ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς ἡγεσίας τοῦ Συμμοριτοπολέμου (Κ.Κ.Ε.) ἦτο ἡ αὐτονόμησις τῆς Μακεδονίας, δηλαδή ὁ ἀποχωρισμὸς τῆς Μακεδονίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐνσωμάτωσίς της εἰς τὴν Νοτιοσλαβίαν, διὰ τῆς Ὁμοσπόνδου Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῶν Σκοπίων, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἀρχισυμμορίτου «καπετάν» Γιαννούλη. Οὗτος, τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1946, ἐπανελθὼν ἐξ

Ἀλβανίας εἰς τὸ χωρίον Κοτύλη Γράμμου καὶ ὁμιλῶν πρὸς τοὺς κατοίκους τῆς περιοχῆς, ἀφοῦ παρεδέχθη τὴν στενὴν συνεργασίαν τῶν συμμοριτῶν μετὰ τῆς Σλαβικῆς ὀργανώσεως, τῆς καθοδηγουμένης ἐκ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῶν Σκοπίων Ν.Ο.Φ., εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Μὲ τὴ Ν.Ο.Φ. συνεργαζόμεθα στενῶς, καθὼς ἐπίσης συνεργάζεται τὸ Ε.Α.Μ. καὶ τὸ Κ.Κ.Ε. Οἱ σύμμαχοί μας εἶναι μεγάλοι καὶ ἰσχυροί. Καὶ τὸ σπουδαιότερον εἶναι ὅτι τηροῦν τίς ὑποσχέσεις των. Ἡ ἡγεσία τοῦ Κ.Κ.Ε. θὰ τηρήσει τὴν ὑπόσχεσίν της, τὴν ὁποία ἔδωκε ἐπὶ Κατοχῆς, διὰ τὴν αὐτονόμηση τῆς Μακεδονίας. Οἱ σύμμαχοί μας θὰ μᾶς ἐνισχύσουν δι' ἐμφύχου καὶ πολεμικοῦ ὕλικου».

ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΟΤΗΤΑ ΕΝΟΣ ΑΤΟΜΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΖΕΙ Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΚΑΙ Η ΠΑΙΔΕΙΑ

Ἄλλ' ὁ χαρακτήρ ἐνὸς πολέμου δὲν καθορίζεται μόνον ἐκ τοῦ ιδεολογικοῦ καὶ κοινωνικοῦ περιεχομένου αὐτοῦ, οὔτε μόνον ἐκ τῆς ἐπιδιώξεως ἀποσπάσεως μέρους τῆς ἐπικρατείας πρὸς ὄφελος ξένου Κράτους. Κύριος παράγων, τοῦ χαρακτηρισμοῦ ἐνὸς πολέμου ὡς ἐμφυλίου, κατὰ τὸ Διεθνὲς Δίκαιον, θεωρεῖται ἡ διεξαγωγή αὐτοῦ μεταξὺ πολιτῶν τοῦ ἰδίου Κράτους, καὶ ἐν προκειμένῳ μεταξὺ Ἑλλήνων. Ἡ ἡγεσία, ὁμῶς, τοῦ Συμμοριτοπολέμου παρεδέχθη ἐπισήμως ὅτι τὸ ἡμῖς σχεδὸν ἐξ αὐτῶν ἀπετελεῖτο ἐκ Σλαβομακεδόνων, δηλαδὴ ἐκ Σλαῶν γεννηθέντων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ ἐχόντων καθαρῶς Σλαβικὴν συνείδησιν, ἀγωνιζομένων δὲ διὰ τὴν ὑποδούλωσιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας εἰς τοὺς Σλαῶς. Οἱ συμμοριταί, ἐξ ἄλλου, οἱ ὅποιοι κατέφυγον εἰς Νοτιοσλαβίαν, μετὰ τὸ ἀποτυχὸν κομμουνιστικὸν κίνημα τοῦ Δεκεμβρίου 1944, εἶναι τὰ ἴδια ἐκεῖνα ἄτομα, τὰ ὅποια εἶχον συνεργασθῇ μετὰ τῶν Βουλγαρικῶν ἀρχῶν κατοχῆς τῆς Μακεδονίας καὶ μετὰ τοῦ Ε.Λ.Α.Σ., κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, πρὸς τὸν σκοπὸν ἀποσπάσεως τῆς Μακεδονίας ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἐνσωματώσεως αὐτῆς εἰς τὴν Κομμουνιστικὴν Βαλκανικὴν Ὁμοσπονδίαν. Ἐκ τοῦ ἐτέρου, ἐπίσης, ἡμίσεος τῶν συμμοριτῶν, τὸ ἐννενηκοντα τοῖς ἑκατὸν ἐξ αὐτῶν προήρχετο ἐκ τῆς βιαίας στρατολογίας.

Ἀνεξαρτήτως, ὁμῶς, ὅλων αὐτῶν, οἱ συμμοριταί δὲν εἶναι δυνατόν νὰ θεωρῶνται Ἕλληνες, ἐπειδὴ συμπτωματοζῶς ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Χώραν μας, εἴτε ἐπειδὴ ὠμίλουν τὴν

Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Δὲν εἶναι ἡ κοινότης τῆς γλώσσης καὶ τῆς καταγωγῆς τὰ κύρια καὶ μοναδικὰ στοιχεῖα τῆς ἐθνικότητος ἐνὸς ἀτόμου. Βασικὸν καὶ οὐσιαστικὸν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὴν ἐθνικότητα ἐνὸς ἀτόμου, εἶναι, ἐπίσης, ὁ ἐθνικὸς τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, τοῦ αἰσθάνεσθαι καὶ τοῦ ἐνεργεῖν. Ὁ δρῶν κατὰ τοῦ Ἑθνους του, ὑπηρετῶν καὶ ἐκτελῶν πιστῶς τὰς ἐντολὰς καὶ τὰ κατακτητικὰ σχέδια ξένης δυνάμεως, εἰς βάρος τῆς Χώρας του, παύει νὰ εἶναι αὐτοπροαιρέτως καὶ ἐξ ὑπαιτιότητός του τέκνον αὐτοῦ.

Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ γράφει ὁ Ἀλέξης Ἐλικιώτης, εἰς τὴν σελίδα 436 τοῦ βιβλίου του «*Ἱστορικὴ Ἀναμέτρηση*»: «Τὸ Κ.Κ.Ε. ἐξαπολύοντας τὸν Τρίτο Γύρο ἐνεργοῦσε σὰν ἐνσυνείδητο ὄργανο τῆς Βαλκανικῆς πολιτικῆς τῆς Ρωσσίας καὶ συναυτουργὸς τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ἐδαφικῶν βλέψεων τῶν γειτόνων. Ἡ ἐνέργεια τοῦ Κ.Κ.Ε. ἐντεταγμένη μέσα στὸν γενικώτερο σχεδιασμὸ τοῦ Σλαβικοῦ ἐπεκτατισμοῦ, δὲν ἦταν, σὲ τελευταία ἀνάλυση, οὔτε κἀν δική του πρωτοβουλία. Ἡ πρωτοβουλία του ἦταν πρωτοβουλία τοῦ μισθοφόρου ἢ τοῦ πιονιοῦ. Ἦταν πρόθυμος ἐκτελεστής ξένων ἀποφάσεων τὸ Κ.Κ.Ε. καὶ δουλικὸς ὑπηρετὴς ξένων ἐπιδιώξεων. Ἡ πραγματικότης συνοψίζεται στὴ φράση τοῦ Ζαχαριάδη ποὺ εἰπώθηκε στὶς παραμονὲς τῆς ἐξαπολύσεως τῆς Ἀνταρσίας: «Ὅσο πιὸ κάτω κατεβαίνουν οἱ Σλαῦοι κομμουνιστὲς τῆς Βαλκανικῆς, τόσο τὸ καλύτερο διὰ τὸ Κ.Κ.Ε.»!

Βασικὸν καὶ οὐσιαστικὸν ἐπίσης στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζει τὴν ἐθνικότητα ἐνὸς ἀτόμου εἶναι καὶ ἡ Παιδεία, δηλαδή ἡ ἐκπαίδευσις, ἡ μόρφωσις, ἡ ἀγωγή. Ὁ περίφημος ῥήτωρ καὶ διδάσκαλος Ἰσοκράτης, ὁ ὁποῖος ἀπέδιδεν ἰδιαιτέραν καὶ μεγαλυτέραν σημασίαν εἰς τὴν πνευματικὴν συγγένειαν, ἐκ τῆς λόγω καταγωγῆς τοιαύτης, εἰς τὸν «πανηγυρικόν» πολιτικὸν λόγον του περὶ Ἑλλήνων, διετύπωσε τὸ ἐξῆς σοφὸν ἀπόφθεγμα, τὸ ὁποῖον κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἑλλήνες ἀποκαλοῦνται, πολὺ περισσότερον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔλαβον Ἑλληνικὴν ἀγωγήν καὶ ἐκπαίδευσιν, παρὰ οἱ ἔχοντες κοινὴν καταγωγήν». Δὲν ἀρκεῖ δηλαδή

διὰ νὰ θεωρηθῇ τις ὡς Ἕλλην, νὰ προέρχεται ἐξ Ἑλλήνων τὸ γένος γονέων, ἀλλὰ εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἔχη λάβει καὶ Ἑλληνικὴν παιδείαν, διὰ νὰ ἀποκτήσῃ Ἑλληνικὴν συνείδησιν. Διὰ τὸν Ἰσοκράτην, τὸν Πλάτωνα καὶ τὴν ἐποχὴν των, τὸ ἐννοιολογικὸν περιεχόμενον τῆς λέξεως «παιδεία» εἶχεν ἐπεκταθῇ καὶ εἶχε συνδεθῇ μεταξὺ ἄλλων καὶ μὲ τὴν ἐννοιαν τῆς ἐθνικότητος ἐνὸς ἀτόμου. Ἄλλως τε, τὸ γλωσσικὸν κριτήριον δὲν ἵκται νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ κύριον γνώρισμα τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως καὶ δὲν θεωρεῖται ἐπαρκὲς διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἐθνικότητος. Τὸ νὰ ὁμιλῇ τις τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἔστω καὶ ἂν αὕτη εἴναι ἡ μητρικὴ του γλῶσσα, δὲν σημαίνει ἀπαραιτήτως ὅτι εἶναι Ἕλλην, ἐὰν ταῦτοχρόνως δὲν σκέπτεται Ἑλληνικά καὶ δὲν ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Ἡ γλῶσσα ἀποτελεῖ σαφῶς ἐξωτερικὸν δηλωτικὸν τῆς ἐθνικότητος καὶ οὐχὶ οὐσιαστικὸν γνώρισμα αὐτῆς. Οὐσιαστικὸν γνώρισμα εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ ἐθνικὴ συνείδησις. Ἐπομένως καὶ κοινωνιολογικῶς, ὁ Συμμοριτοπόλεμος δὲν ἦτο «ἐμφύλιος πόλεμος», ἀλλὰ πόλεμος μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ ἑλληνοφώνων μισθοφόρων ξένου Κράτους, τοῦ Σοβιετικοῦ.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ γνωστὸς Βουλγαρόφιλος Γερμανὸς συγγραφεὺς Βάϊγκαν, εἰς τὰς σελίδας 1-2 τοῦ βιβλίου του «Ἐθνολογία τῆς Μακεδονίας», ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ ἐπιστήμη δὲν πρέπει νὰ ικανοποιῇ διὰ τῆς πολιτικῆς ἀπόψεως, συμφώνως πρὸς τὴν ὁποίαν ἡ μητρικὴ γλῶσσα ἐνὸς ἀτόμου καθορίζει τὴν ἐθνικότητά του. «Ἡ γλῶσσα, γράφει, εἶναι γὰρ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ μεταβλητὸν καὶ δὲν πρέπει μόνον αὐτὴ νὰ λαμβάνηται ὡς κρίσις διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς ἐθνικότητος, ἀλλὰ αἱ πνευματικαὶ καὶ σωματικαὶ ιδιότητες, τὰ ἦθη καὶ τὰ λαϊκὰ ἔθιμα». Καὶ ὁ Δημήτριος Ζάγκλης, ὁ ὁποῖος παραθέτει τὴν ἐπιστημονικὴν θεωρίαν τοῦ Γερμανοῦ συγγραφέως Βάϊγκαν, εἰς τὰς σελίδας 536 καὶ 537, τοῦ βιβλίου του «Ἡ Μακεδονία τοῦ Αἰγαίου καὶ οἱ Γιουγκοσλαῦοι», συμπληρώνει: «Πρώτιστον καὶ κυριώτερον ἐξ ὅλων τῶν βασικῶν γνωρισμάτων τὰ ὁποῖα καθορίζουν τὴν ἐθνικότητα ἐνὸς ἀτόμου ἢ μιᾶς ομάδος ἀτόμων, εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ συνείδησις. Ἡ γλῶσσα

εἶναι τὸ ἐνδυμα ἐνὸς ἀτόμου, δὲν εἶναι τὸ σῶμα του οὔτε ἡ ψυχὴ του καὶ ἡ συνείδησίς του».

Ἐάν εἰς τὰς τάξεις τῶν συμμοριτῶν συμπεριλαμβάνοντο καὶ Ἕλληνες ἐπιστρατευθέντες βιαίως, παιδιά, τραγικά θύματα τοῦ «παιδομαζώματος» ἢ καὶ παρασυρθέντες καὶ παραπλανηθέντες, οἵτινες, μάλιστα, ἡγνόουν διατὶ ἐπολέμουν καὶ ὑπὲρ ποίων ἡγωνίζοντο, τοῦτο τὸ γεγονός δὲν μεταβάλλει καὶ δὲν ἀλλοιώνει τὸν χαρακτῆρα τοῦ πολέμου.

ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ ΕΓΚΛΗΜΑ ΓΕΝΟΚΤΟΝΙΑΣ

Προκειμένου να καταδειχθῇ ὅτι, σύμπασα ἡ ἡγεσία τοῦ κοιμμουνιστοσυμμοριτισμοῦ, διακατείχετο ὑπὸ Σλαβικῆς συνειδήσεως καὶ ἦτο ἐχθρὰ πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, ἀρκεῖ νὰ ἀναφερθῶμεν ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὸ διαπραχθὲν ὑπ' αὐτῆς, ἀπὸ τοῦ Ἰανουαρίου 1948, ἔγκλημα γενοκτονίας κατὰ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τὴν ὁποίαν ἐλάμβανον οἱ ἀπαχθέντες βιαίως ἐκ τῆς ἀγκάλῃς τῆς μητρὸς των Ἑλληνόπαιδες, τὰ τραγικὰ ἐκεῖνα θύματα τοῦ παιδομαζώματος πρὸς τὸν σκοπὸν ἀλλοιώσεως τῆς ἐθνικῆς των συνειδήσεως. Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν εἰς τὸ Σλαβικῆς καὶ σατανικῆς ἐμπνεύσεως ἀποτροπαιὸν ἔγκλημα τοῦ «παιδομαζώματος», τὸν σύγχρονον αὐτὸν γενιτσαρισμὸν, ἀρκεῖ νὰ υπομνησθῇ ὅτι ὁ Νίκος Ζαχαριάδης καὶ ὁ Μᾶρκος Βαφειάδης εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι βαρύνονται μὲ τὴν ἀναβίωσιν, μετὰ ἐξ περιποῦ αἰῶνας, τοῦ σχεδίου γενοκτονίας εἰς βάρος τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Μόνον ξένος κατακτητὴς, μόνον ἐχθρὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, μόνον ἄτομα ἐστερημένα παντελῶς Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως, ἦτο δυνατόν νὰ διαπράξουν παρόμοιον εἰδεχθὲς ἔγκλημα.

Ὁ διαπρεπὴς λογοτέχνης Στρατῆς Μυριβήλης, εἰς τὴν σελίδα 13 τοῦ βιβλίου του «Ὁ κοιμμουνισμὸς καὶ τὸ παιδομάζωμα», δίδει μίαν ἐναργῆ εἰκόνα τῆς φρίκης τοῦ διαπραχθέντος βδελυροῦ τούτου ἀνοσιουργήματος: «*Αὐτὴ τῇ φορᾷ, γράφει, δὲν κράζεται Ὁρχάν ὁ Σουλτάνος. Σλαβικὸ εἶναι τὸ νομὸν αὐτοῦ. Καρᾶ-Ἀλῆ-Τζεντερελῆ λέγανε τὸ Σατανᾶ ποὺ ἐνέπνευσε στὸν Ὁρχάν τὸ παιδομάζωμα. Μᾶρκο κράζουν τὸν κακοῦργο ἑλληνοφάγο ποὺ τὸ συνεχίζει. Οἱ Σουλτᾶνοι τᾶπαιρναν 14 καὶ*

15 χρονών. "Επαιρναν μόνο ένα ή δύο από κάθε σπίτι. Οί έλληνόφωνοι Σλαῦοι τὰ παίρνουν όλα. Άγόρια καί κορίτσια. Καί τὰ παίρνουν από τριῶν χρονῶν κι άπάνω γιά νά ξεχνάνε γρήγορα τή γλώσσα στά χέρια τῶν άλλοφυλων».

"Ενα έτος μετά τήν έναρξιν τοῦ παιδομαζώματος, ἔνιοι ἐκ τῶν άρπαγέντων βιαίως Έλληνοπαίδων, άρρένων καί θηλέων, ήλικίας μόλις 15-16 ἐτῶν, άφου υπέστησαν στοιχειώδη καί ύποτυπώδη στρατιωτικήν εκπαιδευσιν, ώδηγήθησαν παρὰ τήν θέλησίν των ἐκ τῶν Χωρῶν τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος, διά νά πολεμήσουν ἐναντίον τῆς πατρίδος των καί υπέρ τῶν Σλαυϊζῶν ἐπιδιώξεων.

"Όσον δέ άφορᾷ εἰς τὸ σχέδιον άφελληνισμοῦ τῶν θυμάτων τοῦ παιδομαζώματος, άρκεῖ νά αναγνώσῃ κανεῖς τὰς εκπαιδευτικὰς ὁδηγίας, τὰς ὁποίας ἐξέδωσε τὸ Κ.Κ.Ε., διά νά διαπιστώσῃ τήν προσπάθειαν άλλοιώσεως τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν Έλληνοπαίδων καί τῆς μετατροπῆς των εἰς γενιτάρους τοῦ μαρξισμοῦ καί τῶν Σλαῦων. Αἱ εκπαιδευτικαὶ αὐταὶ ὁδηγίαι, τὰς ὁποίας ὑπογράφουν, ἐκ τῆς Έπιτροπῆς τοῦ Παιδομαζώματος, οἱ φέροντες τὸ στίγμα τῆς ἐθνικῆς προδοσίας, Πέτρος Κόκκαλης, "Ελλη Άλεξίου καί Γ. Άθανασιάδης, περιλαμβάνουν τὰ ἐξῆς καταπληκτικά: «Τὰ παιδιά μας πρέπει νά τρέφουν ξεχωριστὴ ἀγάπη πρὸς τοὺς λαοὺς τῆς Σοβιετικῆς Ένωσης, πού κρατᾶνε πρωτοπόρο καί καθοδηγητικὸ ρόλο στοὺς ἀγῶνες γιά τὴ λευτεριά!»! Ἀλλὰ καί ἡ κομμουνιστικὴ ἐπιθεώρησις «Νέος Κόσμος», τοῦ Ἰανουαρίου 1954, ὡς καί ἡ κομμουνιστικὴ ἐφημερίς «Άγωνιστής», ἀναφερόμεναι εἰς τήν εἰσήγησιν τοῦ συμμορίτου Βουρνᾶ, πρὸς τὸ συγκροτηθέν, ἐν Πολωνία, ὑπὸ τήν αἰγίδα τῆς Σλαυϊκῆς ὀργανώσεως «Ήλιντεν», Συνέδριον Σλανομακεδόνων, γράφουν: «Τὰ παιδιά μας στίς Λαϊκῆς Δημοκρατίες διαπαιδαγωγοῦνται, κατὰ τὸ πρότυπον τῆς ἡρωϊκῆς κομσομόλ καί τῶν νεολαιῶν τῶν Λαϊκῶν Δημοκρατιῶν, σὲ διεθνιστές. Διαπαιδαγωγοῦνται στὸ πνεῦμα τῆς ἀπεριόριστης ἀγάπης καί ἀφοσίωσης στὴ μάννα μας Σοβιετικὴ Ένωση!»! Δηλαδή, διά τήν ἡγεσίαν τοῦ Κ.Κ.Ε. καί τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν,

μάννα τους, πατρίδα τους, έθνος τους είναι ή Σοβιετική "Ενωσις! Περί Έλλάδος δέν αναφέρεται ούτε λέξις. Τοῦτο είναι φυσικόν μόνον δι' άτομα στερούμενα Έλληνικῆς έθνικῆς συνειδήσεως καί έμφορούμενα υπό καθαρώς Σλαυϊκῆς τοιαύτης. Αλλά καί ή κομμουνιστική έφημερίς «Αγωνιστής», τῆς 31ης Αύγούστου 1962, εκδιδόμενη υπό τών φυγάδων συμμοριτῶν, έν Τσεχοσλοβακία, γράφει εις άρθρον της: «Πρέπει νά γίνωνται προκηρύξεις διαγωνισμοῦ μέ πατριωτικά περιεχόμενα, όπως: «Γιά νά γνωρίσουμε τήν ιστορία τοῦ Σλαβομακεδονικοῦ Λαοῦ»!

Τά μεγαλύτερα παιδιά (14-18 ἐτῶν) ἐκ τοῦ παιδομαζώματος, μετὰ ἀπό σύντομον στρατιωτικὴν ἐκπαίδευσιν εἰς Ἀλβανίαν καὶ Νοτιο-σλαβίαν, ἐξωπλίζοντο καὶ ἀπεστέλλοντο ὑποχρεωτικῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, διὰ νὰ πολεμήσουν ἐναντίον τῆς πατρίδος των. (Νεαροὶ ἐκ τοῦ παιδομαζώματος, αἰχμάλωτοι τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ.)

**ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΝ
ΤΟΥ 1989
ΑΣΕΒΕΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ
ΚΑΙ ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ**

**ΔΙΑ ΝΟΜΟΥ ΤΙΜΑΤΑΙ Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ
ΚΑΙ ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ
ΚΑΙ ΛΟΙΔΟΡΕΙΤΑΙ Η ΘΥΣΙΑ
ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΛΕΜΙΣΤΩΝ**

Ἐνῶ, λοιπόν, ἡ Γενική Συνέλευσις τοῦ Ὁργανισμοῦ Ἠνωμένων Ἐθνῶν καί τὸ Συμβούλιον Ἀσφαλείας, διεπίστωσαν, ἐκ τῆς ἐπιτοπίου ἐξετάσεως τῆς Ἑρευνητικῆς Ἐπιτροπῆς καί τῆς Βαλκανικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ καί ἐκ τῆς ἐπισταμένης μελέτης καί τοῦ ἐλέγχου πολλῶν πειστηρίων, ὅτι ὁ διεξαγόμενος ἐν Ἑλλάδι ἀγὼν δέν ἦτο «ἐμφύλιος πόλεμος», ἀλλὰ «συμμοριακὸς πόλεμος», ὑποστηριζόμενος, ἐνισχυόμενος καί διευθυνόμενος ὑπὸ τῶν Βορείων ὁμόρων γειτόνων τῆς Ἑλλάδος, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ἐδαφικοῦ διαμελισμοῦ αὐτῆς καί τῆς ὑποδουλώσεώς της εἰς τὸν κομμουνιστικὸν συνασπισμόν.

Ἐνῶ σύμπας ὁ πολιτικὸς κόσμος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἄνευ οἰαοδήποτε ἐξαιρέσεως, ὁ ἔχων προσωπικὴν ἀντίληψιν τῆς πραγματικότητος, διεπίστωνεν ὅτι διεκυβεύετο ἡ ἐδαφικὴ μας ἀκεραιότης καί ἡ ἐθνικὴ μας ἀνεξαρτησία καί ὠμίλει βάσει ἐπισήμων καί πλήρως ἡγγυημένων τεκμηρίων, περὶ «ἐπιδρομῆς τῶν Βορείων γειτόνων μας, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν κατακτητικῶν τῶν βλέψεων εἰς βάρος τῆς ἐδαφικῆς μας ἀκεραιότητος».

Ἐνῶ, τέλος, τὰ ἱστορικῶς βεβαιωθέντα γεγονότα καί αἱ ὁμολογίαι τῶν κυριωτέρων πρωταγωνιστῶν τῆς ἐπιδρομῆς ἁλλοφύλων, ἐτεκμηρίωσαν καί ἀπέδειξαν ὅτι δέν ἐπρόκειτο περὶ «ἐμφυλίου πολέμου» (δηλαδή περὶ ἰδεολογικοῦ ἢ κοινωνικοῦ ἀγῶνος), ἀλλὰ περὶ ξενοκινήτου εἰσβολῆς ἀργυρωνήτων πρακτόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ, κατ' ἐπιταγὴν καί πρὸς ὄφελος τῆς Μόσχας καί τῶν Σλαύων γειτόνων μας, διὰ καθαρώς ἐπεκτατικoὺς σκοποὺς εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἦλθε, τεσσαράκοντα ἔτη μετὰ τὴν λήξιν τοῦ Συμμοριτοπολέμου, ἡ προελθοῦσα ἐξ ἰδεολογικῆς ἐπιμειξίας, μεταξὺ «Νέας Δημοκρατίας» καὶ «Συνασπισμοῦ τῆς Ἀριστερᾶς» (Κ.Κ.Ε.), Κυβέρνησις Τζαννῆ Τζαννετάκη νὰ ὑποδυθῇ τὸν ῥόλον ἱστορικοῦ συγγραφέως. Αὕτη, χωρὶς νὰ ἔχη προκύψει, ἐν τῷ μεταξὺ, οὐδὲν ἀπολύτως νεώτερον στοιχείον, τὸ ὁποῖον νὰ ἀναιρῇ ἔστω καὶ μερικῶς, τὰς διεθνῶς ἀνεγνωρισμένας, βάσει ἀδιασείστων πειστηρίων καὶ ἀξιοπίστων μαρτυριῶν, διαπιστώσεις περὶ «ξеноκινήτου εἰσβολῆς μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ» καὶ περὶ «κομμουνιστοσυμμοριτοπολέμου» καί, χωρὶς νὰ ἔχουν ἱστορικῶς καὶ ἐπαρκῶς ἀντικρουσθῇ αἱ ἀποδειχθεῖσαι ὡς ἐκ προθέσεως γεγόμεναι πράξεις ἐσχάτης προδοσίας τῆς ἡγεσίας τοῦ Κ.Κ.Ε., διὰ τῆς ἔργῳ ἐπιδιώξεως ἀποσπάσεως τῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπικρατείας, πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν κατακτητικῶν σχεδίων ξένων Δυνάμεων. Ἀλλά, διὰ λόγους καθαρῶς εὐθηνῆς καὶ εὐτελοῦς πολιτικῆς καὶ μικροκομματικῆς σκοπιμότητος καὶ ἰδιοτελείας, καὶ κατόπιν ἀπαιτήσεως καὶ ἐγκλισμοῦ τοῦ Κ.Κ.Ε., ἔσπευσε, ἡ Κυβέρνησις Τζαννετάκη, νὰ μεταβάλῃ καὶ νὰ παραγράψῃ τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, νὰ ἀνατρέψῃ τὰ γεγονότα, νὰ ἀναθεωρήσῃ αὐθαίρετως καὶ νὰ διαστρεβλώσῃ τὴν Ἱστορίαν καί, τέλος, νὰ διαγράψῃ τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς προδοσίας τοῦ Κομμουνισμοῦ εἰς βάρος τῆς Ἑλλάδος.

Οὕτω, τὴν 15ην Σεπτεμβρίου 1989, διὰ τῆς ψηφίσεως, ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, τοῦ ἐπαισχύντου καὶ ἐπονειδίστου Νόμου 1863/89 «Περὶ ἄρσεως τῶν συνεπειῶν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου 1944-1949», ὁ Συμμοριτοπόλεμος, ὁ ἀντεθνικὸς ἐκείνος πόλεμος, μεταβαπτίζεται, ὑπὸ τῶν ἀνιστορήτων ἀναθεωρητῶν καὶ παραχαρακτῶν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, εἰς «ἐμφύλιον πόλεμον» καὶ αἱ ληστρικαὶ κομμουνιστοσυμμορίαὶ τῶν μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ εἰς «Δημοκρατικὸν Στρατόν»! Ἐπίσης, ἀπενεμήθησαν, προνομιακῶς, εἰς τοὺς σφαγεῖς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἰς τοὺς ἐνόχους ἐσχάτης προδοσίας, εἰς τοὺς ἐγκληματίας τοῦ Κοινοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, εἰς τοὺς ἐπιβουλευ-

θέντας τὴν ἀκεραιότητα καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος, εἰς τοὺς μητραλοίας, εἰς τοὺς ἀπάτριδας, εἰς τοὺς ἐξωμότας, εἰς τοὺς ἐμμίσθους ἀργυρωνήτους πράκτορας τοῦ Σλαυϊσμοῦ, τιμητικαὶ διακρίσεις, πολεμικαὶ συντάξεις καὶ ἄλλα εὐεργετήματα, ὥς ἐάν οὗτοι ἐπολέμησαν καὶ ἐθυσιάσθησαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα των καθήκοντος!

Ἀπόδειξιν πάντων τούτων δίδουν τὰ ἐπίσημα Πρακτικά τῆς 25ης καὶ 26ης Συνεδριάσεως τῆς Βουλῆς (29ης καὶ 30ῆς Αὐγούστου 1989), ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ὁποίων προκύπτει, ὅτι οὐδὲν ἀπολύτως νεώτερον ἀποδεικτικὸν στοιχεῖον προσεκομίσθη, τὸ ὁποῖον νὰ ἀνατρέπη τὰ συμπεράσματα τῆς αὐθεντικῆς ἱστορικῆς ἀληθείας. Ὁ Συμμοριτοπόλεμος, κατὰ παράβασιν τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐπιταγῆς, μετεβαπτίσθη ὅλως αὐθαρέτως καὶ κατόπιν προσηγηθέντος ἀνηθίκου παζαρεύματος, ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, εἰς «Ἐμφύλιον Πόλεμον» καὶ οἱ ἀργυρώνητοι κομμουνιστοσυμμοριῖται εἰς «Δημοκρατικὸν Στρατόν», ἀπλῶς καὶ μόνον εἰς ἀντάλλαγμα τῆς συμμετοχῆς τοῦ Κ.Κ.Ε. εἰς τὸν παρὰ φύσιν σχηματισμὸν τῆς Κυβερνήσεως Τζαννῆ Τζαννετάκη καὶ πρὸς ἐξευμενισμόν τῶν ληστοσυμμοριτῶν καὶ τῶν συνοδοιπόρων των, οἱ ὅποιοι συμμετεῖχον εἰς τὸ Κοινοβούλιον.

Ἡ ἐπιχειρηματολογία ἣτις ἐχρησιμοποιήθη διὰ τὴν ἀνομολόγητον καὶ ἐπίμεμπτον αὐτὴν ἀναθεώρησιν τῆς Ἱστορίας, πρὸς χαρακτηρηισμόν τοῦ Συμμοριτοπολέμου ὡς «Ἐμφυλίου Πολέμου», ἦτο: «... Ἡ ἀνάγκη νὰ ὑπάρξει πολιτικὴ ζωὴ μὲ νέους ὅρους» (Π. Μπαζογιάννης, σελὶς 689). Ἐπίσης, ὑπεστηρίχθη ὅτι: «...Τὸ νομοσχέδιο ἔχει ἓνα ἠθικὸ καὶ πολιτικὸ νόημα... καὶ σημαίνει τὸ τέλος μιᾶς περιόδου καὶ τὴν ἀρχὴ μιᾶς ἄλλης στῆν πολιτικῇ μας ζωῇ» (Π. Μπαζογιάννης, σελὶς 689). Καὶ ὁ συνθηκολογήσας μὲ τὸν κομμουνισμόν, πρωθυπουργὸς Τζαννῆς Τζαννετάκης, ὁμιλῶν ἐνώπιον τῆς Βουλῆς, τὴν 29ην Αὐγούστου 1989, ὑπερηφανεύθη ὅτι: «Εἶμαι εὐτυχὴς γιατί σὲ μένα ἔλαχε ὁ κλῆρος νὰ κλείσω ὀριστικά, ἐκ μέρους τῆς

Κυβερνήσεώς μας, τὸ κεφάλαιον τοῦ Ἐμφυλίου Πολέμου μὲ τὴν κατάρτιση τοῦ σχετικοῦ νομοσχεδίου. Πρόκειται, εἶπε, γὰ μιά πράξη ἱστορικῆς σημασίας!»! Ὑπεστήριξε δέ, ὅτι «κἀθε πλευρά (δηλαδὴ καὶ ὁ Ἐθνικὸς Στρατὸς καὶ οἱ μισθοφόροι τοῦ Σλαβῆσμου κομμουνιστοσυμμοριῖται) ἐπάλεψε γὰ ἰδανικὰ ποὺ τὰ θεωροῦσε δεμένα μὲ τὴν πορεία τῆς Χώρας» (σελίς 662)!

Ἦτοι, κατὰ τὴν ἄποψιν τοῦ Πρωθυπουργοῦ Τζαννῆ Τζαννετάκη, οἱ μισθοφόροι τοῦ Σλαβῆσμου κομμουνιστοσυμμοριῖται πρέπει νὰ δικαιωθοῦν, ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων, ἐπειδὴ ὁ ἀγών των καὶ αἱ προσπάθειαι των διὰ τὴν ἐκχώρησιν τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης εἰς τοὺς Σλάβους γείτονάς μας θεωροῦνται ὡς ... μέγα ἐθνικὸν ἰδανικὸν συνδεδεμένον μὲ τὴν πορείαν τῆς Ἑλλάδος!

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἡγέτης τῆς «Νέας Δημοκρατίας» Κωνσταντῖνος Μητσοτάκης, παραχαράσσων καὶ διαστρεβλώνων τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν καὶ παραποιῶν τὰ τεκμηριωμένα γεγονότα, συνεπλήρωσε: «Δεχόμαστε, σήμερα, ἔφθασε ἡ ὥρα νὰ ποῦμε ὅλοι οἱ Ἕλληνες καθαρά τὴν ἀπλή ἀλήθεια, ὅτι ὑπῆρξε ἐμφύλιος πόλεμος. Ἀδελφὸς ἐπολέμησε ἀδελφὸ» (σελίς 667)!

Ἐν τῇ ῥύμῃ, ὅμως, τῶν λόγων των, οἱ ὁμιλῆται εἶπον καὶ μίαν ἀλήθειαν, ἡ ὁποία ἀρκεῖ διὰ νὰ καταδείξῃ, ὅτι ἡ πράξις αὐτῇ τῆς Βουλῆς τῶν Ἑλλήνων ἦτο μία καθαρῶς εὐθηνὴ κομματιζὴ συναλλαγῇ, διὰ τῆς ὁποίας ἐχλευάζετο, ἐλοιδορεῖτο καὶ ὠνειδίζετο ἡ θυσία χιλιάδων νέων, οἱ ὁποῖοι ὑπακούσαντες εἰς τὴν φωνὴν καὶ τὰ κελεύσματα τῆς Πατρίδος, προσέφεραν τὴν ζωὴν των διὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ τὴν ἐδαφικὴν ἀκεραιότητα τῆς Ἑλλάδος. Εἶπε, συγκεκριμένως, ὁ Τζαννῆς Τζαννετάκης: «Ἡ ἱστορία θὰ κρίνει τίς πτυχὲς τῆς σύνθετης πορείας ἐκείνης τῆς ἐποχῆς...» (σελίς 662) καὶ ὁ Κωνσταντῖνος Μητσοτάκης συνεπλήρωσε: «Γιὰ τὸ παρελθόν, τὸ λόγο ἔχει ἡ ἱστορία. Αὐτὴ θὰ κρίνει προθέσεις καὶ συμπεριφορὰς στὸ πλαίσιο τῶν προθέσεων...» (σελίς 666). Τέλος, ὁ μετ' ὀλίγας μόλις ἡμέρας δολοφονηθεὶς Παῦλος Μπακογιάννης ἀπεφάνθη: «Κανεὶς δὲν χρειάζεται καὶ κανεὶς δὲν καλεῖται νὰ στερηθῇ τῆς ἱστορικῆς του μνήμης. Ὁ καταλογισμὸς εὐθυνῶν καὶ

ή εξεύρεσις τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας ἀνήκουν στὸν ἱστορικό».

Δηλαδή, ἐνῶ παρεδέχθησαν ὅτι «τὸν λόγον ἔχει ἡ Ἱστορία» καὶ «ἡ εξεύρεσις τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας ἀνήκει εἰς τὸν ἱστορικόν», ἐν τούτοις οὗτοι παραγνωρίσαντες καὶ περιφρονήσαντες πρὸς στιγμὴν τὴν πραγματικότητα αὐτήν, μετεμορφώθησαν εἰς... «Ἰδρυμα Ἱστορικῶν Μελετῶν» καί, ἐν μιᾷ νυκτί, ἀνεθεώρησαν κατὰ τρόπον αὐταρχικόν καὶ ἀπολυταρχικόν, τὴν ἱστορίαν ἱερῶν ἔθνικῶν καὶ πολυαιμάκτων σκληρῶν ἀγῶνων τεσσάρων ὁλοκλήρων ἐτῶν!

Ἀπόδειξιν δέ, περὶ τοῦ ὅτι ἡ γενομένη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου τοῦ 1989 μεταβάπτισις τοῦ Συμμοριτοπολέμου εἰς «Ἐμφύλιον Πόλεμον», δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν ἀλλ' ἀποτελεῖ προϊόν εὐτελοῦς καὶ ἀνιέρου κομματικῆς συναλλαγῆς, προσφέρει ἡ ὁμιλία τοῦ Πρωθυπουργοῦ Κωνσταντίνου Μητσοτάκη εἰς Γύθειον Λακωνίας, τὴν 30ὴν Μαΐου 1992. Οὗτος, ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἔθνικὰ θέματα εἶπε, μετὰ ἄλλων: «Ἀναφέρομαι ἰδιαίτερα στὸ πρόβλημα τῆς Δημοκρατίας τῶν Σκοπίων, γιὰ νὰ πῶ ὅτι αὐτὴ τῇ Δημοκρατίᾳ τὴν ἔφτιαξαν τὸ 1945 ὁ Στάλιν μὲ τὸν Τίτο γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσουν τὰ σχέδια τοῦ κομμουνισμοῦ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη πού ἦταν ἡ ἐξάπλωση τῆς ἐπιρροῆς του εἰς τὴν περιοχὴ τῆς Ἑλλάδος μὲ ἔξοδο στὴ Θεσσαλονίκῃ. Καὶ ἀπέτελεσε ἡ δημιουργία αὐτῆς τῆς Δημοκρατίας, πού γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1945 πῆρε τὸ ἑλληνικὸ ὄνομα τῆς Μακεδονίας, τὸ ἔναυσμα γιὰ τὴν ἐκρηξὴν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου στὴν Ἑλλάδα πού τὸν πληρώσαμε. Πολεμήσατε καὶ ἐσεῖς, κατ' ἐξοχὴν, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους Ἕλληνες, μὲ δεκάδες χιλιάδες ἀνθρώπους πού θυσιάστηκαν καὶ μὲ βαρύντατες οἰκονομικὰς ζημίες».

Δηλαδή ἐχρειάσθησαν τρία ὁλόκληρα χρόνια διὰ νὰ ὁμολογήσῃ ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἑλλάδος ὅτι, ὁ κατ' εὐφημισμὸν λεγόμενος «ἐμφύλιος πόλεμος», ἐγένετο εἰς ἐφαρμογὴν τοῦ Πανσλαβιστικοῦ σχεδίου διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τοῦ διεθνoῦς κομμουνισμοῦ καὶ διὰ τὴν διέξοδον τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως,

μέσω τῆς Μακεδονίας καί τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τὸ Αἰγαῖον. Αὐτὸ τὸ σχέδιον τῆς Ρωσσιζῆς Ἱμπεριαλιστικῆς πολιτικῆς, μὲ ἐντολὴν τοῦ Στάλιν καὶ ὑπεύθυνον διὰ τὴν ἐφαρμογὴν του τὸν Τίτο, ἐκλήθησαν νὰ ἐξυπηρετήσουν καὶ νὰ ἐφαρμόσουν ἐν τῇ πράξει ἡ ἡγεσία καὶ τὰ στελέχη τοῦ Κ.Κ.Ε., δηλαδὴ οἱ μισθοφόροι τοῦ Σλαβισμού, διὰ τῆς ἐξαπολύσεως ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος τοῦ «*Τρίτου Γύρου*», ἥτοι τοῦ Συμμοριτοπολέμου.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΕΝ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΜΕ ΙΔΙΟΤΕΛΕΙΣ ΝΟΜΟΥΣ ΑΛΛΑ ΜΕ ΓΕΓΟΝΟΤΑ, ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΚΑΙ ΑΙΜΑ

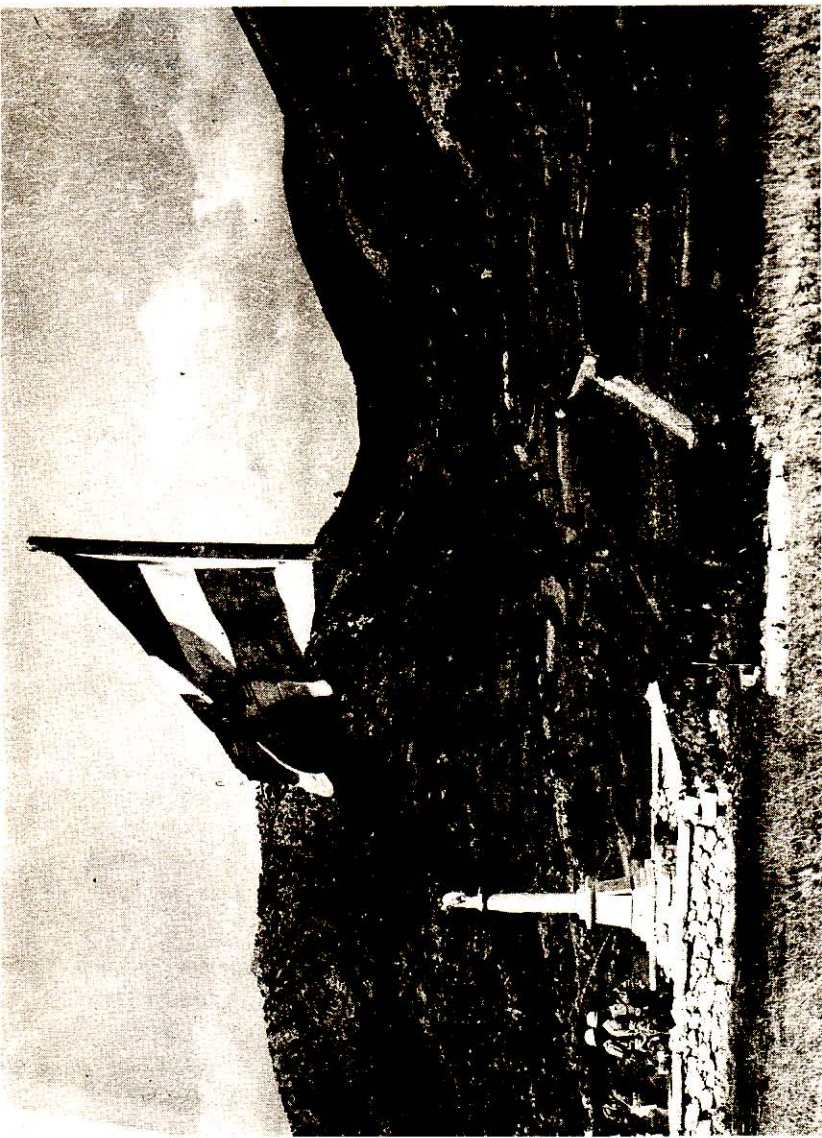
Βεβαίως, όμως, ο αμερόληπτος και αντικειμενικός ιστορικός, έχων πρό αὐτοῦ τὰ ἀληθῆ, συνταρακτικά καὶ πλήρως τεκμηριωμένα ἐπίσημα στοιχεία, τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν κατὰ τρόπον ἀναμφισβήτητον φύσιν τοῦ ἀγῶνος, τῆς περιόδου 1945-1949, ὡς καὶ τὴν ἀκατάλυτον φωνὴν τῶν δεκάδων χιλιάδων θυσιασθέντων εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι ζητοῦν σεβασμὸν πρὸς τὴν μνήμην των καὶ δικαίωσιν τῶν ἀγώνων των καὶ τῆς ὑπὸς τὴν προσφορᾶς των, θὰ ἀποφανθῇ ἀδιστακτικῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρξε «ἐμφύλιος πόλεμος», οὔτε ἰδεολογικὸς ἢ κοινωνικὸς ἀγὼν, ὡς κατ' εὐφημισμὸν, ἀνεύθυντοι, ἀνιστόρητοι πλαστογράφοι τῆς ἱστορίας καὶ ἐπιπόλαιοι συνοδοιπόροι τοῦ Κομμουνισμοῦ, μὴ σεβόμενοι τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν καὶ ἀσχοῦντες ἀφρόνως μικροπολιτικὴν, ἠθέλησαν νὰ τὸν ὀνομάσουν, ἀλλὰ ἀντιθέτως ὑπῆρξε ξενικὴ ἐπιβουλὴ μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ἐστερημένων παντελῶς Ἑλληνικῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως.

Ἐπίσης, ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος θὰ ἀποφανθῇ, μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ἐπιδίωξις τοῦ Κ.Κ.Ε. ὑπῆρξεν ἡ Σοβιετοποίησης καὶ ἡ ὑποδούλωσις τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα, ἡ ἐπιβολή, διὰ τῆς στυγνῆς βίας καὶ τῆς καταδυναστεύσεως, ὀλοκληρωτικοῦ καθεστώτος φασιστικῆς κομμουνιστικῆς δικτατορίας καὶ ὁ διαμελισμὸς καὶ ἀκρωτηριασμὸς τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς παραχωρήσεως τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης εἰς τοὺς Νοτιοσλαῦους καὶ εἰς τοὺς Βουλγάρους, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς παρασχεθείσης πρὸς αὐτὸ βοήθειας διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἀνόμων σκοπῶν του.

Ὁ ἀγὼν ἐκεῖνος ἦτο πόλεμος ξένου ἐχθροῦ, ἐναντίον τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἦτο ξενοκίνητος εἰσβολὴ ἀλλοφύλων καὶ ἀρνησιπάτριδων, ἦτο, τέλος, ἀντεθνικὴ συνωμοσία διὰ τὴν βιαίαν ἔνταξιν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Σλαυϊκὸν στρατόπεδον. Ὁ Ἑλλήν στρατιώτης ἐπολέμησεν ἐναντίον τῶν μισθοφόρων τοῦ Σλαυϊσμοῦ κομμουνιστοσυμμοριτῶν καὶ οὐχὶ ἐναντίον ἀδελφῶν του. Οἱ κομμουνιστοσυμμοριταί, πλὴν τῶν βιαίως στρατολογηθέντων, δὲν ἦσαν Ἑλλήνες. Καὶ δὲν ἦσαν Ἑλληνες, διότι ὅπως ὀρθῶς λέγει ὁ γνωστὸς Λογοτέχνης καὶ Ἀκαδημαϊκὸς Στρατῆς Μυριβήλης, εἰς τὴν σελίδα 8 τοῦ βιβλίου του «Ὁ κομμουνισμὸς καὶ τὸ παιδομάζωμα»: «Δὲν ὑπάρχουν Ἑλλήνες κομμουνιστές. Ὅταν κανεὶς γίνει συνειδητὸς κομμουνιστῆς, παύει νᾶναι Ἑλληνας».

Αἱ ἀναθεωρήσεις, αἱ παραχαράξεις καὶ αἱ πλαστογραφήσεις τῶν σελίδων αὐτῶν τῆς νεωτέρας Ἱστορίας μας ἢ ὅποια, σημειωτέον, ἐγγράφη μὲ τὸ αἷμα πολλῶν χιλιάδων ἀγνῶν Ἑλλήνων πατριωτῶν- οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τὴν ἱστορικὴν καὶ τὴν ἀντικειμενικὴν ἀλήθειαν καὶ δὲν πρόκειται, ἐκ λόγων οἰαομένηποτε εὐτελοῦς σκολιμότητος, νὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τοῦ ἀδεκάστου ἱστορικοῦ τοῦ μέλλοντος. Διότι, συμφώνως πρὸς τὸν μεγαλύτερον ἱστορικὸν τῆς ἀρχαιότητος Θουκυδίδη: «Ὁ ἱστορικὸς, ὡς πρῶτιστον καθήκον του ἔχει τὴν μετὰ πείσμονος ἐπιμονὴν ἀναζητήσιν τῆς ἀληθείας».

Πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὰ ἀδιάσειστα ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα καὶ τὸ αἷμα τῶν ἡρωϊκῶς θυσιασθέντων τέκνων τῆς Ἑλλάδος, ὀφείλεται τοῦλάχιστον ὁ ἀπαιτούμενος σεβασμὸς, προκειμένου νὰ διαπαιδαγωγηθοῦν καὶ νὰ φρονηματισθοῦν ἔθνοπρεπῶς αἱ νεώτεραι γενεαί.

Ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία κυματίζει ἐπὶ τοῦ ἐλευθερίου Μακεδονικοῦ ἐδάφους, πλησίον τῶν συνόρων. Ὁ ἱστός ἔχει τοποθετηθῇ εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἐτάφησαν δύο ἑνδόξοι Ἕλληνες στρατιῶται (διακρίνονται οἱ νοποὶ τάφοι καὶ οἱ σταυροί), θυσιασθέντες διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς πατρίδος των, τὸν Αὔγουστον 1949.

Ἡ παρούσα μελέτη ἐγγράφη μὲ βάσιν τὸν κεντρικὸν πυρῆνα τριῶν ἱστορικοῦ περιεχομένου ἄρθρων, τὰ ὁποῖα ἐδημοσιεύθησαν εἰς συνεχείας, εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΕΣΤΙΑ»: (29 Νοεμβρίου - 4 Δεκεμβρίου 1990, 28 Ἀπριλίου - 13 Μαΐου 1992, 30 Σεπτεμβρίου - 1 Ὀκτωβρίου 1992).

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ:

Βιβλιοπωλεῖον «ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ»

Ἰπποκράτους 69α - 106 80 ΑΘΗΝΑΙ

Τηλ.: 3634 932, Fax: 3617592

Έκδόσεις - Βιβλιοπωλείο

Ίπποκράτους 69α

ΑΘΗΝΑΙ 106 80 - τηλ. 3634 932

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

• ΕΚΔΟΣΕΩΝ

• ΠΡΑΚΤΟΡΕΥΣΕΩΝ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1993

ΑΠΑΝΤΑ ΙΩΝΟΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ

1. ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
2. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ.....
3. ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ
4. ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ
5. ΣΤΑΜΑΤΗΜΑ
6. ΟΣΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ
7. ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΑΙ ΗΡΩΩΝ ΑΙΜΑ
8. ΔΙΑΦΟΡΑ ΑΡΘΡΑ ΣΕ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.....
..... (Υπό Έκδοση)

ΑΠΑΝΤΑ ΠΕΡΙΚΛΗ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Περιλαμβάνονται: ΞΕΝΟΜΑΝΙΑ, ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΑΝΑΓΕΝ-
ΝΗΣΙΝ, ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ, ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΧΡΩΜΑ, ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΜΟΥΣΙΚΗ, ΝΕΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ
ΚΟΙΝΟΝ (Πρόλογος από τόν Δημήτρη Λαζογιώργο-Έλληνικό).....

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ

1. Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΚΑΣ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΑ ΚΑΙ Η ΑΠΟΚΡΥΠΤΟ-
ΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ ΤΟΥ, Ίπποκράτης Δάκκογλου
(i) ΤΟΜΟΣ 1ος
- (ii) ΤΟΜΟΣ 2ος
- (iii) ΤΟΜΟΣ 3ος (Υπό Έκδοση)
- (iv) ΤΟΜΟΣ 4ος (Υπό Έκδοση)
2. ΠΕΛΑΣΓΟΙ, Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ, Άννα Δημη-
τρίου
3. Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΥΠΟ ΞΕΝΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ, Άννα Δημη-
τρίου
4. Ο ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ, Γεώρ. Άτσάλης
5. ΟΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΤΛΑΝΤΙ-
ΔΑ, Δημήτρης Λαζογιώργος-Έλληνικός

6. Η ΔΕΛΦΙΚΗ ΙΔΕΑ, Δημήτρης Λαζογιώργος-Έλληνικός
7. ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΛΥΟΜΕΝΟΣ, ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΠΥΡΦΟΡΟΣ, Δημ. Λαζογιώργος-Έλληνικός ..
8. ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΑΚΑΘΙΣΤΟΥ ΥΜΝΟΥ, Μετάφραση στη δημοτική από τον Δημήτρη Λαζογιώργο-Έλληνικό
9. ΑΛΥΤΡΩΤΕΣ ΠΑΤΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ, Χρυσής Κακοφεγγίτου
10. ΟΙ ΤΡΑΠΕΖΕΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ, 'Αθανάσιος Βερναρδάκης
11. ΒΛΑΧΟΙ, ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ, Βασίλης Μισύρης
12. ΤΟ ΜΙΝΩΙΚΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ, Π.Δ. Γρηγοριάδης
13. Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΤΗΡΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΗΠΕΙΡΟΥ, Φώτιος Οικονόμου
14. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΓΗ ΠΟΤΙΣΜΕΝΗ ΜΕ ΑΙΜΑ, Βασίλης Μισύρης
15. Η ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΕΠΙΒΟΥΛΗ, Γεώργιος 'Α. Λεβέντης

ΕΡΓΑ ΚΩΣΤΑ ΠΛΕΥΡΗ

1. ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ (τεύχος Α')
2. Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΩΝ
3. ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ
4. Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ
5. ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ
6. ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ
7. ΠΟΙΑ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ;
8. Η ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ
9. ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ
10. Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΗΣ
11. Η ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
12. ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ ('Αποσπάσματα από τό ήμερολόγιόν του, γιά τόν πόλεμον τοῦ 1940-41. 'Η ἀλήθεια γιά τήν «'Αντίσταση»)
13. ΑΣ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΕΒΡΑΙΟΥΣ
14. ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ (τεύχος Β')
15. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ - Θεωρία καί ἐφαρμογή
16. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΣΚΑΚΙΟΥ
17. ΜΕΤΑΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ
18. ΚΡΙΤΙΚΗ ΙΔΕΩΝ
19. ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ ('Υπό 'Εκδοση)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ - ΠΟΛΙΤΙΚΑ

1. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΚΑΙ ΦΑΚΕΛΟΣ, Σπ. Παπαγεωργίου
2. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ ΚΑΙ ΚΥΠΡΙΑΚΟΝ, Σπ. Παπαγεωργίου
3. ΠΑΥΛΟΣ ΜΕΛΑΣ, Ο ΠΡΩΤΟΜΑΡΤΥΣ, Χαρ. Φίτζιος
4. ΣΩΚΡΑΤΗΣ Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ, Π.Δ. Γρηγοριάδης
5. Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗ, Π.Δ. Γρηγοριάδης

6. ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ, Π.Δ. Γρηγοριάδης
7. ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ, Π.Δ. Γρηγοριάδης.....
8. Ο ΕΛΛΗΝΟΪΤΑΛΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ 1940-41, Κων. 'Απ. Χρή-
στου
9. ΠΩΣ ΠΟΛΕΜΗΣΑΜΕ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΛΒΑ-
ΝΙΑ, Κων. 'Απ. Χρήστου.....
10. ΙΣΠΑΝΙΚΕΣ ΦΛΟΓΕΣ, Δημήτρης Σουτζος.....
11. ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ
ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΑ, Δημήτρης Σουτζος
12. ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΑΝΤΑΡΤΗ, Δημήτρης Σουτζος...
13. ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝΩΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΔΙΧΑΣΜΕΝΟΙ, Δημήτρης
Σουτζος.....
14. Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΙΟΕΥΡΩΠΑΙΩΝ (τόμος Α', τεύχος
1ον), Δημήτρης Εὐαγγελίδης.....
15. Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΑΡΙΟΕΥΡΩΠΑΙΩΝ (τόμος Α', τεύχος
2ον), Δημήτρης Εὐαγγελίδης.....
16. ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ, Δημ. Εὐαγγελίδης..... 'Επανεκδ.
17. ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ, Γεώργιος Γεωργαλάς.....
18. ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ, Γεώργιος Γεωργαλάς.....
19. ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ, Γεώργιος Γεωργαλάς.....
20. Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ, Γεώργιος
Γεωργαλάς
21. Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ, 'Ιωάννης Ροζάκος.....
22. Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΥΠΟ ΤΟΝ
ΣΤΡΑΤΗΓΟ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ ΖΕΡΒΑ, Γ. Λυγεράκης 'Εξηγ. κλ. βιβλ.
23. Η ΝΕΑ ΤΑΞΙΣ, Δημήτρης Δημόπουλος.....
24. ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ, Μιχαήλ Οικονομάκος
25. ΤΟ 1453 ΤΟΥ 20ού ΑΙΩΝΟΣ, Χ.Ν. Κουμέλης.....
26. ΕΞΕΣΙ - ΠΟΥ ΠΗΓΑΝ ΚΕΙΝΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, Δημήτρης Κου-
τούζος.....
27. Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ, Χ. Παλαιολόγος.....
28. ΓΙΑΤΙ Ο ΛΑΟΣ ΘΥΜΑΤΑΙ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ,
Γεώργιος Λυγεράκης.....

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

1. ΟΙ ΡΩΜΑΝΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΙΘ' ΑΙΩΝΑ, Γιώργος Πετρόπουλος .
2. ΟΙ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΙ, Θεόδωρος Καραμπέτσος.....
3. Η ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟΥ, Δημ. Εὐαγγελίδης.....
4. ΔΥΣΜΟΙΡΕ ΛΕΥΤΕΡΗ, Τάσος Παπαδημητρίου.....
5. ΒΙΟΛΙ ΜΕΣ' ΤΗ ΝΥΧΤΑ, Τάσος Παπαδημητρίου.....
6. ΟΔΟΣ 2ας ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, Τάσος Παπαδημητρίου ('Υπό 'Εκδοση)
7. ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΠΟΔΕΣ ΤΟΥ ΜΥΘΟΥ, 'Ιωάννης 'Αναγνωστίδης
8. Ο ΣΕΙΡΙΟΣ ΣΚΟΤΕΙΝΙΑΖΕΙ, 'Ιωάν. 'Αναγνωστίδης..... 'Εξηγ. κλ. βιβλ.

ΠΟΙΗΣΗ

1. ΤΟ ΟΣΤΡΑΚΟ, Γιώργος Σαγιάς.....
2. ΣΠΟΝΔΗ ΣΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ, Νίκος Βαργάκης.....
3. ΟΛΒΙΑ ΓΗ, Δημήτρης Κράνης.....
4. ΡΩΓΜΕΣ ΣΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ, Πέτρος Πανταζό-

- πουλος.....
 5. ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ, Λιλίκα Παπανικολάου
 6. ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ, Μαρία Βασιλειάδου-
 Ρόκου
 7. ΑΝΑΖΗΤΗΣΗ, Μάκης Τουμάσης.....

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΥΡΩΤΑΣ

1. ΤΑ ΑΓΙΑ ΡΕΜΑΛΙΑ, Βασίλης Μισύρης
 2. ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΡΟ-
 ΒΛΗΜΑΤΟΣ, Γ.Σ. Βουρνάς Έξηντλήθη
 3. ΤΑ ΕΡΧΟΜΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΕΩΣ ΤΟ ΕΤΟΣ 1998, Γ.Σ.
 Βουρνάς
 4. ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
 , (Ανάπτυξη), Άθαν. Χριστογιαννόπουλος
 5. ΑΜΙΛΛΑ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΥΛΗΣ, Δημ. Σιώτης
 6. ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ-ΠΑΝΑΚΕΙΑ ή ΑΠΑΘΗ; Μάκης Τουμάσης ...
 7. Η ΑΘΕΑΤΗ ΩΡΑ, Κάρολος Μεσηνέζης.....

ΠΡΑΚΤΟΡΕΥΣΕΙΣ

1. ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, Παν. Κ. Χρήστου.....
 2. ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, Παν. Κ. Χρήστου
 3. ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗ-
 ΝΩΝ, Παν. Κ. Χρήστου
 4. ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ, Παν. Κ.
 Χρήστου.....
 5. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ, Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπου-
 λος
 6. ΤΟ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ, Νεοκλής Καζάξης
 7. Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ, Στέλιος Ί. Κο-
 ψαχείλης
 8. ΜΙΚΡΑΣΙΑΝΗ ΑΡΙΑ ΟΜΟΦΥΛΙΑ, Παῦλος Καρολίδης.....
 9. ΟΙ ΕΠΕΝΔΥΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ, Ίωάννης Βελέντζας -
 Ειρήνη Χαρισιάδου
 10. ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, Παν. Κ. Χρήστου
 11. ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, Παν. Κ. Χρήστου
 12. ΚΥΡΙΛΛΟΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΙΟΣ, Παν. Κ. Χρήστου
 13. ΟΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΤΩΝ ΛΑΩΝ, J. Boyer.....
 14. ΣΙΩΝΙΣΜΟΣ, Δημήτρης Καψάλας.....